

Đâu Chỉ Riêng Mình Anh

Contents

Đâu Chỉ Riêng Mình Anh	2
1. Chương 1: Hiện Tại. Bể Bơi	2
2. Chương 2: 18 Tháng Trước. Nhen Nhóm	5
3. Chương 3: Lại Là Hiện Tại. Gặp Gỡ	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	60
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	90
30. Chương 30	93
31. Chương 31	95
32. Chương 32	98
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	105
36. Chương 36	107
37. Chương 37	109
38. Chương 38	112
39. Chương 39	114
40. Chương 40	117
41. Chương 41	119

42. Chương 42	122
43. Chương 43	125
44. Chương 44	128
45. Chương 45	131
46. Chương 46	134
47. Chương 47	137
48. Chương 48	139
49. Chương 49	142
50. Chương 50	146

Đâu Chỉ Riêng Mình Anh

Giới thiệu

"Nếu chúng ta buộc phải rời xa nhau nhưng anh thì không đủ dũng cảm nói ra lời chia tay thì hãy đi"

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-chi-rieng-minh-anh>

1. Chương 1: Hiện Tại. Bể Bơi

Một ngày nóng nực. Cái icon đo nhiệt độ ở góc màn hình lap của Khánh chỉ 37 độ nhưng đó là trong phòng Khánh và còn được quạt máy, quạt tản nhiệt đủ kiểu. Ở ngoài kia có lẽ phải hơn 40 độ chứ không ít. Lúc này, như mọi người Khánh thấy ghét cái mùa hè này. Và không như mọi người Khánh ghét mọi mùa hè. Vì vào cái thời tiết này, ở những thời điểm như thế này, Khánh nhớ...

Chiều nay tứ đại mỹ nhân hú hét nhau đi bơi. Bể bơi Keangnam mới tinh được khám phá và là lựa chọn số một của các nàng. Vì nó mới. Và đây là ưu điểm lớn nhất kéo theo nhiều ưu điểm khác: sạch, ít người và nó gần nhà nàng Hà lễ mễ. Sạch thì tất nhiên ai cũng thích rồi. Vắng người để ngay cả người có sự tự ti nhất định như Vân cũng mặc được bikini mà 3 người còn lại không phải cụm lại thành vòng tròn (3 người thì làm sao thành vòng tròn được cơ chứ) để quay cho đến khi nàng ta xuống nước và lại vòng tròn ấy khi đưa nàng lên bờ. Hơn nữa... ít người để Khánh không thấy bị khó chịu khi có vài đôi mắt của ai đó nhìn mình. Khánh thì không tự ti như Vân vì nói thẳng ra Khánh không cao được mét 7, số đo ba vòng cũng chẳng phải 90-60-90 như các cô người mẫu nhưng với một cô gái thì như Khánh cũng là quá đẹp. Đẹp kiểu nhìn thấy thích thú và vừa mắt. Còn gần nhà nàng Hà để trong khi mọi người đến trước thay đồ bơi thì nàng ta tự bỏ từ nhà ra bể thì vừa, chứ không phải đứng dưới ban công hú hét gọi như những lần trước. Khánh ra ban công thu bộ bikini phơi từ hôm khi đi tắm về. Bộ 2 mảnh màu tím than với mảnh trên là áo vạt to buộc dây cổ, giữa ngực là khoen tròn vàng, mảnh dưới dạng quần tập chứ không phải quần chíp và hai bên hông cũng là hai khoen tròn. Khánh chẳng bao giờ chọn bikini kết cấu như một bộ underwear vì như thế thì Khánh lấy vải bộ ở nhà mặc đi bơi luôn cho xong, quá lộ liễu. Sexy nhưng vừa đủ thôi. Cứ thỉnh thoảng nhìn nó Khánh lại bật cười. Bộ bikini Khánh và Vân gọi nó là "nhà của Lavin". Vì hôm Khánh mua về và vứt nó trên giường thì con Lavin cứ rúc vào đó để nằm. Mặc dù cả bộ chẳng đủ ột cái

đầu Lavin nhưng sao nó rất thích rúc vào đó. Và kể cả những lần sau này khi Khánh không chú ý là y như rằng sẽ thấy lông lá trắng tinh của Lavin bám đầy lên bộ bikini. À, Lavin là một con Samoye được 1 tuổi và sắp thêm 2 tháng Khánh nuôi. Trừ việc nó lấy bộ bikini của Khánh làm chỗ rúc vào ngủ ưa thích và cái mặt nó gần như không lúc nào không toé toét kể cả khi nó ngồi cạnh Khánh đang khóc thì nó là một con chó...ngoan. Khánh nuôi nó khi nó được 3 tháng. Tức là 11 tháng trước. Khoảng thời gian tương đối dài. ừm có lẽ là dài. Khánh đặt tên nó theo hiệu nước hoa Khánh đi test mùi cũng đúng hôm đi đón Lavin về nhà. Coi như kỉ niệm. Mặc dù Khánh không dùng nước hoa của Lavin. Khánh hay dùng Marc Jacobs và Vera Wang hơn.

B-rừ...b-rừ... I found the way to... Chuông điện thoại Khánh kêu khi cô đang nhét bộ ví, kem chống nắng và vài thứ linh tinh vào cái túi bigsize màu đen. Mọi người cứ bảo sao không đổi cái nhạc chuông “ Sick enough to die” từ cả thế kỉ trước đi nhưng Khánh cứ để. Khánh thích bài này và Khánh cũng không thích... thay đổi gì.

- Em nghe – Khánh bắt máy.
- Ối giời ơi con Bu bị rơi vào chậu nước mày ơi – Tiếng chị Lâm rú lên.
- Nó chết chưa.
- Chưa đang nằm đây này.
- Có bất tỉnh không.
- Không vẫn tỉnh táo, đang gặm tay đây.
- Thế chị kêu vì điều gì ??
- À thì người ta bảo mèo gặp nước thì chết mà.
- Nhưng nó có chết đâu?
- Ờ thì...chị cứ kêu thôi. Hí. Tí đón chị nhé.
- Ô sao bảo hôm nay người ta nào đưa đi cơ mà.
- Thôi bắt ông ấy đến đây toàn mấy đứa ngại lắm. Nhé.
- Sợ ông ấy nhìn thấy bọn em thì về bỏ chị hả. Ha ha ha.
- Con kia. Nhớ đấy. Trước lúc qua nhắn tin người ta còn đi gửi Bu.
- Ok lady.

Vừa đặt điện thoại xuống thì Khánh cũng vừa nhét xong đồ vào túi. Không hiểu sao cũng có nhiều đồ lắm đâu mà sao Khánh sắp lâu thế.

- Xuống nhà Lavin.

Khánh gọi nó. Lavin miễn cưỡng chui ra khỏi bộ bikini. Ờ Khánh sắp đồ rõ lâu và quên cái quan trọng nhất trên giường. 4h15 “ E qua đây”. Khánh nhắn tin cho chị Lâm rồi xách túi. Ra đến cửa như nhớ ra điều gì. Khánh đứng lại. À bikini bikini. Khánh nhét nó vào túi rồi xuống nhà. Nhốt Lavin vào cái cũi ở chân cầu thang và an ủi thằng bé bằng củ cà rốt ưa thích bằng bông của nó. Khóa cửa và sang nhà chị Lâm.

4h45 ở bể bơi Keangnam. Khánh với chị Lâm đang ngồi chờ hai con người còn lại khi trong tâm trạng không thể nóng hơn thì Vân với Hà cũng đến.

- Hình như nhà gần hay nhà xa mình vẫn phải đợi chúng nó lâu như nhau hay sao ấy nhỉ.
- Ờ. 2 con rùa.

Vân dẫn cả lũ vào phòng thay đồ. Vân đến đây vài lần rồi còn mọi người thì chưa. Khánh thay đồ và búi lại tóc. Ra ngoài trước vì đã bôi kem chống nắng ở nhà. Chị Lâm đang giúp 2 con người kia bôi kem.

Bể cũng không vắng lắm- Khánh nghĩ. Giờ cứ cái gì mới người ta cũng phát hiện ra nhanh lắm. Vài người đang bơi trong bể, vài người ngồi trên thành bể và một người đang ôm cái máy tính bảng ngồi trên ghế dài.

Ra bể để ngồi ôm máy tính. Khánh nhìn anh ta rồi cười khẩy quay đi. Hình như ai đó đã nhìn thấy nụ cười của Khánh.

- Chìa khóa tủ.

Vân đưa Khánh cái chìa khóa móc trong dây thành vòng đeo tay để Khánh đeo. Cả lũ kéo nhau xuống bể. Khánh bơi một vòng, à thật ra thì không được nổi một vòng bể. Khánh bơi không giỏi và hơn nữa Khánh thích cái cảm giác ngâm mình trong nước nên mới thích đi bơi chứ hứng thú thực sự không phải là bơi. Vài vòng bơi đi bơi lại và trêu nhau thì Khánh bơi lại một góc thành bể. Đặt hai tay lên thành bể và gác cằm lên hai cánh tay. Khánh đứng như thế một lúc. Liếc mắt xuống ngón trỏ với cái hình xăm nhỏ xíu ở vị trí đeo nhẫn. Một chữ Á Rập nhỏ - Hạnh phúc. Khánh xăm nó cũng khá lâu rồi. Vị trí xăm chủ yếu là để đeo nhẫn vào khi cần che. Khi Khánh xăm thì vẫn còn chịu sự quản thúc của bố mẹ. Nhưng khi bố mẹ biết phản ứng của họ cũng chẳng hề gay gắt như Khánh tưởng. Vuốt tay nhẹ lau nước bám trên bàn tay.

- Nó có nghĩa là gì thế? – Một giọng nam vang lên.

Một người con trai ngồi trước mặt nó trên cái ghế dài. À đúng là cái người Khánh cười khẩy lúc trước.

- Nghĩa đặc biệt. – Khánh đáp cụt lủn rồi buông tay ở thành bể bơi ra chỗ khác. Khánh khó chịu khi có người cắt dòng suy nghĩ của mình như thế. Và Khánh có một đặc điểm không mấy khi lịch sự với người khác nếu không thực sự cần thiết. Dù điều này không tốt nhưng Khánh chẳng bao giờ sửa. Bơi ra chỗ ba con người còn lại đang chỉ trỏ nhau. Khánh đoán chắc Hà đang nhận xét về anh chàng nào đó.

Ba người họ. Vân và Hà bằng tuổi Khánh. Vân đang làm ngân hàng. Không đẹp cũng không xinh nhưng cũng ưa nhìn. Kiểu hiền lành và thật thà. Tính Vân hiền và hơi nhát nếu không muốn nói là khép mình lại. Cho nên khi Vân có người yêu dạo gần đây thì cả lũ rất ngạc nhiên. Hà là một cô gái đẹp. Hà có khả năng làm người khác phát điên khi cần. Hà thì chưa có người yêu mà nguyên nhân chủ yếu là chưa muốn có. Nhà Hà có đầy đủ mọi thứ để sống mà không phải nghĩ gì cả. Chỉ trừ tình cảm. Bố mẹ Hà ly thân. Nên Hà nhìn mối quan hệ nam và nữ hơi khắc nghiệt. Hà có thú vui là xử lý mọi việc bằng ve vãn và tán tỉnh. Khánh thấy điều này thực sự không tốt cho Hà nhưng cũng đôi khi thấy như thế thật thoải mái. Chị Lâm hơn mấy đứa 4 tuổi. Đã có chồng và công việc chủ yếu là lên lớp đi dạy cho đủ buổi còn thì về nhà chơi với mèo. Chị thích mèo ghê gớm. Chăm mèo hơn chăm chồng. Hai người họ định cuối năm có em bé. Hà hay trêu khi có em bé chị Lâm sẽ chăm mèo hơn hay con hơn.

Khánh bơi ra đến nơi thì Hà đang cổ cù chị Lâm.

- Khánh.

- Gì?

- Chìa khóa tủ đâu?

Khánh nhận ra cái vòng nhựa móc chìa khóa đeo tay không còn nữa. Có lẽ nó chỉ rơi trong bể.

Khánh nghĩ có thể và ngụp xuống. Bỏ qua vấn đề quan trọng nhất. Khánh bơi không hề giỏi. Vân bơi theo. Cả hai ngụp xuống nhìn đáy bể nhưng không thấy.

- Không sao. Tí tao có cơ xin cái anh trông tủ đồ số điện thoại khi mình trình bày làm mất chìa. He – Hà hớn hở.

Khánh cố ngụp xuống lần nữa. Ba người còn lại đứng chờ. Có bóng người lặn xuống bơi qua ba người. Khánh quay đi quay lại nhìn nhưng không thấy. Nước bể sạch, đủ trong để nhìn rõ đáy bể và không thấy chìa khóa đâu. Khánh đang định ngoi lên thì có bóng người mỉm cười với Khánh dưới bể. Lại là con người ôm máy tính bằng kia. Anh ta nhìn Khánh đắc thắng một cách khó hiểu. Và đột nhiên Khánh nghĩ nhìn anh ta thật đều. Bỗng Khánh hụt hơi.. Ngoi lên mặt nước ngay và vội lấy hơi. Khánh hỏi anh ta:

- Anh xuống đây làm gì?

- Đuổi theo em.

- Anh bị điên à.

- À không anh tỉnh táo. Anh chỉ muốn bảo em là em làm rơi cái này trên thành bể nhưng anh không mở miệng được dưới nước.

Cái vòng tay có chìa khóa được anh ta gior lên. Ba người còn lại tíu tít cảm ơn anh ta. Tất nhiên Hà xin số điện thoại của hắn. Vì điều mà có lẽ Khánh cũng nhận ra anh ta khá đẹp trai nhưng hiện tại tâm trạng bức xúc vì bị làm khó chịu. Khánh bỏ lên bờ và tiến về nhà thay đồ. Chị Lâm và Vân theo sau. Hà vẫn còn đứng lại nói chuyện với anh ta khá lâu. Khánh có cách đánh giá một người mới quen qua ấn tượng đầu tiên. Mặc dù điều này thực sự mang tính chủ quan và đôi khi phải thay đổi suy nghĩ nhưng Khánh vẫn luôn giữ cách đánh giá này. Và với con người theo Khánh là vô duyên kia thì anh ta vừa có một đánh giá xấu. Thay xong đồ và ra ngoài. Cả lũ vẫn phải đứng đợi Hà cố nói chuyện với anh ta một lúc. Khi quay lại Hà phát biểu làm cả lũ rất buồn cười.

- Anh ấy dễ thương. Anh ấy thích em. Ye.

Ai cũng biết câu nói này của Hà khi làm quen với bất kì anh chàng nào. Khánh cười và tự nhủ. Có lẽ anh ta thích tất cả các cô gái giống như Hà. Buổi chiều của 4 người kết thúc khi đồng hồ ở điện thoại Khánh báo 6h30. Sau buổi chiều nay người phấn khởi nhất có lẽ là Hà. Vân và Hà về nhà. Chị Lâm rủ Khánh đi ăn hủ tíu với chồng chị vì ngay gần công ty anh. Ăn xong anh sẽ chở chị về. Khánh ok ngay vì hôm nay nóng quá cô cũng không muốn ăn cơm. Và ăn nhiều người thì luôn tốt hơn một người. Khánh về nhà. Việc đầu tiên là đem Lavin ra an ủi vì tối nay nó phải ăn muộn hơn mọi ngày. Thằng bé ngoáy ngoáy cái đuôi không cho Khánh ôm vì dỗi. Nhưng khi Khánh quay lại với bát thức ăn thì nó quên cả dỗi. Để mặc cho Lavin muốn làm gì thì làm với bát thức ăn. Khánh lên nhà tắm và giặt quần áo. Nước chảy róc rách qua tóc xuống người Khánh. Mùi dầu gội oải hương dễ chịu. Quần khăn lau tóc thành cái mũ to trên đầu Khánh bước ra ngoài. Chưa thấy Lavin lên. Khánh gọi và chỉ vài giây sau nó phi lên nhà trong tốc độ kinh hoàng. Nhìn Khánh và...toe toét. Khánh bật máy tính, bật TV. Lướt qua facebook, đọc vài bài báo. Onl yào để nghe Hà kể đang buồn chuyện với “anh chàng bể bơi” – Hà gọi thế. Khánh chờ tóc khô trong khi xem phim trên AXN. Lại onl rất muộn chỉ để xem những thứ linh tinh. Vài trang web nước hoa, mỹ phẩm, thời trang. Khi thấy chỉ còn khoảng 20p nữa thì đến 1h. Khánh tắt máy tính và TV. Vỗ vỗ lên giường gọi Lavin. Nó leo lên giường kèm câu chúc ngủ ngon Khánh qua cái thơm mà thực chất là liếm. Tất nhiên là bị Khánh quát. Họ tắt đèn và đi ngủ

2. Chương 2: 18 Tháng Trước. Nhen Nhóm

Khánh yêu Vũ từ khi họ học năm thứ ba đại học. Như bao cặp tình nhân khác, họ cũng trải qua những giây phút ngọt ngào và sóng gió. Sau bao lần tan rôi hợp. Có những khi họ nói chia tay vì những lí do rất vớ vẩn như việc Khánh nói Khánh ghét ăn cá nhưng Vũ không bao giờ nhớ, hay như Khánh không thích cách Vũ đứng đứng với một vài việc Khánh quan tâm, hoặc Vũ quá nhiệt tình với điều gì đó gần như chẳng liên quan đến hai người... Họ cũng chuyển về ở chung với nhau khi yêu nhau được 3 năm. Dù Khánh không bao giờ nhắc và không biết Vũ có biết nhưng Khánh luôn muốn họ sẽ ở chung với nhau như thế này mãi. Nhưng có lẽ 4 năm để họ ở bên nhau thành như một thói quen thì phải từ bỏ nó là điều khó chấp nhận. ừm nó xảy ra thế nào nhỉ, bắt đầu từ...

- Hôm nay anh về ăn cơm không?

- Anh không. Phòng anh ăn mừng. Bọn anh đi uống bia.

- Nhớ về sớm và nếu say không về được thì gọi taxi về hoặc gọi em đón nhé.

- Ok baby.

Khánh mở tủ lạnh chuẩn bị lấy đồ ăn ra nấu thì có điện thoại.

- Em ra đây được không. Mọi người nói đưa vợ hoặc người yêu đến liên hoan một thể. Lần này bọn anh thắng to.

- ừm... cũng được. Đến đâu anh.

Khánh tắt điện thoại và vào phòng ngủ thay quần áo. Nghĩ một lúc để xem mặc cái gì đi. Cuối cùng cũng quyết được mặc cái áo sơ mi voan màu beige cổ khoét rộng sang hai bên, tay bông thụng bo ở cổ tay nhưng

lại xẻ dọc từ vai xuống và quần jean đen. Vì Khánh nhớ sáng nay đi làm anh mặc sơ mi màu này. Đồ đôi đôi. Nghĩ đến đây Khánh cười thích thú. Vài bước trang điểm cơ bản, chải mascara và tô son màu hồng cam. Lấy vớ đôi cao gót màu nude. Khánh gọi taxi đến nơi anh đợi vì khi xong anh sẽ chở Khánh về. Khánh đến nơi thì Khánh cũng nhận thấy vài con mắt nhìn Khánh và nhìn anh. Anh cũng có vẻ vui vì người yêu mình hôm nay rất xinh. Mọi người lần lượt giới thiệu nhau. Khánh và anh cũng với cặp đôi của trưởng phòng có thể nói là đẹp đôi nhất buổi tối. Trưởng phòng của anh trẻ, nhìn có vẻ rất từng trải nhưng Khánh biết qua cách ăn mặc và trò chuyện thì anh sống trong nhung lụa từ bé. Cô gái ngồi cạnh anh ta xinh và cao như một cô người mẫu. Cô ta mặc váy bó xanh lá cây ngắn hơn mức cần thiết. Váy hở lưng và vai. Đi guốc àu đen. Trang điểm đậm. Nhìn rất nổi bật. Nhưng ở cô ta có vẻ lẳng lơ kiểu gì đó. Và cô ta cũng có vẻ gì đó rất sang. Điều không thích nhất là vài lần Khánh thấy cô ta nhìn Vũ. Cũng phải vì Vũ đẹp trai. Rất nhiều cô gái thích nhìn Vũ. Cũng như cũng có nhiều chàng trai thích ngắm Khánh. Cuối buổi ra về mọi người chào nhau. Vũ chở Khánh về. Kéo tay Khánh đặt phía trước để ôm mình. Vũ nói vài chuyện linh tinh.

- À hôm nay cô gái đi với sếp anh ấy.

- Vâng sao anh?

- Là em gái sếp đấy. Sếp không có người yêu nên phải dẫn đến. Ha ha.

- Không giống nhau tí nào. À có giống nhau ở cách chưng diện và thể hiện cuộc sống sung sướng.

Họ về nhà và đi ngủ luôn vì cũng khá muộn.

...

Đạo gần đây Vũ được trưởng phòng ưu ái. Nhiều dự án hơn. Bận hơn nhưng tất nhiên số tiền anh kiếm được cũng nhiều hơn. 2 tháng sau anh lên trưởng phòng còn sếp anh lên phó giám đốc. Vũ bận nhưng vẫn quan tâm đến Khánh. Mua cho Khánh những món đồ cô thích, tranh thủ đưa cô đi chơi những khi anh có thể. Nhưng càng ngày điều này càng khó. Họ gần như chỉ gặp nhau sau mỗi đêm. Nó làm cho cả hai thấy nhớ và quẩn luyến nhau hơn thay vì sự hời hợt như người ta tưởng. Có điều hình như đối với mọi người đàn ông khi càng thăng tiến họ lại càng muốn lên cao hơn. Khánh cảm nhận được điều này ở Vũ. Anh ham mê công việc, thích thú vui vẻ khi thuận lợi và lo lắng thậm chí cáu gắt khi không như ý. Khánh không thích điều này. Anh ngày một bị cuốn vào sâu hơn trong xã hội này. Điều sớm muộn cũng xảy ra khi người ta thành đạt. Và người ta sẽ làm mọi cách để có nó.

Khánh đang ở chỗ làm thì điện thoại rung. Khi làm việc Khánh có thói quen để rung và tắt chuông điện thoại. Là Vũ

- Tối nay mình ra ngoài ăn nhé.

- Hôm nay anh rồi thế. Mình đi đâu anh? – Khánh vui vì tuần này mới ăn được cùng Khánh 2 bữa ở nhà.

- Anh qua đón em. Mình đi ăn với sếp anh.

Khánh không thoải mái lắm. Vì không có thời gian cho hai người và có lẽ sẽ gặp cô nàng lẳng lơ em sếp. Anh thỉnh thoảng vẫn kể chuyện sếp anh chưa có người yêu. Nhưng không. Khi Khánh đến nơi thì chỉ có anh và sếp. Hôm nay sếp có hứng rủ Vũ đi ăn và bảo đưa cả Khánh đến. Thái độ Vũ hôm nay hơi lạ. Có gì đó miễn cưỡng. Còn sếp anh thì vẫn bình thường. Khi ba người đang ăn thì Vũ có điện thoại ra ngoài. Còn lại Khánh và sếp của anh. Anh ta tên Phong. Khánh chỉ thỉnh thoảng nói vài câu với anh ta khi Vũ hoặc anh ta nói gì đó. Khánh không mấy khi thích nói chuyện với người lạ.

- Em và Vũ yêu nhau lâu chưa?

- Được 3 năm rồi anh.

- Vâng à. Anh thấy ngưỡng mộ.

- Ai cũng nói thế vì không nghĩ bọn em yêu nhau được lâu thế. Bọn em chia tay nhau suốt. – Khánh cười rất hạnh phúc.

- Không anh thấy ngưỡng mộ Vũ.

Khánh thấy có điều gì đó trong câu nói này. Vũ cũng nghe xong điện thoại. Cả 3 tiếp tục ăn uống. Cuộc trò chuyện xoay quanh dự án của họ, việc học sẽ thành công hay thất bại, số tiền kiếm được... Tối đến khi Khánh vừa bước ra khỏi nhà tắm thì Vũ lôi Khánh vào lòng và ôm rất chặt. Khánh đoán có lẽ vì tuần này anh quá bận. Vũ ôm Khánh và khi Khánh sắp chìm vào giấc ngủ thì anh nói.

- Hôm trước anh mới biết sếp anh là con tổng giám đốc đấy.

- Thế ạ.

- Ừ. Mà anh ấy có vẻ thích em.

- Em dễ mến mà – Khánh lơ mơ nói.

- Ừ. – Vũ hôn Khánh rồi họ tắt đèn. Nhưng Khánh ngủ còn Vũ thì không. Vũ nhìn cô ngủ và suy nghĩ điều gì đó.

...

Hôm nay Khánh về nhà nấu cơm sớm vì Vũ về nhà ăn. Khánh nấu ăn vui vẻ. Chờ Vũ về và họ sẽ có cả buổi tối bên nhau. Khánh kể chuyện ở công ty cho Vũ nghe. Vũ cũng kể cho Khánh dự án anh định đề đạt lên cấp trên.

- Dự án này anh cần người ủng hộ.

- Em tưởng sếp anh luôn ủng hộ anh. Hai người hợp nhau lắm mà.

- Ừm lần này dự án lớn. Phải chắc chắn mới dám ủng hộ. Anh thì cần sếp ủng hộ. Em này.

- Sao anh?

- Em có ủng hộ hay giúp đỡ anh khi anh cần không?

- Tất nhiên anh.

Vũ mỉm cười khi Khánh nói như thế.

...

- Em đang ở đâu thế.

- Em ở nhà. Sao anh?

- Mang giúp anh tập tài liệu đến công ty được không. Em đến cứ lên thẳng văn phòng anh nhé.

- Đợi em chút em đến bây giờ nhé.

Khánh mang tài liệu đến cho Vũ. Văn phòng Vũ Khánh cũng đến vài lần. Mở cửa phòng thì không có Vũ, Khánh nghĩ Vũ ra ngoài và ngồi chờ. Cửa mở. Nhưng không phải Vũ. Là Phong. Phong nói muốn rủ Vũ đi ăn trưa nên xuống văn phòng Vũ. Phong ngồi đối diện Khánh chờ Vũ. Khánh biết Phong nhìn mình và cô khó chịu về điều đó. Điện thoại Khánh kêu. Là Vũ. Vũ nói phải ra ngoài đột xuất và xin lỗi Khánh. Khánh không giận vì biết anh bận. Khánh nói Phong đang chờ Vũ. Vũ nói vậy thì đưa máy Khánh cho Vũ nói chuyện với Phong. Khi Phong trả máy Vũ nói:

- Anh Phong đưa em đi ăn nhé.

- Không cần đâu anh. Em về nhà luôn.

- Phong cũng đi ăn một mình. Hai người đi ăn cho vui.

- Em...

- Nếu tí xong việc anh qua chỗ hai người.

- Vâng.

Khánh tắt điện thoại. Nhìn Phong. Phong mỉm cười và dẫn Khánh ra ngoài. Lái xe đưa Khánh đi. Phong hỏi Khánh muốn ăn gì. Nhưng Khánh thực sự không thích đi ăn cùng Phong nên nói tùy anh ta. Hai người

ăn mì Ý ở nhà hàng ngay gần công ty. Bữa ăn gần như diễn ra trong im lặng vì Khánh chẳng biết nói gì. Không thấy Vũ đến. Ăn xong Phong đưa Khánh về.

Tối đó Vũ về nhà tương đối muộn. Anh hơi say. Khánh đưa Vũ lên phòng, thay quần áo và pha nước chanh cho Vũ uống. Người Vũ toàn mùi rượu.

- Em giận anh à?
  - Về ăn trưa hả? Không sao. Anh bận mà. Không ăn với anh hơi buồn tí thôi.
  - Đi ăn với anh Phong thế nào?
  - À không thích lắm thôi. Chắc anh ấy cũng thế vì ăn không nói câu nào. Anh ấy định rủ anh mà. Chắc lần sau chẳng dám đi ăn với em nữa đâu. Chết buồn. – Khánh cười. – À mà anh ta không khó chịu với anh chứ.
  - Không. Anh ấy nói thích đi ăn với em.
  - Thích đi với... Khánh khựng lại – Anh nói là anh ta thích đi ăn với em. Hôm nay...không phải anh cần tập tài liệu đúng không?
  - ừm. Phong nói muốn đi ăn với em. Nhưng anh biết em chắc chắn không đồng ý.
  - Em là người yêu anh anh ta biết rồi còn gì.
  - Nhưng anh ta nói vẫn thích em.
  - Anh không yêu em à.
  - Anh có. Anh ấy cũng chỉ nói muốn đi ăn với em thôi.
- Khánh không nói gì. Cô đang tức giận.
- Anh cần anh ấy ủng hộ lần này. Lần này anh đặt cược vào đây nhiều lắm.
  - Thế anh đánh đổi người yêu cho công việc à?
  - Không anh ấy chỉ nói muốn đi ăn với em. Thế thôi. Không gì cả.
  - Rồi sẽ có những lần sau?

Vũ im lặng.

- Thôi ngủ thôi. Anh say mệt rồi. Em tắt đèn nhé.
- Khánh tắt đèn và leo lên giường. Vũ ôm cô rất chặt. Khánh biết Vũ cũng đang thấy có lỗi. Lúc này cô thấy ghét công việc của Vũ vô cùng.
- Tuần này Vũ đi công tác. Khánh ở nhà một mình. Sáng nay Khánh tự đi làm. Mọi khi Vũ sẽ đưa Khánh đi. B-rừ b-rừ... Điện thoại Khánh rung. Số lạ gọi đến.
- Alo.
  - Khánh à.
  - Vâng. Ai đấy?
  - Anh Phong.
- Khánh hơi ngạc nhiên nhưng nghĩ có lẽ Vũ cho anh ta số.
- Vâng sao anh – Câu nói của Khánh có vẻ không thoải mái.
  - Tối nay đi ăn với anh nhé.
  - Em có hẹn với bạn rồi. Em cũng về muộn.
  - Anh đợi ở dưới công ty. Khi nào em ra anh đón.

Anh ta tắt máy. Anh ta là cái thá gì. Không phải sếp mình thì anh ta có quyền gì mà ra lệnh ình như thế. Anh ta chỉ là...chỉ là...sếp của người yêu cô. Khánh tức phát khóc. Đồ bỉ ổi. Tán tỉnh người yêu của cấp dưới sao. Khánh định nhờ chị cùng phòng đưa về để nói đã hẹn bạn. Khi ra đến sảnh công ty. Anh ta đứng đợi như đã nói. Khánh còn chưa kịp nói gì thì anh ta đã nói trước

- Em mượn cô em của chị đi ăn được không.
- Em hẹn chị ấy trước rồi.
- Được không chị - Anh ta cười.
- Được hai đứa đi với nhau đi. Chắc cãi nhau hử. Thôi đi làm hòa với nhau đi.
- Em không... - Khánh không kịp nói hết. Xong. Chị ấy tưởng anh ta là người yêu mình - Anh làm cái trò gì thế. - Khánh quát lên,
- Em đừng bực mình như thế. Nhìn đáng yêu lắm.
- Cái... - Khánh tức đến mức mắt long lanh lên (đúng ra là long sòng sọc lên). Cô quay người bước đi. Phong nắm cổ tay cô lại.
- Em lên xe đi. Chị lúc này vẫn đang nhìn đấy.

Khánh thấy chị cùng phòng đang dắt xe về và tủm tủm cười. Cô giật tay lại. Tự mở cửa bước lên xe và đóng cửa lại mạnh hết sức có thể. Lúc ấy cô chỉ mong nó bật tung ra. Phong bước lên xe với nụ cười đắc thắng.

- Có cần đi xa thế chỉ để ăn không. - Khánh nói khi anh ta đưa cô đến nhà hàng tận đầu kia thành phố.
- Anh thích chỗ này.
- Anh thích cái gì thì được cái đó chắc.
- Luôn luôn. Anh thích cái gì thì anh luôn có được. - Phong nhìn thẳng vào mắt Khánh.

Khánh ngạc nhiên vì câu nói đó. Lúc này người phục vụ đưa ra một chai rượu vang. Khánh thấy thật tốt vì thoát khỏi tình trạng bối rối này.

- Tôi không đói.
- Nhưng ta vào đây rồi.
- Vậy anh cứ ăn đi.
- Không ăn một mình được chứ.
- Thật sự thì anh đang làm trò gì thế. Anh biết thừa tôi à người yêu Vũ. Anh định tán tỉnh tôi chắc.
- Phải. Anh thích em từ ngày Vũ dẫn em đến. Anh cũng không nghĩ là mình có hứng thú với em đến thế. Nhưng anh lại có.
- Anh định dùng chuyện này để làm áp lực lên Vũ à. Không thấy như thế là xấu xa, bỉ ổi à. Anh sung sướng từ nhỏ nên muốn cái gì là giành lấy phải không
- Phải.
- Tôi muốn về.
- Ăn xong anh sẽ đưa em về.
- Thế thì ăn nhanh lên. - Khánh không chịu nổi.
- Vũ nói hai người sẽ không chia tay vì việc này.
- Tất nhiên - Khánh thấy vui nhưng không bớt khó chịu vì câu nói này.
- Hãy cứ để thử xem.

Anh ta đưa Khánh về nhà như đã nói. Khánh bỏ vào nhà và không thèm chào anh ta.

Ba ngày sau Vũ về. Khánh kể chuyện. Vũ chỉ im lặng ôm Khánh. Khánh biết Vũ buồn. Khánh không thể nói Vũ buộc Phong thôi trò tán tỉnh vợ vẫn kia đi. Khánh biết công việc này quan trọng thế nào với Vũ. Và anh ta thì là sếp Vũ. Khánh thấy Vũ có chút gì đó... Mấy hôm nay Vũ về nhà muộn. Anh khá mệt mỏi. Anh kể một đồng nghiệp cũng vừa đưa ra dự án. Như vậy với cái của Vũ nữa là có hai dự án. Cái nào được sự ủng hộ nhiều hơn sẽ được tiến hành. Nhìn Vũ thức khuya Khánh thấy rất buồn. Đạo này Vũ cũng hay cáu gắt, tất nhiên không phải với Khánh. Nhưng nó làm không khí giữa hai người chùng xuống.

...

Vũ gọi điện thông báo dự án của mình được thông qua. Số phiếu nhiều hơn.

- Em biết anh sẽ làm được mà. Không cần thằng cha Phong.
- ừ. Anh biết. Tối nay cả phòng chúc mừng anh. Em có muốn đi cùng không?
- Không. Anh đi liên hoan với mọi người đi. Vui vẻ anh nhé.
- Tối anh sẽ về sớm.

Khánh nhảy lên như thể mình có cái tự án ấy. Cô không đi liên hoan với anh vì không muốn giáp mặt Phong. Không cần thằng cha chết tiệt đó anh vẫn làm được. Khánh tự nhủ. Tự thưởng ỉnh vì niềm vui ấy. Khánh xách túi về sớm hơn mọi ngày. Khi bước xuống sảnh định gọi taxi thì. Là Phong. Anh ta làm cái quái gì ở đây.

- Em phải tự về nhà đúng không. Vũ đi liên hoan rồi.

Khánh không nghĩ là anh ta không đi liên hoan. Khỉ thật. Thằng cha này mặt dày thế sao.

- Anh đưa em về. Không đưa em đi ăn đâu.
- Tôi tự về được.
- Một phiếu của anh bằng 5 phiếu khác. Người có phiếu quan trọng nhất có quyền quyết định dự án được thông qua nhưng cũng có khả năng rút lại dự án.
- Anh...- Khánh không biết bói gì lúc này.

Phong mở sẵn cửa xe cho Khánh.

- Phải bí ối như thế anh mới chịu được à.
- Anh chỉ quyết tâm có cái anh thích thôi.
- Chắc anh ngồi lên được cái ghế phó giám đốc vì bố anh là tổng giám đốc. Chứ người như anh không có được năng lực gì đâu nhỉ.

Vũ hơi ngạc nhiên vì Khánh biết chuyện của anh. Quay ngoắt sang ghế Khánh. Vòng tay qua ghế Khánh. Kéo cô lại và hôn.

- Anh làm cái gì thế - Khánh đẩy anh ta ra, kèm theo một cái tát nhưng Phong bắt được tay cô.
- Hôn em. Anh nghĩ là giờ anh không thích em nữa rồi. Anh yêu em.

Khánh mở tung cửa bật tức bước đi. Vẫy taxi và đi rất nhanh. Phong không hề đuổi theo. Khánh bật tức khi nghĩ đến chuyện vừa rồi. Nghĩ đến chuyện Vũ đang vui mừng vì chính mình giành được dự án ấy nhưng không phải. Tít...tít...tít, có tin nhắn “ Vu van tuong khong can so phieu cua anh van thang. Vu tu tin vao kha nang cua minh kha nhieu day”. Khánh biết Phong muốn nói nếu nói ra chuyện hôm nay đồng nghĩa với việc làm hỏng niềm vui vừa có của Vũ. Cô tức đến nghẹt thở. Về đến nhà cô lao vào nhà tắm. Xả nước vào người cho nguội đi sự tức giận. Tối đó Vũ về nhà Sớm. Anh cũng không say. Anh để dành sự tỉnh táo để chúc mừng cùng Khánh. Vũ mua kem và hoa cho Khánh. Khi đang nằm trong lòng Vũ anh kem. Khánh hỏi.

- Anh này. Như anh có năng lực thì đi đâu cũng làm việc được nhỉ.

- ừ. Nhưng sau lần này có lẽ anh sẽ thăng chức. Vững vàng rồi thì anh không thích thay đổi như lúc đầu.
- Vậy à.
- Sao thế em? Phong vẫn làm phiền à?
- ừm.
- Anh xin lỗi.
- Sao anh lại xin lỗi?
- Hãy đợi anh đến lúc anh không chịu sự ảnh hưởng của anh ta nữa.

Khánh mỉm cười. Vũ đưa tay lên vuốt tóc Khánh. Rúc vào vòng tay Khánh khi ngủ với Vũ là điều tuyệt vời nhất. Ở đó Vũ tìm thấy sự êm ái, nhẹ nhàng. Gần như khi không có vòng tay Khánh Vũ ngủ không ngon. Vũ nhận thấy điều này sau vài lần phải đi công tác

3. Chương 3: Lại Là Hiện Tại. Gặp Gỡ

Khánh làm tư vấn luật ột công ty nước ngoài. Công việc này tương đối nhàm chán. Khi mới bắt đầu Khánh còn muốn bỏ cuộc. Nhưng bản tính không muốn có sự thay đổi khiến Khánh ngại phải bắt đầu lại một công việc nên cô cứ bám trụ với nó. Và đến giờ dù công việc vẫn nhàm chán như vậy nhưng có lẽ Khánh đã quen. Và quen với điều gì thì người ta càng không muốn thay đổi. B-rừ b-rừ...

- Oi.
- Tối nay tao đi chơi xong rồi sang nhà mày ngủ nhá. Nhà tao đi vắng hết rồi. – Tiếng Hà nhõng nhẽo ở bên kia.
- Thế tao lại phải chờ mày đến 1-2h sáng à?
- Mai thứ 7 mày ngủ dậy muộn cũng được mà. Nhé nhé nhé.
- Biết thế.
- He he.
- 1h25p. Chuông cửa nhà Khánh kêu. Khánh lò dò xuống mở cửa vì khi này đã ngủ rồi. Khánh xuống mở cửa. Hà loạng choạng đứng trước cửa. Vác được con bé lên nhà Khánh tưởng lưng sụn xuống.
- Cứ như thế này không mệt à mày?
- Không. Vui mà. Tao đi uống với anh chàng bể bơi đấy.
- À há.
- Bọn tao định ngồi lâu hơn nhưng mai anh ấy đi công tác nên phải về sớm.
- Sớm quá nhỉ.

Khánh quát con bé đi tắm. Gọi Lavin lên nhà. Mang đệm cho nó ngủ dưới chân giường vì hôm nay Hà ngủ chỗ mọi ngày trên giường của nó. Thằng bé có vẻ đói. Kêu ư ừ và nhìn Khánh bằng ánh mắt đáng thương. Và Khánh phải xuống nhà lấy củ cà rốt của Lavin lên cho hai đứa ngủ cùng nhau. Sáng hôm sau Khánh ốp trứng cho Hà ăn bánh mì. Hà rủ Khánh đi shopping. Khánh đồng ý. Lâu rồi Khánh không có thời gian đi mua sắm gì đó. Dù cho Khánh không hề bận. Hai đứa ăn sáng và sau đó dắt díu nhau đi mua sắm.

Đến trung tâm mua sắm. Mặc dù Khánh muốn đến nơi khác nhưng Hà kiên quyết đến đây. Thời gian đúng là trôi nhanh. Đặc biệt là khi chú tâm vào việc gì đó. 11h trưa. Hai đứa nghỉ cũng đến lúc đi ăn gì đó. Lên nhà hàng tầng thượng tòa nhà. Trong khi chờ bữa trưa được mang ra. Cả hai kiểm tra kết quả của buổi sáng. Khánh mua một chiếc váy lệch vai ngắn màu đen. Hơi bó phần thân và xòe một chút ở đùi. Lưng buộc dây. Một hàng đá cũng màu đen chạy theo viền ngực áo. Một đôi sandal đính kim sa và lông màu đen. Và một chai nước hoa. Chai Rock n rose Dream của Valentino. Cả hai kết thúc bữa ăn và chuyển sang uống café và ăn bánh ngọt. Khánh uống kem sinh tố việt quất.

- O anh. Ở đây anh ơi.

- Khánh quay người lại theo hướng Hà vẫy tay.

Một anh chàng khá quen. Nhưng... à bể bơi. Anh chàng bể bơi. Nhưng hôm qua Hà nói anh ta phải đi công tác mà nhỉ.

- Đây là Khánh bạn em. Hai người gặp nhau rồi nhỉ. Ở bể bơi ấy. Đây là anh Bảo.

- Chào em.

- Chào anh. – Tâm trạng Khánh hôm nay khá hơn buổi đầu hai người gặp nhau ở bể bơi nhưng vẫn không tự nhiên được. Khánh đã có đánh giá không tốt về anh ta thì khó thay đổi lắm.

- Thế em phải đi có việc. Anh uống nước với Khánh nhé. Mà ơ tào đi nhé. Tối tào lại sang nhé.

Hà nói rồi xách mấy cái túi chạy đi nhanh nhất có thể.

- Xin lỗi anh đợi em một lát. – Khánh cười rất tươi rồi phi theo Hà.

- Con kia đứng lại. Làm cái trò gì đấy.

- Tao đi có việc mà. Tiện gặp anh ấy ở đây mà với anh ấy làm quen cho vui.

- Hôm qua mà bảo anh ta đi công tác cơ mà.

- O...O... Không phải đâu.

- Không gì? Sao đây.

- Ờ thôi thật ra thì anh ấy muốn làm quen với mà.

- Tao tưởng hai người suốt ngày đi chơi với nhau thì có cái gì rồi chứ.

- Ha ha tao làm sao yêu được mà có cái gì, với thằng nào tao thích tao chẳng đi chơi. Nhưng anh ấy thích mà thì tao giới thiệu ngay. Anh ấy có vẻ tốt. Và tao nghĩ cũng đến lúc mà nên có một ai đó rồi. Thế tao đi đây. Quay lại với anh ấy đi.

Hà nói rồi đi luôn để lại Khánh ở đó. Cũng đến lúc có ai đó khác rồi sao. Khánh nghĩ.

- Túi của em.

Khánh quay lại. Bảo đứng đó từ bao giờ. Tay cầm đồng túi đồ và túi xách của Khánh. Cả hai nhìn nhau rồi cùng bật cười.

- Giờ em đi đâu hay làm gì?

- Em cũng chưa biết. Em nghĩ là em nên về nhà.

- Anh đưa em về nhé.

- Cũng được nếu không phiền anh.

Bảo đưa Khánh về nhà.

- Cám ơn anh đã đưa em về.

- Không có gì. Lúc nào đi ăn hoặc uống café với anh nhé.

- Có cần thiết không anh?

- Có chứ. Vì anh muốn gặp lại em.

- Thế để em nghĩ đã.

- Không được thì chắc anh lại phải nhờ Hà đấy. – Anh ta cười ranh mãnh.

- Chào anh.

- Chào em.

Vào phòng ngủ và vớt túi đồ lên giường. Khánh đi tắm. Hơi nước bốc lên mờ mịt cả tấm gương. Quấn mình trong khăn bông. Khánh đưa tay lên lau một mảng tấm gương. Rồi cứ nhìn mình trong gương như thế một lúc lâu. Rồi ra ngoài. Gạt đồ trên giường xuống đất. Cô ôm Lavin ngủ một mạch. Đêm qua ngủ ít. Cô tự hỏi mình sao con bé kia nó không thấy mệt.

1h30 chiều Khánh tỉnh dậy. Nhắn tin hỏi Hà có ăn cơm không. Gọi cả Vân sang. Không thể gọi chị Lâm vì chị ấy sẽ mang cả chồng sang mất. Khánh làm cơm rang thập cẩm. Súp rau và khoai tây chiên cho cả bọn. 7h Hà mới mò về nên ba đứa ăn muộn. Vân làm sinh tố bơ cho ba đứa. Khánh đi tắm. Khi Khánh bước ra từ nhà tắm thì thấy hai đứa ngồi nói gì đó rất khả nghi. Và Khánh ngồi xuống đón ánh nhìn dò xét, thích thú từ chúng.

- Sao?

- Trưa nay thế nào?

- Thế nào? Tao ngủ trưa đến tận 1 rưỡi. Ngon. Cảm ơn đã hỏi.

- Không đi đâu làm gì à?

- Không. Mà đi tao bảo anh ấy đưa về luôn.

- Ui giờ ị ẹ. Mất cả hứng. – Hà gục mặt xuống cái gối ôm.

- Mà không có ý định yêu ai nữa à? – Vân hỏi.

- Có. Tao chỉ chưa biết là bao giờ và với ai thôi.

- Bây giờ chứ còn gì nữa. Cũng lâu rồi còn gì. – Hà nhanh nhẩu.

- Ờ thì bây giờ. Còn xem có ai không đã.

- Anh Bảo anh Bảo nhé.

- Mà có ngồi yên không tao bảo con Lavin cần bây giờ.

Ba đứa chỉ chốc nhau một lúc rồi ôm nhau đi ngủ.

...

Tít ...tít...tít. Khánh đang ngồi ăn sữa chua vs con Lavin thì có tin nhắn.

“ Co phai so cua Khanh khong nhi?”. “ Dung roi. Ai day?”. “ Anh muon lam quen voi em duoc khong?”
Đọc xong cái tin nhắn Khánh bò ra cười. Lâu lắm không có ai nhắn tin làm quen với Khánh thế này. Rất lâu rồi mới đúng. Khánh quen với trò nhắn tin hay nói chuyện qua yahoo để làm quen từ hồi học cấp 3. Và nó dừng lại từ lâu rồi. Khánh khi đó rất ghét trò này. Và thường đối tượng nào làm quen với Khánh theo cách này thường nhận được kết quả là câu trả lời rất thương tâm. Nhưng hôm nay nhận được tin nhắn này nó làm Khánh nhớ đến quãng thời gian khi còn đi học nên Khánh không bực mình. Chỉ thấy buồn cười. Khánh reply “ Den tan noi noi thi may ra toi se dong y”.

4. Chương 4

17 tháng trước. Lớn dần.

Khánh và Vũ sống chung trong căn hộ chung cư ở tầng 6. Khánh thích ở độ cao vừa phải này. Để nếu thích vẫn có thể đi thang bộ. Hôm nay công ty anh mở tiệc ăn mừng việc mới mở thêm một chi nhánh ở .... Và đây là thời điểm nhạy cảm vì ai cũng muốn được cử đến chi nhánh mới với những ưu đãi thuận lợi và đặc biệt nhiều người nhắm đến vị trí phó giám đốc chi nhánh. Giám đốc thì chắc chắn sẽ được chỉ đạo nên vị trí ứng cử tốt nhất là phó giám đốc. Vũ cũng vậy. Sau khi dự án được thông qua có vẻ việc thăng tiến của anh thuận lợi hơn. Khánh thấy mừng cho anh. Nhưng cũng vẫn là suy nghĩ ghét sự ồn ã, dễ dàng bị cuốn theo vì quá nhiều cám dỗ. Nên nhiều lúc cô thấy điều gì đó mong manh chực lớn dần lên.

Hôm nay là tiệc của riêng công ty nên Vũ không đưa Khánh đi được. Mà thực sự Khánh cũng không thích đến những nơi như thế lắm. Chưa kể đến đó sẽ gặp sếp của Vũ. Lúc chiều Vũ nói khoảng 9h sẽ về. 9h30

Vũ gọi điện nói Khánh nếu muộn thì ngủ trước vì mọi người rủ nhau đi hát Karaoke. 11h. Khánh gọi điện lại để xem Vũ có về để Khánh khóa cửa ngủ trước. Vũ không nghe máy. 11h15 Khánh gọi lại nhưng vẫn không được. 11 rưỡi vẫn vậy. Khánh đi ngủ trước nhưng không gọi được Vũ khiến Khánh thấy bất an nên không ngủ đc. 12h20. Khánh nghĩ có lẽ nên gọi hỏi thử đồng nghiệp của Vũ nhưng chợt nhớ đồng nghiệp duy nhất Khánh có số là Phong. Và Khánh không muốn gọi tí nào. Nhưng có lẽ phải gọi. Hiếm khi Vũ để máy lung tung và không nghe máy. Nhưng rồi Khánh quyết định gọi lại cho Vũ lần nữa. Vũ đã nhắc máy

- Alo. – Một giọng nữ nghe máy của Vũ.

Khánh ngạc nhiên. Rồi nghĩ có lẽ Vũ say nên đồng nghiệp nghe máy hộ. Nhưng xung quanh rất yên ắng không có vẻ gì đang ở quán Karaoke. Và giọng cô gái kia có vẻ ngái ngủ.

- Cho hỏi Vũ có ở đó không.

- Anh ấy đang ngủ rồi. Có gì mai gọi lại nhé.

Nói rồi cô ta tắt máy. Khánh thần thờ buông điện thoại. Và ngờ ngờ giọng nói đó quen nhưng không biết đã nghe ở đâu. Như vậy là Vũ, người yêu cô đang ngủ. Bên cạnh là một cô gái khác. Và không phải ở quán Karaoke. Khánh ngồi nhưng không biết nghĩ gì cả. Đã hơn 1h. Bỗng điện thoại của Khánh kêu. Nhưng không phải Vũ. Là Phong. Cô định không nghe máy nhưng nghĩ anh ta gọi muộn như vậy có lẽ nên nghe

5. Chương 5

- Alo.

- Em ngủ chưa.

- Bây giờ là 1h rồi.

- ừm. Anh gọi để báo em hôm nay Vũ không về nhà. Nó đi cùng Trinh em anh. Nhưng Trinh nói nó say quá không về được. Anh nghĩ nên báo cho em để em đỡ chờ.

- Vậy sao. Cảm ơn anh.

- Em không thắc mắc vì sao Vũ đi cùng Trinh à?

- Có. Nhưng mai tôi sẽ hỏi anh ấy. Chúc anh ngủ ngon.

- Anh yêu em.

Khánh tắt máy luôn. Đầu dây bên kia Phong cũng tắt máy. Thoáng bực mình.

Khánh không nhớ hôm qua mấy giờ ngủ. Nhưng có lẽ là muộn vì hôm nay cô đau đầu. Hôm nay thứ 7 nên cô không phải đi làm. Khánh thấy may mắn vì điều đó. Có tiếng mở cửa. Khánh bước ra ngoài. Là Vũ.

- Chào anh.

- Em dậy sớm thế - Vũ hơi giật mình.

- ừm. Hôm qua anh ngủ lại ở đâu thế?

- ừm hôm qua anh say quá. Cho anh đi tắm nhé.

Anh không trả lời câu hỏi của cô. Khánh cũng không hỏi lại lần nữa.

- Em ới.

- Sao anh?

- Tắm chung với anh nhé...

Khánh lấy khăn lau tóc cho Vũ. Vũ rất thích việc này. Anh ngồi im như con cún được lau khô lông sau khu tắm. Khánh vẫn im lặng từ nãy.

- Tối qua tiệc công ty. Em gái Phong cũng đến. Em gặp rồi nhỉ. Cô ấy không trong công ty nhưng có cổ phần ở đây. Hôm qua mọi người uống nhiều. Rồi còn đi hát nữa. Ai cũng say.

- Vâng.

- Khi mọi người ra về Phong về trước nên Trinh không có ai đưa về. Cô ấy rủ anh vào bar. Bọn anh có uống thêm vài ly... Và

- Em biết.

- Em biết? – Vũ giữ tay Khánh đang lau tóc lại.

- Đêm qua em có gọi điện. Và cô ta nghe máy của anh

-...

- Rồi Phong cũng gọi nói cô ta đi cùng anh và anh đã say bảo em đừng chờ

Khánh quay lưng bước vào nhà tắm cất khăn. Vũ đuổi theo ôm lấy Khánh từ đằng sau.

- Anh xin lỗi. Anh không nghĩ là lại say như thế.

- Hãy coi như là tai nạn đi. – Khánh đáp. Nhưng thực lòng Khánh vẫn thấy buồn.

Những ngày tiếp theo Khánh vẫn bình thường. Vũ biết là Khánh buồn. Anh mua quà cho Khánh, xin nghỉ đưa Khánh đi chơi. Thực lòng Khánh hiểu chuyện tình một đêm như vậy vẫn diễn ra trong đời sống và ảnh hưởng của nó tùy mức độ. Và Vũ vẫn yêu Khánh. Nên Khánh không nhắc lại cũng không trách gì Vũ. Chỉ là vẫn có chút gì đó... từ bên trong thấy đau. Nhưng cô không cho phép nó đi xa hơn. Chỉ dừng lại ở đó. Chỉ đơn giản là một nỗi đau. Khánh vẫn ở bên Vũ và... họ vẫn yêu nhau.

Hôm nay trời mưa. Mưa rất to. Mùa đông này gặp những cơn mưa như thế không phải là điều thường xuyên...

- Em đang làm gì thế?

- Anh gọi điện cho tôi có việc gì không?

- Anh muốn mời em đi ăn. Thế thôi.

- Vì sao tôi lại phải đi ăn cùng anh nhỉ.

- Vì anh đang đứng dưới cửa công ty em.

- Vậy thì anh cứ đứng đó đi.

- Ok. Anh đợi khi nào em xuống.

Khánh cúp máy. Đã thế thì cứ ở đó chờ đi. Vũ đi công tác. Khánh về nhà cũng có mỗi một mình. Khánh nói với trưởng phòng lấy trước công việc tuần sau để làm luôn. Để về nhà muộn hơn và cho con người đang đứng dưới kia đi cho khuất mắt. 8h kém 15. Khánh tắt điện văn phòng. Chào chú bảo vệ bên ngoài cầu thang rồi ra về. Cẩn trọng đi từ cửa sau của công ty. Khi ra đến cổng cô mừng vì không thấy xe của hắn ta.

- Em chăm làm quá đấy

Chết tiệt thật. Hắn vẫn ở đây.

- Anh kiên nhẫn quá nhỉ. Giờ chào anh tôi về đây.

- Em không muốn ăn gì sao?

- Với anh thì không.

- Thôi nào. Có cần thế không.

- Có chứ.

- Thế nếu em đi ăn với anh và coi như anh nợ em một việc.

Khánh nhìn Phong dò xét.

- Được. Chấp nhận vậy đi.

Hai người ăn ở nhà hàng trên sân thượng một nhà cao tầng. Tâm trạng Khánh giãn ra một chút. Cô luôn thấy thoải mái hơn khi ở nơi nào đó cao.

- Anh cũng thấy lạ khi em và Vũ vẫn bình thường sau chuyện đó. Thậm chí còn không cãi nhau sao?

- Không. Tất nhiên – Khánh biết anh ta nói chuyện gì. – Việc giữ riêng ình một người đàn ông và luôn muốn anh ta chỉ của riêng mình là điều không thể. Vì dù sao có nhiều bạn tình luôn là đặc trưng của giống đực trong tự nhiên. Anh ấy có quan hệ với người khác nhưng chỉ cần anh ấy thấy hối hận và vẫn muốn ở cạnh tôi thì tôi chấp nhận đón anh ấy trở về. Huống hồ...

- Huống hồ gì?

- Huống hồ tôi đang nghĩ sao lại không phải anh sắp đặt chuyện đó nhỉ?

Phong dừng lại mất mấy giây. Khánh lại một lần nữa nói điều gì đó anh ta nghĩ cô không thể biết.

- Anh đừng cố làm gì cả? Sau mọi chuyện thì tôi cũng sẽ không đến với anh đâu. Tôi chắc chắn đấy.

- Anh thì vẫn cứ muốn cái anh thích. Ha ha.

- Xong rồi thì đưa tôi về.

Phong đưa Khánh về. Trước khi bước vào nhà. Khánh nói mà không hề quay lưng lại.

- Anh nợ tôi một việc.

- Em muốn nhiều hơn cũng được.

- Tôi chỉ cần một thôi.

- Vậy khi nào cần thì cứ nói với anh. Anh yêu em.

Khánh bước đi. Hôm nay khá mệt. Khánh đi tắm rồi leo lên giường luôn. Hôm nay lạnh. Và Khánh ngủ một mình. Khánh lấy điện thoại gọi cho Vũ. Máy bận. 15 phút sau. Máy vẫn bận. Khánh thôi không gọi nữa vì máy Vũ có báo cuộc gọi nhỡ. 10h30 Vũ gọi cho Khánh. Giọng vũ có vẻ không bình thường. Thực ra thì dạo gần đây thái độ của cả hai đều không bình thường. Vẫn yêu nhau. Vẫn có những giây phút ngọt ngào và đôi lúc cãi vã. Nhưng có gì đó khác.

... Rồi cứ thế Khánh chẳng bao giờ hỏi.

“Toi nay em ve som nhe. Anh ve som doi em.” Vũ nhắn tin cho Khánh. Khánh ngạc nhiên vì điều này chưa xảy ra bao giờ. Thường là Khánh đợi Vũ. Khánh chơi thấy sắp có điều gì đó xảy ra.

Sau bữa tối do Vũ nấu cho Khánh. Vũ ôm Khánh nằm trên salon.

- Em từng nói sẽ ủng hộ và giúp anh khi anh cần đúng không.

- Vâng.

- Thế nếu điều đó khó chấp nhận thì sao?

- Còn tùy ở mức độ nào. Anh có muốn nói không.

- Trình nói cô ấy yêu anh.

Khánh nghe và im lặng không nói gì. Có lẽ nguyên nhân của điều gì đó khác là ở đây.

- Thế là hai người đã yêu nhau.

- Không. Không phải như vậy. Chuyện anh say chỉ xảy ra một lần. Anh cũng không tìm gặp cô ấy thêm lần nào nữa.

- Nhưng cô ấy tìm anh. Đúng không?

- ừm. Cô ấy tìm đến công ty gặp anh, gọi điện cho anh. Nhưng anh không muốn. Tuần trước anh đi công tác cô ấy gọi điện đến công ty rồi sau đó tìm đến chỗ anh.

- Và hai người đã ở bên nhau.

- Không anh chỉ ăn tối với cô ta.

- Thế cô ta muốn gì?

- Cô ấy nói cô ấy yêu anh. Anh có người yêu cũng không sao. Chỉ cần anh ở cạnh cô ấy. Cô ấy nói chỉ cần anh cưới cô ấy thì toàn bộ cổ phần của cô ấy sẽ chuyển sang cho anh. Cô ấy khóc lóc. Tuyệt vọng. Và nói anh cưới cô ấy nhưng cô ấy chấp nhận anh vẫn có em.

- Thế anh nghĩ sao?

Vũ im lặng. Khánh đã mong Vũ nói điều đó với Vũ không quan trọng. Nhưng anh im lặng. Có nghĩa là anh ấy không hề có lựa chọn ình. Có nghĩa là anh phân vân. Và phân vân tức là anh ấy muốn điều đó.

- Anh còn yêu em không?

- Anh yêu em. Yêu rất nhiều.

- Nhưng không phải là tất cả. Đúng không?

- Anh vẫn có thể yêu em. Anh chỉ cần số cổ phần ấy về tay anh. Có số cổ phần ấy chỗ đứng của anh trong công ty còn cao hơn Phong. Anh sẽ lấy cô ta. Nhưng chắc chắn không sống với cô ta cả đời. Chỉ đến khi nào anh có thể tự mình đứng vững. Anh sẽ thoát ra lập công ty riêng và li hôn. Cuộc hôn nhân ấy chỉ là sự trao đổi. Và anh sẽ lấy em. Còn trong thời gian đó

- Em sẽ là tình nhân của anh. – Khánh ngắt lời. – Sao cô ta dễ dàng trao số cổ phần đó cho anh như thế. Cô ta không thấy đó là sự ngu ngốc sao?

- Cô ta được gia đình nuôi dù có số cổ phần đó hay không. Cô ta biết anh cần nhiều nguồn lực để thăng tiến hơn. Và cô ấy yêu anh. Cô ấy nói sẽ chấp nhận tất cả để anh ở bên cô ấy.

- Còn em. Em cũng yêu anh.

- Anh cũng yêu em. Em khác cô ta. Anh vẫn sẽ ở cạnh cô ta nhưng không rời xa em.

- Anh tham lam quá đấy. Thôi đi ngủ. Em mệt rồi. Anh muốn thế thì cứ như thế đi. Em sẽ tìm nhà từ tuần sau. Anh với cô ta muốn làm gì cũng được.

- Vậy là em đồng ý.

Khánh im lặng quay lưng lại phía Vũ. Vũ tắt đèn và ôm lấy Khánh. Khánh không khóc. Nhưng nước mắt im lặng, khe khẽ rơi trên gò má. Khánh biết sự căm dỗ và danh vọng, tiền bạc mang lại. Khánh biết Vũ bị chúng cuốn vào. Nhưng Khánh không nghĩ lại đến mức này. Vũ nói với Khánh tức là anh thực sự muốn điều này. Nghĩa là với anh, danh vọng và tiền bạc quan trọng hơn Khánh. Dù anh vẫn yêu cô. Có chút gì đó cay và đắng cứ len lỏi dần vào tim Khánh. Rất im lặng. Chỉ mình Khánh cảm nhận được. Người ta nói nỗi đau đến dần dần, từ từ và âm ỉ thường dành cho những căn bệnh nan y không thể chữa khỏi.

...

- Tối nay gặp tôi một chút.

- Em muốn đòi việc tôi nợ em à.

- Mấy giờ và ở đâu để tôi còn đến.

- Anh đón em nhé.

- Tùy anh

6. Chương 6

Ở hiện tại. Tiến lại gần.

Hôm nay Khánh rời công ty sớm. Thời tiết này khiến con người ta thấy mệt mỏi. Khánh đi bộ từ văn phòng xuống sảnh thay vì đi thang máy. Bước chân khỏi công ty. Bước vào quán café trước cửa công ty. Khánh gọi một cốc sinh tố. Khánh không uống hay đúng hơn là không thích uống café. Khánh đưa mắt nhìn dòng người qua lại.

Thời gian trôi, dòng người cũng trôi theo nó. Sao chỉ có mình Khánh gần như không trôi được, không thể bị cái gì đó cuốn đi. Sao chỉ với Khánh thời gian không hề thay đổi.

Nó cứ dừng lại. Cứ đứng yên tại thời điểm đó, quãng thời gian 1 năm trước. Cái thời điểm Khánh nói lời chia tay với Vũ. Hay đúng hơn là Khánh không hề nói gì. Khánh lẳng lặng rời xa Vũ vì Vũ chọn lấy người con gái khác. Vũ chọn danh vọng, tiền bạc thay vì Khánh. Vũ muốn có cả hai. Nhưng với Khánh thì Khánh chọn điều gì tốt hơn cho Vũ. Khánh chọn việc rời xa Vũ vì biết nếu thực sự Vũ rời xa Trinh thì bố cô ta sẽ làm gì Vũ. Cho dù Vũ nói Khánh đợi ngày anh có thể tự đứng trên đôi chân của mình. Nhưng Khánh nghĩ liệu ngày đó có đến. Anh chọn cách đứng trên nền móng của người khác thì liệu khi có một mình anh có đứng vững. Và liệu anh đã quen với việc ở cạnh Trinh thì anh có còn yêu Khánh và muốn ở cạnh cô như anh đã nói.

Chẳng ai nói trước chẳng ai chắc chắn được điều gì. Khánh cũng vậy. Cho nên Khánh chọn giải pháp an toàn nhất. Đón vết thương lòng ấy khi nó chưa lan rộng thêm.

Đã một năm. Sao nỗi đau giường như mới hôm qua. Khánh biết vết thương ấy rất lớn và sẽ cần rất nhiều thời gian mới có thể chữa lành. Nhưng sao với Khánh vết thương gần như không hề suy chuyển. Không hề có dấu hiệu khép lại để từ vết thương trở thành vết sẹo. Như thế sẽ đỡ đau hơn. Thời gian là phương thuốc chữa lành mọi vết thương. Khánh tự hỏi mình vết thương này cần điều trị trong khoảng thời gian bao lâu. Khánh đã thôi không còn nhớ Vũ, thôi không nghĩ đến anh và trách anh.

Đúng hơn Khánh chưa bao giờ trách Vũ. Khánh để dành điều đó cho bạn bè, gia đình, những người quen biết hai đứa, biết về tình yêu của hai đứa. Khánh biết Vũ sẽ bị dẫn vật nên Khánh không thêm mình vào danh sách dẫn vật Vũ. Vậy vì sao khi không còn nhớ, không còn yêu Vũ mà Khánh vẫn thấy đau.

Phải chăng vì Khánh cô đơn. Phải chăng vì Khánh lặng lẽ với cuộc đời này quá lâu. Phải chăng vì quá lâu Khánh không để cho cái gọi là tình yêu đến bên cạnh mình. Biết bao người đến với Khánh nhưng Khánh cứ đi qua, từ chối từng người một. Khánh nghĩ đến vài câu thơ:

Em may mắn là người đến sau.

Để lắng nghe niềm đau phía trước.

Rồi bây giờ em thành người đến trước.

Lặng lẽ nhìn anh hạnh phúc bước đi...

- Em đang nghĩ gì thế?

- À - Khánh giật mình nhìn lên. - Anh sao lại ở đây.

- Anh ngồi được chứ.

- Tùy anh. Ghế này của cửa hàng không phải của em. Sao anh lại ở đây?

- Anh theo em từ cổng công ty. Nhưng hình như em không nhận ra.

- À. Em đang suy nghĩ một chút - Khánh cười. - Mà anh đến công ty em làm gì?

- Anh đến tìm em.

- Hà nói cho anh chỗ em làm à? Thế anh tìm em có việc gì không?

- ừ có. Anh tìm vì hôm qua em bảo anh đến nói làm quen thì em sẽ đồng ý.

Khánh khựng lại. Hóa ra cái tin nhắn hôm qua...

- Giờ anh đến tận nơi nói rồi em sẽ đồng ý chứ?
- Đồng ý gì anh?
- Cho anh làm quen.
- Ha ha ha. – Khánh bật cười. – Được nếu anh đã nói thế. Mà đúng ra mình quen nhau rồi còn gì.
- Không. Là quen theo kiểu khác.
- À kiểu khác ấy hả. Kiểu khác thì có phải hỏi không là được đâu.
- Được thế phải làm những gì nữa. Anh sẽ cố gắng. – Bảo cười trêu cô.
- À còn để suy nghĩ đã. Thôi em về đây muộn rồi.
- Em không ăn gì à?
- Ăn à. Có chứ. Phải ăn chứ.
- Thế mình đi ăn thôi.
- Ai nói ăn thì là mình.
- O...

Nhìn mặt Bảo lúc ấy rất buồn cười. Khánh cũng bật cười.

- Thế ăn đồ nướng nhé. Ăn chỗ em hay ăn.
- Được. – Bảo cười rất tươi khi Khánh nói thế.

Khánh dẫn Bảo đến quán đồ nướng mà cô và tứ đại mỹ nhân hay ăn. Nó nhỏ thôi. Đồ ăn cũng không ngon lắm. Nhưng một lần nhìn đôi vợ chồng cùng đứa con ba tuổi ngồi lầy lắt bên xe đồ ăn chẳng có mấy khách thì Khánh chợt muốn vào. Và sau đó Khánh thường xuyên đến đấy. Khánh gọi nhiều đồ. Gần như chẳng lần nào ăn hết. Nhưng như thế để trả họ được nhiều tiền hơn. Cô không giàu có cũng chẳng dư giả. Nhưng cô thấy muốn giúp họ. Nhưng không muốn giúp kiểu bố thí nên cô chọn cách này. Cô nói với Bảo khi hai người đang ăn. Đứa bé chạy ra đưa cho cô cái kẹo. Nó đã quá quen với cô. Cô cho nó thơm một cái vào má và chạy đi.

- Anh cũng muốn thơm như nó.
- Anh muốn chết à.
- Anh hỏi em một câu được không.
- Thế trả lời thì em được cái gì?
- Gì cũng được.
- Anh nhớ nhé.
- Ok ok.
- Anh hỏi đi.
- Cái hình xăm trên tay em có nghĩa là gì?
- Cái này à. – Khánh đưa bài tay trái lên hỏi Bảo.
- ừ.
- Một chữ Ả rập. Có nghĩa là “ Hạnh phúc”.
- À. He.
- Anh cười gì?

- Anh tưởng nó là tên người yêu em. Ha ha.
- Anh hứng thú với nó nhỉ. Hôm ở bể bơi không quen biết gì cũng hỏi.
- Vì chỗ đấy ít người tắm nữa. Bình thường anh thấy con gái hay tắm ở sau gáy, eo, ngực, cổ tay cổ chân...
- Anh nhìn thấy toàn chỗ không lộ liễu nhỉ. – Khánh trêu anh – Thế anh có cái nào không?
- Không anh không. Anh sợ đau lắm – Bảo đưa mắt nhìn vội tay áo có che hết bắp tay không rồi cười.
- Thế về thôi. Muộn rồi. Em còn cho con chó nhà em ăn, ăn muộn nó hay đói lắm.
- Vẫn sớm mà. Đi đâu tiếp nhé.
- Em không nghĩ thế đâu. – Khánh cười.
- Thế để anh đưa em về.

Bên kia đường một chiếc ô tô đỗ ở đó từ rất lâu, cửa kính cũng kéo xuống nhưng không nhìn rõ người ngồi bên trong. Khi Khánh và Bảo đứng dậy thì cửa kính được kéo lên và chiếc xe lăn bánh. Khánh ngờ ngợ nhìn chiếc oto đó rồi lại quay đi.

Bảo đưa Khánh về nhà. Khánh hỏi Bảo có muốn vào nhà chơi không và mở cửa. Bảo bước vào. Phòng khách của Khánh khá rộng. Có lẽ bởi nó cũng có ít đồ đạc trong đó. Một bộ salon và bàn thuộc dạng thấp. Một tủ giày ngay cửa ra vào. Một kệ TV. Và một mô hình tháp nghiêng Pizza nhỏ đặt trên đó. Trên tường có treo một bức tranh kiểu phù điêu cổ của Ai Cập.

- Em thích Ý và Ai Cập à? – Bảo gọi với vào phòng trong vì Khánh đang đi tìm Lavin và lấy nước cho anh.
- Vâng. Sau này tuần trăng mật em thích đến một trong hai. Nếu có điều kiện.

Tất nhiên. – Khánh trở ra với cốc nước trên tay và...Lavin bên cạnh.

Lavin nhìn Khánh rồi nhìn Bảo, chậm rãi tiến lại gần Bảo. Có vẻ lạ lẫm và ngạc nhiên vì Khánh chưa đưa người con trai nào vào nhà và giới thiệu với Lavin. Hít hít ống quần Bảo rồi đến tay và...liếm. – Đây là Lavin. Ở nó thích liếm lắm. Anh thông cảm. Lavin đây là Bảo. Đừng liếm nữa.

- Sao nó béo thế.
- Ờ em lười cho nó tập thể dục. Và nó thì biết chỗ để thức ăn khi em không cho ăn nên...
- Như này mùa đông ôm thì thích nhỉ. Nhiều lông. – Bảo toe toét cười. Làm Khánh thấy anh và con Lavin sao giống nhau thế.
- Những tưởng mùa đông mình lạnh ôm nó thích nhưng thực ra nó còn lạnh hơn mình. Mùa đông chưa tới nó đã rúc lên giường rồi. Có hôm còn nằm ngủ vắt qua chân em cho ấm nữa. Thôi anh đừng cho nó liếm tay nữa nó nhờn đấy.
- ừ thế anh về không muộn. Em nghỉ đi nhé.
- ừm cảm ơn anh. Hôm nay em rất vui. Lâu rồi em không vui như thế. Nhưng mà...
- Mà sao em? – Bảo quay phắt lại như sợ mình đã làm gì sai.
- Em không nghĩ tính anh trẻ con thế. – Khánh cười phá lên.
- Không anh chẳng chặc, đứng đắn mà.
- ừ rồi chẳng chặc về nhà đi. Chúc anh ngủ ngon.
- Chúc em ngủ ngon.

Khánh đợi Bảo đi rồi đóng cửa. Gọi Lavin lên nhà để đi ngủ. Vừa đi Khánh vừa nghĩ. Đúng là lâu lắm rồi Khánh mới vui như thế. Bên dưới nhà, bên ngoài. Có bóng người đứng nhìn điện từ phóng Khánh tắt rồi rồ ga oto phóng đi.

Khánh đang ngủ thì có tin nhắn. Tít...tít...tít. Với tay lấy cái điện thoại đang sạc mà không thèm mở mắt. Tin nhắn của chị Lâm “ Chiều đi chon cái váy voi chi nhe. Cuối tuần anh ạy đưa chi đi an dam cuối tuần”. “ Ok. 3h qua don em nhe” Khánh reply rồi buông điện thoại tiếp tục ngủ. Đồng hồ chỉ 9h30 AM. Ngủ nốt cho hết cơn buồn ngủ. 11h Khánh mới dậy.

Cho Lavin ăn và tự nấu gì đó ỉnh ăn. Nằm xem một bộ phim rồi lại ngủ tiếp. 2h thì cô dậy chuẩn bị đợi chị Lâm qua đón. Hai người đến cửa hàng thời trang Khánh vẫn hay mua ở đấy. Trong khi chị Lâm vào thử váy thì Khánh đi một lượt. Xem vài chiếc khác. Chợt Khánh hỏi

- Em có nên yêu ai bây giờ không chị?
- Không phải là nên mà là phải. Em phải yêu ai đó. Và không phải bây giờ mà có lẽ là phải từ lâu rồi. – Chị Lâm thò mặt ra từ tấm vải kéo buồng thay đồ.
- Nhưng sao em biết người đó phù hợp.
- Cái này tự em biết chứ.
- Nhớ tình yêu lần này lại không có kết quả.
- Em đã thử thêm lần nào sau lần trước chưa? Chưa đúng không. Thế thì đừng tự đặt giả thiết ỉnh nữa. Cứ thử đi. Như thử váy ấy. Không hợp thì cởi ra mặc cái khác. Nghĩ đơn giản thôi. – Chị Lâm vừa nói vừa bước ra. – Sao ?

Chị đang mặc chiếc váy sát nách màu nude, ren đắp đến ngang ngực và chân váy ngang đầu gối. Chiếc đai nhỏ màu đen khóa ngang eo.

- Đẹp. Mua. – Khánh cười. – Có lẽ em phải thử thật nhĩ. – Khánh nói khẽ.

Tối đó Khánh về nhà sau buổi chiều đi mua sắm và ăn vặt với chị Lâm. Đang ở trong phòng tắm ngâm mình trong bồn toàn bọt và bọt chợt có tin nhắn. May là điện thoại Khánh mang vào tận đây. Khánh mở máy đọc tin

“Em đang làm gì the? Em có bạn gì không?” Tin nhắn từ Bảo. “ Em đang o nha thôi. Cung không có gì de bạn”. Khánh reply. “ The đi dau đi. Hôm nay trời mát qua”. Bảo nhắn lại. “ Ok. Em cũng muốn ra ngoài”. Khánh vừa viết tin nhắn vừa nghĩ đến việc chiều nay nói với chị Lâm. “ The 8h anh don em nhe”. “ Ok anh”.

Khánh ngâm mình thêm một lúc nữa rồi bước ra ngoài. Mở tủ chọn quần áo để mặc. Khánh lấy áo ba lỗ trắng và quần sooc mài. Hôm nay khá nóng. Và Khánh thích mặc thoải mái thế này. Đơn giản là tốt nhất. Khánh ngồi trước bàn trang điểm và bắt đầu công việc ưa thích. Xịt chai nước hoa Valentino mới mua. Lấy đôi sandal để xuống màu đen và chạy ra ngoài vì có tiếng xe Bảo đến.

- Anh nhìn gì thế?

7. Chương 7

17 tháng trước. Vẫn cứ lớn dần.

Khánh cúp máy. Tối đó Phong đến đón Khánh. Phong hỏi ý muốn đưa Khánh đến quán café nhưng Khánh nói đến quán bar. Khánh gọi 1 ly Inllusion, Phong gọi 1 ly Martini.

- Anh biết chuyện Trinh nói muốn lấy Vũ chứ.
- Anh biết. Nó phải nói với anh để có tiếng nói khi hỏi ý bố anh.
- Vậy là thật chứ không phải sắp đặt như lần trước. – Khánh mĩa mai.
- Lần trước khi anh nhờ vì anh biết nó sẽ giúp. Tính nó dễ dãi với đàn ông. Nhưng anh không nghĩ nó biết yêu ai đó. Hay ít ra là muốn gần bó với ai đó. Nó bay nhảy bao lâu rồi chưa bao giờ nghe nó nói muốn lấy chồng yên vị ở nhà.
- Khá mạo hiểm nhĩ. Còn đưa tiền và địa vị ra để anh ta dễ chọn nữa?

- Ý em là sao?

- Chứ không phải sau khi lấy nhau thì Trinh chuyển cổ phần của cô ta lại cho Vũ à? Hay anh em anh nói thế làm mỗi câu thôi.

- Ủm. Cái này thì anh không được biết. Trinh nó không nhắc đến.

Nhìn mặt anh ta Khánh thấy có vẻ anh ta không biết thật.

- Nhưng dù sao nếu cái Trinh nó muốn thì số cổ phần của nó muốn chuyển cho ai anh không thể cản, bố anh thì có thể. Có điều ông luôn chiều theo ý con bé.

- Nếu lần này cũng chiều thì công nhận bố anh hơi không sáng suốt cho lắm. Được rồi. Tôi chỉ cần biết thế thôi. Mà anh nói thật đấy chứ. – Khánh nhìn Phong dò xét. – Tôi không thích lại có thêm trò đùa gì nữa ở đây.

- Có những thứ anh không nói em lại biết nên anh sẽ không bao giờ nói dối em. Thế em tính sao?

- Hai người muốn lấy nhau và gia đình đồng ý thì cứ lấy. Thế thôi. Hay anh định giúp tôi phá đám cưới. Ha ha. – Khánh cười chưa xót.

- Em chấp nhận từ bỏ Vũ. Không níu kéo hay đấu tranh?

- Đó là việc của tôi anh quan tâm thì không nên đâu. Chở tôi về nhé.

- OK.

...

- Sao em không chọn một con đường khác khi Vũ đã bỏ em rồi nhỉ. – Phong nói trên xe khi chở Khánh về. – Như thế này chỉ mình em khổ thôi. Có yêu em đến mấy thì với những gì anh ta vừa có được cùng lắm là mỗi đêm trước khi đi ngủ anh ta sẽ nghĩ đến em một lần.

- Tôi cũng đâu chờ anh ta quay về. Kể cả anh ta có quay lại tôi cũng chẳng còn chờ anh ta nữa.

- Em chấp nhận thua cuộc à.

- Thua? Có thi thố gì cho cam mà thua. Chẳng qua tôi nhường lại một người đàn ông không yêu tôi nữa cho cô em ngu ngốc của anh. Anh có muốn cược với tôi xem họ sống với nhau có hạnh phúc không không? Hay tệ hơn là họ sống được với nhau trong bao lâu?

Phong không nói gì. Anh biết Khánh nói đúng.

Khánh về đến nhà. Nằm vật ra giường. Ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Bỗng Khánh giật mình. Vũ về nhà từ lúc nào. Còn tắm xong mà Khánh không biết. Cũng phải. Mấy hôm nay Khánh có ngủ ngon lúc nào. Có nhiều việc phải nghĩ mà thực sự thì Khánh không muốn nghĩ.

- Em tắm chưa.

- Em chưa.

- Anh pha nước cho em nhé.

- Cũng được anh.

Khánh ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt mùi oải hương. Hương thơm oải hương theo lí thuyết sẽ giúp người ta thư giãn. Nhưng sao lúc này nó không phát huy tác dụng với Khánh.

Vũ không sắp quần áo cho cô, cô cũng quên không mang vào. Quần mình trong áo choàng tắm Khánh bước ra ngoài. Ngồi trước gương, Khánh thần thờ bôi kem dưỡng da như một phản xạ tự nhiên, mắt Khánh nhìn lơ đãng vào cái gì đó. Bỗng Vũ ôm lấy Khánh từ đằng sau. Nhắc bóng Khánh lên giường. Khánh biết Vũ muốn gì.

- Động vào em bây giờ là em cắn đấy. – Khánh uể oải.

- Cho em cắn. Anh làm việc của anh. – Vũ trêu rồi lao vào hôn Khánh.

Mọi việc vẫn cứ như thế diễn ra. Khánh tự hỏi mình họ sẽ ở bên nhau như thế này được đến bao giờ. Khánh lẳng lặng liên hệ với công ty môi giới nhà đất để tìm hai căn hộ.

- Sao lại tìm hai cái ở hai chỗ khác nhau thế? – Chị Lâm thắc mắc khi Khánh hỏi ý chị vì chuyện này chị biết nhiều hơn.

- Cần dùng cả hai đây chị ạ. – Khánh vừa nói vừa nhìn vào mấy địa chỉ khả thi chị Lâm khoanh bút đỏ. – Chị thấy em có yếu đuối không?

- Về chuyện gì?

- Không hề níu kéo hay tìm cách giữ anh ta lại ấy.

- Chị thì nghĩ người đàn ông như thế có níu kéo thì sẽ phải níu suốt đời. Mà như suốt đời là khoảng thời gian quá dài ột người phụ nữ.

- Sao bao lâu nay em mới nhận ra anh ta có thể phũ phàng như thế nhỉ? – Khánh lẳng lẽ nhìn ánh chiều hắt qua cửa kính.

- Khi yêu có lẽ Chúa cũng không tỉnh táo. Và có phải em không biết tiền tài, danh vọng nó có uy thế nào đâu.

- Cái Hà có gọi cho chị ko?

- Nó có. Cứ đòi tìm thằng Vũ đấy.

- Người chẳng bao giờ yêu như nó hóa ra lại hay nhỉ.

- Người ăn không hết người lần chẳng ra. Cũng có lúc nó thấy cô đơn vì không biết thế nào là yêu.

- Nhưng hiện tại thì nó đang sướng hơn em.

- Sướng khổ là chuyện không ai biết được hết mà em. Thế sao. Quyết hai chỗ này nhé. Hai đầu thành phố như ý em.

- Ok chị.

...

- Mày à. Đang làm gì đấy. – Tiếng Vân vang lên ở đầu kia.

- Tao đang nằm thôi không làm gì cả.

- Lấy nhà chưa? Chị Lâm bảo tao đi chọn ít đồ với mày. Để mày đi một mình sợ buồn. Không muốn đi. Đến lúc chuyển nhà lại trống tuếch chống toác chẳng ai muốn ở.

- Uh thế qua đón tao hay tao sang chỗ mày?

- Để tao sang. Mua gì ày ăn nữa. Chưa ăn chứ gì. Tao biết thừa.

- Uhm.

Đôi khi người ta đã biết giá trị của tình bạn. Nhưng khi thực sự chứng kiến người ta vẫn thấy vui.

Khánh ít bạn. Hay đúng hơn là ít bạn gái. Trừ Hà, Vân và chị Lâm thì số bạn gái với Khánh theo đúng nghĩa của từ ấy “ bạn và giới tính là nữ”. Có thể nhìn mặt, chào nhau, xã giao một vài câu. Nhưng quá 15phút là Khánh không còn gì để nói hay làm khi ở cùng bọn con gái. Chẳng hiểu sao Khánh không ưa được kiểu cách nói chuyện, bàn tán, xì xào của một đám con gái về vấn đề gì đó. Không ưa nổi cách ghét nhau thù đến cả họ nhưng vẫn ngồi trước mặt vẫn ôm hôn vẫn nói chuyện được với nhau.

Khánh thì không. Khánh mà đã ghét ai thì dù nhìn thấy mặt họ Khánh cũng cảm thấy khó chịu và bức bối trong lòng. Cho nên Khánh không được lòng bọn con gái. Chúng nó ưa nhẹ nhàng, tình cảm. Thích nịnh và được bỏ qua lỗi lầm dù lớn dù nhỏ. Còn Khánh thì không chịu được việc giả tạo như thế. Ghét nhau nói thẳng cho đỡ phải gặp nhau, nói chuyện với nhau cho đỡ mệt. Tức nhau chửi thẳng đỡ phải lén lút chửi thầm trong bụng cho đầy bụng ra.

Khánh nhiều bạn là con trai hơn. Vì dù sao tính Khánh chúng nó cũng thích chơi cùng hơn mấy đứa con gái ông ọ. Chơi cùng nhé. Không phải tán tỉnh, cưa cắm.

Hồi còn học cấp 2 Khánh từng bị cô chủ nhiệm mách mẹ vì theo các bạn nam trong lớp đi bắn Gunbound. Cấp 3 thì việc Khánh đi bắn CF vs chúng nó là bình thường. Chơi từ khi thị trấn bỏ hoang còn hot, đến hack map bão sa mạc... rồi đến Zombie ver mấy đấy. Au thì không nói làm gì trai gái chơi tốt mà. Khánh nhớ có trò Cao bồi không gian hồi đấy ít người chơi nhưng Khánh thích vì vừa được bắn máy bay mà nhân vật của Khánh là một em lady bốc lửa, chân dài. AOE thì vì Khánh cài vào máy tính cho bố chơi nên Khánh cũng biết chơi. Chiến thuật chủ yếu là gõ càng nhiều “photon man” và “bigdaddy” cho đi bắn trụ đối phương và ra về trong chiến thắng. Diablo cũng biết một ít. Đủ về nước vài cửa. World craft cũng chơi, mà hình nó xấu quá nên không thích lắm – Ít ra về việc thích cái đẹp thì Khánh vẫn giống con gái.

...

Vân đang loay hoay chọn một đồng thứ linh kính.

- Mày chọn gì nhiều thế. Tao ở một mình thôi mà.
- Thì nồi niêu xoong chảo, ly chén bát đĩa, tạp giề, khăn ăn, khăn lau bát, khăn lau tay, khăn...
- Thôi ợc rồi mày nhặt tiếp đi. – Khánh ù tai vì loạt khăn.

Quay ra tiếp tục với công việc chọn bộ bàn ghế. Phòng khách chẳng rộng lắm. Khánh thích kiểu bàn Nhật kê đệm ngồi nhưng nghĩ khí hậu Việt Nam khi đến mùa mưa hay trời nồm ẩm ướt nên thôi. Chợt trước mắt Khánh là bộ salon rất nhỏ. Màu trắng kem viền nâu. Chân gỗ. Khánh ít thấy bộ salon nào kích thước nhỏ đến thế.

- Nó sinh ra là dành ỳnh. – Khánh phi như bay lại gần nó. Mắt sáng lên.

Kết thúc của một ngày là Vân và Khánh gần như chuyển ợc đồ về căn hộ Khánh mới thuê. Đặt cái hộp giấy cuối cùng đựng bát đĩa xuống Vân hỏi Khánh.

- Mày thuê làm gì đến hai chỗ. Lại ở cách xa nhau.
- Cần nên mới thuê đấy.
- Định để một chỗ để sống một mình, một chỗ để ở với thằng Vũ à?

Vân rất hiền. Hiếm khi thấy nó nổi nóng hay nặng lời với ai. Nhưng lần này nói về Vũ Vân khá bức dọc. Cũng dễ hiểu, trừ Khánh ra chẳng ai phản ứng được bình thường với thằng cha hám của – Tên mới Hà đặt cho Vũ.

- Ha ha ha. Nếu thế anh tư phải tự đi mà thuê cho tao chứ. Giờ thì tiền anh ta có thiếu đâu. – Khánh kiểm lại túi đựng bộ Drap trải giường mới mua và mĩa mai. Khánh mân mê cái viền chăn. Màu đen với vân mây xám. Khánh thích màu đen và xám.
- Mày có ổn không? Có cần tao đến ở cùng vài hôm không. Để người yêu tao ngủ một mình vài hôm tao còn đỡ lo hơn để mày ngủ một mình.
- Sợ tao không dậy nữa chắc. Mà đừng để ông ấy ngủ một mình. Sau bài học của tao mày càng phải giữ người yêu chặt vào chứ. Tao có sao. Nhưng không đến mức trầm trọng, lúc nào muốn có người ngủ cùng tao sẽ gọi.

...

- Em tìm được nhà rồi. Cuối tuần em sẽ chuyển dần đồ sang. Địa chỉ nhà đây. – Khánh đưa cho Vũ tờ giấy.
- Chìa khóa ợ để dưới thảm trước cửa. Khi anh muốn đến

8. Chương 8

15 tháng trước. Võ tan và không thể hàn gắn.

- Em cứ ở đây. Không cần chuyển đâu.

- Vì anh và cô ta sẽ chuyển ở chỗ khác sau đám cưới hả.
- ừm... Em này.
- Sao anh?
- Em còn yêu anh không?
- Em còn.
- Em có trách anh không.
- Không. Em không trách anh. Coi như lúc này anh cần. Và em đã nói sẽ luôn ủng hộ, giúp đỡ anh khi anh cần.
- Em sẽ đợi anh chứ.
- Em nghĩ là thế.

Vũ ôm Khánh vào lòng.

Từ khi Khánh kể chuyện này cho Vân, Hà và chị Lâm. Tất nhiên họ muốn làm ấm chuyện này lên. Nhưng người trong cuộc như Khánh còn chẳng lên tiếng thì rốt cuộc họ muốn cũng không nói hay làm được gì. Không một ai hiểu vì sao Khánh không phản đối việc Vũ muốn như vậy hoặc nếu không thì vì sao Khánh lại không nói chia tay Vũ.

Ai cũng nói không công bằng cho Khánh. Khánh chỉ cười. Khánh đã có quyết định của mình rồi. Còn công bằng à. Cuộc sống này vốn dĩ làm gì có công bằng. Vì nếu có, con người ta đâu mất công tìm đến thiên đường nữa. Đây chính là thiên đường rồi.

Chiều nay Khánh đi gặp một người. Tối qua người ta gọi hẹn gặp Khánh.

- Nhìn chị trẻ hơn tuổi đấy. Tôi không nghĩ chị nhiều tuổi hơn tôi. Nhưng anh Phong nói chị kém anh ấy có 2 tuổi. – Cô ta nói giọng khinh khỉnh.

Phải. Nhìn Trinh khá già có lẽ do quãng thời gian vui chơi không biết ngày đêm và cách trang điểm cầu kì. Mặt bự phẩn, môi mọng son và mắt nặng trĩu mascara che đi khuôn mặt và tuổi thật của cô ta. Dự là như mấy clip trên youtube khi dùng kem tẩy trang quét một lượt khuôn mặt ấy thì có lẽ bố cô ta cũng không nhận ra. À trừ khi ông ấy ngồi nhìn cô con gái trang điểm mỗi ngày.

- Có lẽ do cách đối đãi bản thân nên việc từng trải thể hiện lên khuôn mặt. Tôi không thường xuyên vui chơi thâu đêm cũng không có thói quen đi lại với nhiều người. Nhưng cũng không có nghĩa là tôi trẻ hơn cô về việc khác.
- Chị biết tôi hẹn gặp chị vì việc gì chứ. – Trinh nói có vẻ hơi phật ý vì câu nói của Khánh. Khánh có thói quen không mấy khi tử tế với người mình không thích. Cô thì không thích Trinh từ ngày đầu gặp. Và cô ta thì còn đang là người sắp cưới người yêu Khánh.
- Có lẽ là tôi biết.
- Thế thì tôi cũng nói thẳng. Tôi nói với Vũ sau khi cưới sẽ chấp nhận việc anh ấy vẫn qua lại với cô. Nhưng tôi muốn cô đừng nên liên quan đến anh ấy nữa. Và cũng đừng cho anh ấy biết lí do.
- Làm như vậy thì tôi sẽ được gì? – Khánh cười mỉa mai.
- Đây là 5000\$. Nếu không đủ tôi sẽ đưa thêm. Coi như bù đắp cho tình cảm của cô. Và nếu cô không cần thì cũng càng tốt. Tôi sẽ có cách khác.
- Cô thực sự yêu anh ấy sao? Sau khi qua lại với nhiều người đàn ông thì cô mới tìm được một nửa ỉnh à? Quá trình chọn lọc vất vả quá. Mà lại là chọn lọc nhân tạo chứ cũng không hề có chút tự nhiên.
- Vũ đẹp trai, dễ tính, có tài. Ở bên anh ấy tôi thấy nhẹ nhõm hơn khi bay nhảy bên cạnh người đàn ông khác. Có lẽ tôi cũng chán bay nhảy tìm kiếm niềm vui rồi. Giờ tôi tìm hạnh phúc. Hơn nữa bố tôi cũng thích anh ấy.

- Và cô nghĩ cô sẽ hạnh phúc bên anh ấy?
- Có thể anh ấy không yêu tôi. Nhưng với tính cách anh ấy vẫn sẽ ở cạnh, vẫn phải chăm sóc, quan tâm đến tôi. Anh ấy cần ở tôi nhiều thứ mà. Và khi gắn bó lâu dài thì sớm muộn chúng tôi cũng yêu nhau. Hơn nữa không nhiều người đàn ông từ chối tôi.
- Cô không có vẻ nông cạn như vẻ bề ngoài. Vậy tôi về đây. – Khánh nói rồi cầm kéo dịch cái ghế, đi thẳng ra cửa.
- Vậy là chị đồng ý đúng không? – Cô ta gọi với theo.
- Khánh không nói gì, mở cửa bước ra khỏi quán. Hà đợi cô nãy giờ ở ngoài.
- Tao biết ngay mà. Bọn nhà giàu hay thế này lắm. Phim Hàn Quốc hay đưa phong bì lắm.
- Ô thế tao là diễn viên à? Mà mày đi theo làm gì?
- Đã bảo để nhờ nó có tìm người đi theo xử lí mày thì còn tao mà.
- Mày xem ít phim Hàn Quốc đi nhé. Nội dung nhảm mà hay ám ảnh lắm. – Khánh cười to. Sau khi leo lên xe Hà nụ cười ấy biến mất. Chiều tàn. Nắng tàn và lòng người cũng tàn.
- Thế mày có nhận tiền không đấy?
- Ở hiện tại
- Nhìn em. Bình thường anh chỉ được nhìn em mặc quần áo công sở hoặc váy. Nhưng quần sooc thì
- Sao. Sexy quá à. Thế thôi anh đi một mình đi.
- Không đấy là anh nói thế thôi. – Bảo cười lớn.
- Và em cũng chưa nhìn anh mặc áo phông quần jean lần nào.
- ừ áo phông trắng. Áo trắng đồ đôi. – Bảo cười khi phát hiện điều này.
- Khánh lên xe. Mở hết cửa kính xuống để gió lùa vào. Bảo chợt thấy tóc Khánh đẹp. Dài, xoăn lộn nhẹ nhàng và màu đen. Gần đây Bảo ít nhìn thấy các cô gái có mái tóc đẹp nào màu đen. Thường là vàng, nâu hoặc đỏ.
- Em thích đi đâu.
- Đi uống gì đi anh.
- Uống hã. Đồ ngọt hay rượu.
- Rượu đi. Lâu rồi em không uống.
- Được. Hôm nay cho em chọn hết. Lần sau là anh chọn nhé. – Bảo nói to.
- Xe dừng lại. Cả hai bước xuống và vào một quán bar. Cửa mở và tiếng nhạc vang lên khá lớn nếu không muốn nói là âm ỉ. Bảo khẽ vòng tay qua eo Khánh nhưng không phải để ôm mà như để bảo vệ Khánh khỏi bị xô đi bởi quanh quán bar lúc này người ta đang nhảy nhót, hò hét điên cuồng. Bảo và Khánh tiến vào quầy bar. Ở đây có vẻ yên tĩnh hơn.
- Anh hay đến đây à?
- Không nhiều nhưng cũng thường xuyên.
- Anh chỉ uống gì? – Tiếng nhân viên sau quầy bar hỏi.
- Cho một Gin. Em uống gì?
- Một Inlusion.
- Khi người phục vụ đặt hai cái ly trước mặt. Bảo hỏi Khánh:
- Em thích uống Inlusion à?

- Ừm em thích cái màu xanh này. Huyền hoặc.

Cả hai cứ nói linh tinh như thế nhưng gần như không lúc nào im lặng. Khi Khánh uống đến ly Inllusin thứ bao nhiêu đấy và Bảo đã chuyển sang uống uytky từ lúc nào thì cả hai đứng dậy đi về. Khánh đã hơi đau đầu. Lâu rồi Khánh không uống. Bảo đưa Khánh về nhà. Trên đường về Bảo có nói chuyện gì đó rất vui nhưng Khánh không nhớ nổi. Khánh mở cửa.

- Em không sao chứ.

- Có. Em hơi say. – Khánh cười. – Em đùa đấy. Anh về đi. Đi cẩn thận nhé.

- Ừ có gì gọi điện cho anh nhé.

Khánh tiến Bảo ra đến cửa. Nhìn Bảo đi một vài bước rồi quay vào nhà. Chợt có bàn tay kéo cánh tay Khánh còn tay ôm lấy eo Khánh. Bảo đẩy Khánh vào sát tường. Khánh cố đẩy Bảo ra. Lúc đầu là thế. Sau đó cánh tay Khánh buông dần và ôm lấy Bảo. Bảo nhắc bồng Khánh. Cửa chưa kịp khóa nhưng gió cũng đẩy nó sập lại...

- Anh làm gì thế? Em cần đấy.- Khánh hình như vẫn say. Vừa nói vừa cười.

- Không anh có làm gì đâu. - Bảo nói trong khi tay đang kéo dần cái áo ba lỗ của Khánh ra khỏi hai tay và đầu Khánh.

- Em bảo là em cần mà.

- Em giống con Lavin à? Anh chỉ thích ôm chó ngủ thôi. Không thích làm gì khác với nó.

- Thế anh thích làm gì? - Khánh cười ranh mãnh rồi đưa tay xuống thắt lưng Bảo.

- Anh thích việc em đang làm. Cho nên đừng dừng lại nhé

...

Khánh mở mắt. Nắng và gió thi nhau tràn vào phòng Khánh. Để lại một vệt vàng trên giường và tấm rèm thì bay lật phật. Khánh quay sang bên cạnh. Khuôn mặt Bảo nhắm nghiền mắt hiện lên bên cạnh. Bảo nằm sấp nhưng Khánh vẫn thấy lồng ngực anh đều đặn phập phồng theo từng nhịp thở. “ Tức ngực thế sao mà ngủ được nhỉ” Khánh tự nhủ. Rồi cô chợt thấy vai trái và một phần bắp tay Bảo có một hình xăm. Chữ Lucifer nằm giữa tầng hoa văn và kí tự chạy dọc vai và tay. Đêm qua phòng tối và Khánh cũng không chú ý đến nó. Khánh bận việc khác với Bảo. Việc người lớn.

- Như này mà bảo sợ đau đấy.

Khánh cứ nằm im nhìn Bảo như thế. Rồi cô quay thẳng ra. Đưa bàn tay trái lên để nắng chiếu lọt qua bàn tay. Nhìn cái hình xăm bé tẹo ở gốc ngón tay mình.

- Chào em. – Bảo mở mắt nhìn Khánh.

- Anh không ngủ nữa à?

- Anh ngủ cả đêm rồi còn gì.

- Thế thì dậy thôi. Em đói rồi. Anh có muốn ăn sáng không?

- Có chứ.

- Thế đánh răng rửa mặt đi nhé.

Khánh nói rồi vào nhà tắm trước. Cô mang một chiếc bàn chải mới vào cho anh rồi xuống nhà. Cô lấy thịt bò ra làm bittet và ốp trứng. Cả hai vừa ăn vừa xem một bộ phim. Thịnh thoảng bật cười vì điều gì đó trong phim. Ăn xong Khánh pha nước chanh cho Bảo. Hai người ngồi đối diện trong phòng khách xem phim. Bảo nhìn Khánh

- Đừng nhìn em nữa. – Khánh nói và chẳng buồn quay lại nhìn Bảo.

- Hôm qua anh nhìn chưa rõ mà.

- Anh muốn chết à.
- Không. Anh nhìn cũng không được à. – Bảo cười lớn.
- Không được. Thế anh về nhà đi. Đi cả đêm người nhà lo đấy.
- Ừ thế anh về nhé. –Khánh tiễn Bảo ra cửa.

Bảo hôn nhẹ lên trán Khánh rồi bước ra ngoài. Khánh hơi ngạc nhiên. Đưa tay lên trán. Nhìn Bảo đưa xe đi rồi khóa cửa vào nhà. Chợt nhớ ra Lavin. Cô thả nó ra rồi bước lên phòng ngủ. Nằm vật ra giường.

Lâu lắm rồi Khánh không ở cạnh một người đàn ông nào cả. Có lẽ vì thế nên cảm giác tối qua với Khánh thực sự khác biệt.

- Chắc tại anh ta đi du học về nên phong cách có khác

9. Chương 9

Tiếp tục vỗ

- Em đi đây.
- Em mới chuyển đồ thôi mà. Chắc nhà còn bừa bộn. Cứ ở đây đến khi nào dọn xong đã . – Vũ hơi ngạc nhiên khi Khánh kéo vali quần áo cuối cùng ra khỏi phòng anh.
- Em ở đây thì mới tiện cho việc dọn đồ chứ.
- Ừ nhưng... ở lại với anh vài ngày nữa đã.
- Anh phải tập quen với việc không có em bên cạnh đi. Em đang tập. Anh có thể gọi cô ta đến sống cùng nếu thấy ở một mình quá chán. Tháng sau cũng cưới rồi còn gì.
- Nhưng sau này anh vẫn có thể ở bên cạnh em cơ mà.
- Có thể. Khánh nói nhưng không quay lưng lại. Em đi đây! – Khánh bước ra cửa. – Trong tủ quần áo. Em có thứ dành cho anh.

Khánh bước vào thang máy. Một đứa bé gái đang mút kẹo ươn ẹo đu trên tay nắm thang máy. Nó nhìn cô cười. Cô cười lại với nó.

Trong tủ quần áo là một tờ giấy kèm theo cái phong bì rất dày.

“Anh này, Nếu chúng ta buộc phải rời xa nhau nhưng anh thì không đủ dũng cảm nói ra lời chia tay thì hãy để nó lại cho em. Để em nói câu chia xa, để em đón lấy nỗi đau này... Và để em tiễn nó đi.

Có lẽ anh sẽ hựt hẫng vài ngày. Khoảng thời gian bên nhau thành thói quen giờ sẽ rất khó bỏ. Có lẽ anh nên gọi cô ta đến ở cùng như em nói. Sự trống vắng tưởng không gì có thể lấp đầy thì đôi khi lại có thể với đi bằng một hình bóng khác. Và sớm muộn gì nó cũng lấp đầy anh thôi.

Ai cũng nói vì sao em không níu kéo anh lại . Em sẽ níu kéo khi anh rời xa em vì anh đã không còn yêu em. Níu giữ tình cảm thì khó khăn nhưng lại dễ dàng hơn với em. Khi yêu người ta cần cả lí trí và tình cảm. Việc anh vẫn yêu em nhưng chọn ở cạnh người con gái khác thì lại khác. Đó vừa là lí trí vừa là tình cảm rồi. Và phải níu kéo cả hai thì em nghĩ và em biết là khó . Hơn nữa điều anh cần hơn là danh vọng, tiền bạc nên em nghĩ nếu em cứ cố bắt anh chọn em và nó có lẽ anh sẽ chọn nó.

Mà đúng là em không bắt anh chọn nhưng anh cũng đã chọn rồi. Có lẽ sẽ phải mất rất nhiều nước mắt để em thấy bớt đau đớn hơn. Có lẽ cũng phải mất rất lâu để quen với việc không có anh bên cạnh. Cũng có lẽ sẽ mất rất lâu để em tìm một ai đó bên cạnh em vì giờ anh đã không còn bên em. Em không biết em có thể làm được hay không nhưng em vẫn phải làm.

Em biết em đã nói sẽ chấp nhận làm người tình của anh. Chờ anh bỏ cô ta . Nhưng em tự hỏi khi nào. Em sẽ làm người tình của anh đến khi nào. Đến khi nào anh sẽ bỏ cô ta và đưa em từ người tình thành vợ. Và đến khi nào em thôi đóng vai trò người thứ ba phá hoại hành phúc của người khác mà thực chất lẽ ra đó

đã là hạnh phúc của em. Và liệu rồi khi anh có được tiền bạc có được danh vọng, khi anh sống sung sướng bên cô ta anh còn muốn quay về với em.

Cho nên em chọn giải pháp an toàn hơn ,không thực hiện lời hứa của mình. Em thấy có lẽ không cần xin lỗi anh vì việc này. Có thể quyết định này sẽ khiến em đau lòng nhưng em chọn một nỗi đau dài hơn là một nỗi đau dai dẳng. Anh nghĩ việc làm người tình của anh thì em sẽ hạnh phúc hay sau. Dài thì dù sao cũng có lúc kết thúc nhưng dai dẳng thì chưa chắc.

Vậy nên có lẽ em sẽ tạm biệt anh từ ngày hôm nay . Em bước ra khỏi cánh cửa nơi tồn tại tình yêu của em với anh thì em cũng sẽ bước ra khỏi cuộc đời anh. Em nghĩ em sẽ cố không yêu anh nữa. Em cũng không trách anh. Sẽ có người khác thay em trách anh . Nên có lẽ anh nên chuẩn bị cho điều đó.

Phong bì đi kèm là số tiền Trinh đưa cho em hôm qua . Cô ta muốn em không tiếp tục quan hệ với anh nữa. Em nhận để cô ta có thể thấy vui thấy đắc thắng một chút vì dù sao cô ta cũng cho thấy cô ta thực sự muốn ở bên anh. Và để an ủi cô ta vì ở bên người không yêu mình nhưng vẫn muốn cố gắng. Anh không cần thiết nói cho cô ta. Cứ để cô ta cho là mình đã làm được gì đó đi. Và coi như đó là số tiền em mừng đám cưới hai người.

Chào anh!

Em.

Cám ơn anh vì đã từng yêu em và giờ mình chia tay rồi anh nhé!”

Vũ chạy vụt ra khỏi phòng. Lấy ô tô lao đến căn hộ Khánh thuê. Cánh cửa mở nhưng bên trong không có đồ đạc cũng không hề có hình bóng Khánh.

Ở đầu kia thành phố. Khánh bước vào căn hộ còn ngổn ngang đồ đạc. Chỉ có chiếc giường là đã được sắp và chiếc laptop đặt giữa giường còn hầu như chưa thứ gì được gỡ ra khỏi thùng. Mai Vân và chị Lâm sẽ sang giúp cô dọn đồ. Bật máy tính, Khánh mở một bài hát. Khánh có thói quen khi nghe một bài hát mới và thấy thích nó thì sẽ nghe nó rất lâu. Cứ replay chỉ một bài như vậy đến khi nào chán thì sẽ bắt đầu nghe một bài khác .

“ This waking nightmare lingers

When will the mirror stop telling lies

I don't know where I've been or where I'm going

But I can't do it alone

I'm reaching out....

Cause I can't believe

This is how the story end...”

Phải. Có nằm mơ Khánh cũng không nghĩ Khánh và Vũ lại kết thúc nhanh như thế. Có nằm mơ Khánh cũng không nghĩ chuyện hai đứa lại kết thúc như thế này. Khánh cũng không hiểu mình lấy nghị lực ở đâu để làm việc này.

Nói chia tay với Vũ. Khánh khóc vì chuyện này ít. Hình như chỉ đúng một lần khi Vũ bắt đầu nói việc này. Còn sau đó thì chưa bao giờ. Khánh không khóc khi tự mình đi chọn một căn hộ để sống, khi đến nơi mới giới nhà đất chỉ toàn các cặp đôi chuẩn bị sống với nhau. Khánh không khóc khi cứ ngày lại ngày mang đồ đạc đến nơi ở mới và cho Vũ địa chỉ giả nơi cô sẽ sống. Không khóc khi bước ra khỏi nhà Vũ và cũng không khóc khi nói chia tay với Vũ. Khánh không biết là mình mạnh mẽ được như thế cho đến hôm nay. Và giờ thì Khánh được phép khóc.

...

Trên blog của Khánh:

“ Những tưởng sẽ chẳng thể sống được khi rời xa nhau. Nhưng rồi... Có lẽ là vẫn phải sống thôi. Cứ mở mắt ra rồi lại nhắm nghiền lại. Cứ cố hít vào rồi thở ra thật khẽ. Thật khẽ để không làm mất nước mắt vốn thường trực khóe mi rơi xuống.

Tự nhủ với lòng phải sống thôi. Vẫn phải sống thôi vì người ta không yêu mình nữa rồi. Và khóc cũng chẳng làm ướt vai người ta như trước nên khóc để làm gì. Nhưng rồi nước mắt vẫn rơi. Bao nhiêu nước mắt để đổi được một nụ cười. Hình như sự trao đổi là khắp khiêng nên vẫn chưa một nụ cười nào gửi lại khi em đã cho đi quá nhiều nước mắt.

Hôm nay là thứ 7. Và mọi thứ 7 cũng như tất cả những ngày tháng sau này sẽ không còn ai bên cạnh em. Cùng em đi chơi, đi ăn tối, xem phim... hàng trăm việc khi còn bên nhau thấy chẳng thể chán nhưng giờ đến nghĩ em cũng không muốn.. Cứ trang điểm thật xinh, ăn mặc thật đẹp rồi ngồi chờ. Chợt nhận ra không còn ai đưa đi và sẽ cũng chẳng còn ai đón về. Vì người anh đưa đón giờ không phải là em. Và cứ ngồi chờ như thế. Cho đến khi mascara nhòe vì nước thì lại tẩy trang. Tẩy cả mascara, tẩy cả nước mắt và tẩy cả nỗi buồn.

Lắm lúc tự hỏi đã làm gì để nhận lại điều này. Nhưng em không có câu trả lời vì... em thấy mình có làm gì đâu. Không gì cả. Không cho đi nhưng sao lại nhận nhiều thế. Nhận nỗi đau, nỗi buồn. Nhận nước mắt... Đôi khi người ta trao đi không cần nhận lại. Và em thực sự không muốn nhận nỗi đau này.

... Mất bao nhiêu nắng để làm khô mưa. Mất bao nhiêu gió để hong khô đi những giọt nước mắt . Khánh thường an ủi người khác khi họ tìm đến Khánh lúc buồn hay đau đớn. Nhưng Khánh thì chẳng bao giờ muốn tìm đến ai khi có chuyện.

Nỗi đau được xoa dịu bằng người khác sớm muộn cũng tự trôi dạt khi bạn chỉ còn lại một mình . Vậy nên Khánh chọn cách tự mình dỗ dành, an ủi và khóc. Khánh tập điều này lâu rồi. Khi mà cô phải xa gia đình đi học từ nhỏ và cô không mấy khi được lòng người khác cho nên Khánh rất hay chỉ có một mình .

Khánh cứ thế im lặng để cảm nhận nỗi đau của mình. Khánh thường khuyên vài người bạn khi muốn quên đi một người đừng tự bảo mình phải quên. Sẽ chẳng thể quên nỗi đau. Thay vì đó hãy nhớ. Nhớ từ việc đã hạnh phúc bên nhau thế nào cho đến đã làm tổn thương nhau ra sao.

Đừng tự nói mình có lỗi hay trách người ta có lỗi . Điều có lỗi duy nhất là có khi chúng ta không thuộc về nhau nhưng chúng ta lại chọn ở bên nhau dù chỉ tạm thời.

“ Thà làm hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau. Còn hơn là hai đường thẳng giao nhau một lần rồi xa nhau mãi mãi”. – Trên facebook dạo này rất hay thấy câu đó xuất hiện. Kể ra thì cũng đúng. Khánh hay lắm bầm khi đọc câu đó “ Dốt nhỉ, chọn 2 đường thẳng trùng nhau có phải đơn giản không ”.

Hãy cứ nhớ về nhau như thế. Từng niềm vui nỗi buồn. Hãy nhớ đến chúng thường xuyên. Rồi đến lúc quá mệt mỏi vì chìm trong nhung nhớ và hồi tưởng, sức chịu đựng dường như không giới hạn cũng thành có. Bạn sẽ mệt đến mức không nghĩ được gì cả. Và không nghĩ được gì cả đồng nghĩa với việc bạn không thể nhớ nữa. Và không thể nhớ nữa đồng nghĩa với việc bạn đã quên được. Quên được hình bóng của một ai đó, quên được dấu ấn của một tình yêu đã từng có.

Nghe có vẻ cách này của Khánh tiêu cực và quá đổi khó thực hiện nhưng như thuốc đắng già tật. Có lẽ Khánh sẽ quên được nhanh hơn. Và không biết hiệu quả của việc quên được hay không ra sao nhưng hiệu quả gây một Khánh đã thấy tác dụng.

Khánh mở mắt. Từ tối qua đến giờ Khánh chưa ăn gì. Đúng hơn là Khánh chưa hề làm gì cả ngoài khóc. Bộ quần áo trên mặc từ hôm qua vẫn còn nguyên trên người cô. Sau khi úp mặt vào gối để khóc thì Khánh cứ nằm như thế đến tận sáng nay. Cũng không nhớ mình ngủ từ lúc nào. Khánh ngồi dậy. Chống tay giữa hai chân và nhìn quanh phòng.

Trống vắng theo đúng nghĩa đen và nghĩa bóng. Căn phòng không đồ đạc à tất nhiên trừ cái giường ra. Cũng không có ai ngoài cô. Ở một mình. Phải đến một năm rồi Khánh mới phải ở một mình.

Tít...tít...tít. Khánh có tin nhắn. Từ tối qua có rất nhiều người nhắn tin cho Khánh . Nhưng Khánh biết chỉ có của vài người. Vân, Hà, chị Lâm, sếp cô và bố mẹ. Khánh mua một cái sim mới từ hôm qua. Cũng

mua một cái điện thoại khác để dùng hai sim. Sim cũ sẽ dùng một thời gian nữa vì còn công việc và khi mọi người biết số mới thì sẽ thôi dùng số cũ.

Khánh làm thế là để Vũ không liên lạc được với cô, tất nhiên. Khánh nghĩ với chuyện của cô và Vũ thì Vũ cũng chẳng đủ can đảm hỏi ai về số mới của Khánh, và dù có hỏi chắc họ cũng chẳng nói cho Vũ biết. Khánh bỏ điện thoại đấy đi tắm. Chiếc điện thoại cũ trong hộp đồ đã tắt chuông từ hôm qua cứ một chốc lại sáng.

Xả cho nước lạnh chảy thẳng từ đỉnh đầu, chảy xuống mặt. Khánh nhắm mắt đứng dưới vòi nước như thế rất lâu. Bình thường Khánh hay tắm bồn. Nhưng cô cũng thích tắm vòi hoa sen. Tắm vòi hoa sen có vài tác dụng tốt cho nhan sắc và sức khỏe của người phụ nữ. Và hơn hết lúc này Khánh muốn có gì đó cuốn để chảy đi, trôi đi hay biến đi. Gì cũng được. Khánh đưa tay với lọ sữa tắm. Vẫn mùi oải hương. Và hôm nay tác dụng thư giãn của nó hình như có tác dụng, nó đang xoa dịu Khánh. Khánh quần khăn bước ra ngoài.

Nằm ngả người, dang hai tay ra để choáng hết cái giường. Khánh nghĩ mình nên tìm ai đó ở cùng. Một con chó chẳng hạn. Khánh luôn muốn nuôi chó. Trước kia ở chung với Vũ thì Khánh không thể nuôi vì Vũ ghét những thứ lượn quẩn quanh mình. Nó làm vướng chân anh. Ừ hình như anh luôn muốn bước đi thật thoải mái, đi những bước thật cao thật xa nên anh ghét thứ gì làm vướng chân anh. “...I found the way to...” điện thoại Khánh reo.

- Alo.

- Mấy giờ thì bọn tao sang được. – Tiếng Vân ở đầu dây bên kia.

- Sang bây giờ luôn cũng được. À mua gì sang nấu ăn nhé. Tao chưa biết chỗ đi mua đồ ăn ở đây.

- Ủ ối bọn tao.

Khánh tắt điện thoại và đứng lên rũ tóc ra hong khô. Nửa tiếng sau Vân và Hà đến. Chị Lâm tự đến sau. Họ bắt đầu mở những chiếc thùng và lấy đồ đạc ra sắp xếp. Vì trước kia ở chung với Vũ nên đồ đạc của Khánh cũng ít. Khánh chỉ mua thêm một ít đồ gia dụng cơ bản. Khánh cũng ngại khi phải dọn dẹp quá nhiều thứ. Hơn nữa lấp đầy căn nhà bằng đồ đạc cũng không lấp đầy được sự trống vắng cho nên...cứ để như thế đi.

- Vứt đi nhé. Dán băng dính rồi lén mang ra thùng rác. – Tiếng Hà thì thầm vào tai Vân.

- Có được không. Như thế hình như hơi quá. – Vân nhăn nhó.

Hai đứa đứng trước cái thùng carton đựng đồ của Khánh. Có vài khung ảnh của Vũ và Khánh, một ít đồ lưu niệm, vài con gấu bông. Hai cái váy Vũ mua cho Khánh khi đi công tác nước ngoài. Khá nhiều đồ trang sức trong chiếc hộp nhung màu tím.

- Giữ lại mấy con gấu để tao bày tử cho đỡ trống, hai cái váy vì tao mới mặc vài lần và chúng đắt tiền. À cả trang sức. Còn lại bỏ đi cũng được. Phải tận dụng những thứ giá trị chứ. – Khánh nghe rõ tiếng hai đứa thì thầm. Giọng Hà hình như chỉ có một mức volume nên nói to hay nói bé gần như không khác gì nhau.

Hai đứa giật mình - Ok. – Hà nhanh nhẩu để lại những thứ đó rồi cầm cái thùng phi như bay ra ngoài. Hà không có thiện cảm nhiều với Vũ từ trước chuyện này. Sau chuyện này Hà rất muốn nói với Khánh linh cảm của mình trước đó là đúng. Nhưng không phải bây giờ. Nó đang tưởng tượng ném cái thùng vào đồng rác là ném Vũ thật vậy. – Giữ lại rồi lúc chán lòi ra ngắm cho chết buồn à. – Hà phủ tay bước vào nhà. Như Hà lúc này thấy không gần bó với người đàn ông nào có khi lại hay.

Chị Lâm đến nấu ăn cho ba đứa. Đến hơn 12h thì cũng xong. Chị mua coca. Hà thắc mắc lúc này phải mua bia hay rượu chứ nhưng cũng chỉ nói vì chị Lâm không uống được đồ có cồn. Làm Khánh tự nhiên muốn uống rượu.

- Tối tao sang ngủ với mày nhé.

- Cũng được nếu đừng bắt tao để giường lại ày và anh giai nào đó.

Ba người bước ra ngoài. Khánh đóng cửa. Nhìn lại một lượt căn nhà đã đầu vào ấy. Tự thấy những thứ mình mua khá ưng ý. Khánh khẽ cất tiếng hát.

You're my X-EX boyfriend

...

We don't have to be so sorry no more...

You don't have to take me through the fire...

I'm not crying any more...

- Sao mỗi một tối mà chị thấy nó gầy thế - chị Lâm than thở.

- Chắc khóc cho héo người rồi. - Hà hậm hực

- Ít ra là nó sớm không ở gần thằng Vũ nữa, càng ở lâu càng khó dứt

- Giờ chắc đang tất bật chuẩn bị đám cưới to thế cơ mà. Đôi đấy hợp nhau nhể. Thế gian được vợ hồng chồng, lẽ nào lại được cả ông lẫn bà.

- Ủ. Người quen tao bảo chuẩn bị kĩ lắm. Xong gần hết rồi. Chờ ngày thôi.

- Hạnh phúc nhỉ.

... Nhưng nó không diễn ra như họ tưởng

10. Chương 10

Trở lại với hiện tại. Tự nhiên.

- Em đang làm gì thế.

- Em đang tìm bắt con Lavin để tắm cho nó. Sao trời nóng thế này ai cũng chỉ muốn tắm muốn ngâm nước mát mẻ mà chỉ mình nó thì không. Nó lại trốn rồi. Bây giờ nó nặng em chẳng bê được vào nhà tắm nữa. - Khánh áp điện thoại vào vai. Tay Khánh đang ướt vì pha nước cho nó tắm.

- Anh đến bê hộ cho nhé.

- Anh không phải đi làm à?

- Hết giờ làm rồi mà. Mở cửa cho anh.

- Ô anh ở đây từ bao giờ đấy. - Khánh nói rồi lật đật chạy ra mở cửa. - Thế em mà không ở nhà thì anh quay về à. Gọi điện trước rồi đến chứ.

- Tắm cho chó dê - Bảo đuổi theo con Lavin. Và tất nhiên là nó chạy. Khánh nhìn theo hai người. À một người một chó và tự bật cười. Khánh thấy Bảo giống trẻ con. Đáng yêu...cũng như trẻ con.

Sau khoảng thời gian khá lâu để đưa được con Lavin vào nhà tắm thì việc tắm cho nó dễ hơn. Khi đã bị bắt thì đối tượng đành phải chịu trận thôi. Người nó vốn lấm lông màu trắng và giờ thì nó càng phình lên trắng muốt bởi bọt xà phòng mùi chanh.

- Nhìn như kem ấy nhỉ. Kem chanh. - Bảo hớn hở nói với Khánh.

- Anh nói khê thôi không nó nghe thấy đấy. Nó thích ăn kem.

- À há.

- Mà anh đến đây làm gì thế?

- Anh đến chơi với em. Anh nhớ em.

- Mới gặp mấy hôm trước mà.

- Người ta yêu nhau thì mấy giây không gặp cũng nhớ.

- Yêu nhau?

- Uh. Anh yêu em.
- Em biết.
- Em biết á? Sao em biết . – Mặt Bảo ngơ ngác.
- Anh có xem phim không? Lúc có nhân vật được thổ lộ tình cảm mà cứ ngẩn ra không hiểu lâu nay mình được người ta yêu mà không biết là chi tiết em thấy vợ vẫn nhất. Với em chỉ có ngốc thì mới không biết mình yêu và được yêu.
- Thế em có yêu anh không?
- Anh nói xem. Lavin đứng lại. – Khánh quát khi con Lavin vừa được bế khỏi bồn tắm thì chạy vụt ra ngoài.
- Bảo theo sau. Mỉm cười một mình.
- Tối rồi. Anh đói rồi. Lavin cũng đói .
- Anh về nhà ăn đi còn em cho nó ăn bây giờ.
- Sao không phải em cho cả hai ăn?
- Anh là chó giống nó à?
- Không nhưng là thú cưng nhé. – Bảo cười. Lăn ra ghế salon phòng khách.
- Thú cưng người ta nuôi chứ có thả rông đâu.
- Thế anh đến đây ở nhé
- Khánh nhìn Bảo thoáng chút ngạc nhiên nhưng rồi quay đi.
- Anh muốn ăn gì? Lavin...thôi không cần hỏi mày. – Khánh nói và con Lavin cụp tai xuống.
- Anh mua đồ mang đến để em nấu cho anh ăn.
- Anh mang đến? Anh tự mua à? Đâu?
- Trên xe trên xe
- Đi ra lấy.
- Ok ok...
- Khánh lần lượt lôi đồng thức ăn ra khỏi túi.
- Sao anh nghĩ là em sẽ nấu cho anh ăn mà mua đến.
- Em phải nấu cho em ăn mà. Có anh thì em chỉ nấu nhiều hơn thôi. – Bảo nói vọng từ phòng khách vào.
- Sau khi ra xe lấy đồ anh vào xem TV cùng Lavin. Khánh tự hỏi sao nó lại thích anh đến thế. Hay Lavin là cái chứ không phải đực. Và nó thích trai đẹp . Nhưng chính xác thì Lavin của cô là một con chó đực. Bảo mua rất nhiều thứ, nhiều thành mức linh tinh và không liên qua đến nhau.
- Cuối cùng Khánh cũng nghĩ ra nấu gì từ số đồ Bảo mua đến. Canh riêu cá, thịt quay, súp lơ xào. Đang thái cà chua cho riêu cá Khánh khựng lại như nhớ ra điều gì. Lâu lắm rồi Khánh mới có cảm giác nấu ăn cho ai đó là như thế nào. À tất nhiên thỉnh thoảng vẫn nấu cho tứ đại mỹ nhân và khi về nhà với bố mẹ Khánh. Nhưng cảm giác ấy không phải cảm giác này. Lắc đầu rồi Khánh lại tiếp tục nấu.
- Anh cũng biết nấu ăn đấy. - Bảo nói khi hai đứa đang ăn.
- Anh biết nấu ăn?
- Uh thật mà. Đi du học mà anh không quen ăn đồ lạ.
- Anh biết nấu mì hả.
- Với mấy món nữa, nhìn ăn có đến nổi đâu.

- Thế từ giờ anh sang đây ăn thì phải tự nấu lấy nhé, em chỉ nấu cho em thôi.

- O

Khánh rất thích trêu Bảo.

Khi cả hai đã ăn xong và con Lavin cũng no lê đang lẩn qua lẩn lại ngoài phòng khách. Nhìn nó lúc này giống tấm lông thú bị lấy làm thảm. Bảo đang giúp Khánh rửa bát.

- Sao anh lại yêu em? – Đột nhiên Khánh hỏi.

Bảo quay sang nhìn Khánh.

- Anh thích cái cách em khinh khỉnh quay lưng đi với người em không thích lần đầu gặp em, thích cái cách em muốn giúp đỡ hai vợ chồng quán đồ nướng nhưng không phải bố thí, thích khi em luôn chỉ gọi 1 loại cocktail, thích khi em nấu ăn cho anh. Và thích cách em chăm sóc Lavin. Như thế cho thấy em cũng chăm sóc người khác rất tốt.

- Toàn thấy thích nhỉ.

- Thích nhiều thì thành yêu đấy.

- Thế là anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên?

- Ủ người ta gọi là tình yêu sét đánh đấy. Anh rất tin vào tình yêu sét đánh

- Người ta nói nhận định đầu tiên có thể sai lầm mà.

- Sai thì sửa chứ sao.

Khánh ngạc nhiên vì câu nói này của Bảo. Lavin liếc nhìn khi hai người bước ra từ phòng khách. Khánh và Bảo ngồi xuống salon. Khánh thở phào. Đột nhiên quay ra nhìn Bảo.

- Anh trẻ con thế này có yêu được em không? Khổ lắm đấy.

- Không anh chẳng chặc, đứng đắn mà.

- Lại chẳng chặc, đứng đắn. - Khánh cười.

- Anh biết em có nỗi đau riêng. Anh sẽ chữa cho em. Đi học một khóa y dược sĩ là được

Khánh nhìn Bảo. Ngả người xuống gối lên đùi Bảo và nhắm mắt “ Mình cũng yêu anh ấy. Hay chỉ là đã quá cô đơn nên cần người ở bên?” Khánh tự hỏi mình. Khánh thiếp đi một lúc. 22h10 Khánh mở mắt. Bảo vẫn ngồi im cho Khánh gối lên đùi. Anh đang đọc báo.

- Anh về nhà đi. Sáng mai còn đi làm. Ngủ muộn mai không dậy được đâu.

- Ủ. Anh tưởng em ngủ không dậy nữa luôn . – Bảo trêu Khánh.

- Anh về nhé. – Khánh tiễn anh ra cửa.

- Mà này. Anh ở lại thì mình làm gì mà ngủ muộn. Mình chỉ ngủ với nhau thôi mà .– Bảo cười ranh mãnh trước khi đi.

- Về rồi mà còn cố trêu nữa. – Khánh gắt lên.

- Ha ha ha.

Bảo đi và Khánh đóng cửa lại. Đặt mình xuống giường Khánh từ từ mở mắt. Đã lâu Khánh không có cảm giác như thế với một người con trai. Cũng đã lâu Khánh không thấy vui như thế khi ở cạnh ai. Bảo vui tính, anh biết cách chăm sóc cô và anh nói yêu cô. Điều Khánh băn khoăn là anh yêu cô thật hay không và cô cũng có yêu anh không.

Cô đơn quá lâu khiến con người ta khép mình lại và cảnh giác với tình yêu. Sự cảnh giác ấy càng tạo nên những phản xạ đề phòng khi mỗi tình trước đó tan vỡ và người ta đang đứng trước một mối quan hệ mới. Khánh biết giờ cũng đến lúc tìm một tình yêu mới. Khánh cũng có quyền yêu và được yêu sau khi đã thất bại một lần chứ.

Nhưng thứ khiến Khánh không dám tiến đến nhanh chóng với Bảo phải chăng vì Khánh sợ . Sợ anh không yêu Khánh thật lòng, sợ chính Khánh cũng không yêu anh, và sợ nếu khi Khánh đã quen với sự có mặt của Bảo thì sẽ đến lúc nào đó lại phải bỏ đi một thói quen.

- Cứ từ từ đi. – Khánh tự nói một mình. Rồi bỗng nhiên Khánh bật dậy. Hình như mà chính xác là Khánh chưa biết gì về Bảo. Trừ cái tên. Còn không biết anh ấy bao nhiêu tuổi, làm gì,... Wow .

Không hiểu ở cạnh anh cô làm gì mà lại không hề thắc mắc gì ở anh. Như là ở bên anh có điều gì đó rất tự nhiên. Anh cứ thể xuất hiện, cứ thể bước lại phía cô và cứ thể tiến vào cuộc sống khép kín lâu nay của Khánh . Tự nhiên Khánh nghĩ. “ Có khi hai người có duyên với nhau thật.” Khánh mỉm cười. Và lại một lần nữa khựng lại. “Anh vừa nói lúc này là anh biết cô có nỗi đau riêng. Có khi nào... nếu đúng có lẽ Khánh ăn thịt được Hà không biết chừng.”

...

Bảo đi công tác một tuần. Ngày nào anh cũng gọi về cho Khánh. Nghiễm nhiên họ có thói quen nói chuyện với nhau trước khi đi ngủ. Như những cặp đôi yêu nhau bình thường khác . Bảo còn đòi nói chuyện với Lavin . Tất nhiên Khánh chiều theo ý Bảo, chỉ có điều toàn Bảo độc thoại. Còn suốt cuộc nói chuyện mặt con Lavin như thế này . Khánh nghe được một câu của Bảo nói với nó ” Trông chị Khánh cẩn thận nhé”.Khánh thấy Bảo đúng là trẻ con thật . Người ta nói yêu một người có tính trẻ con đôi khi lại rất tốt. Vì như trẻ con, tình cảm của họ bộc lộ rất chân thật và đôi khi hơi ngổ

Tuần này Khánh cũng bận. Chị Lâm đang có em bé. Mà cả nhà chị lẫn nhà chồng đều ở xa. Nên trừ việc đưa đi khám chồng chị đảm nhiệm thì việc mua sắm, đến lớp tập yoga cho bà bầu hay tư vấn lớp đón con đầu lòng Khánh, Hà hoặc Vân đều đi cùng .Khánh thấy việc có con bận rộn nhưng cũng mới mẻ. Hà thì tất nhiên là thấy phiền Nhưng khi nhìn đồng hồ trẻ con thời trang không kém của người lớn thì nó kết luận luôn sau này chắc chắn sẽ sinh con gái .

Tối nay Hà với Khánh hẹn nhau đi uống gì đó. Lâu rồi hai đứa không hẹn hò với nhau. Hà lại có bạn trai mới. Mà đúng ra bạn trai Hà luôn mới. Khánh đến trước vì quán bar gần nhà Khánh. Ngồi luôn tại quầy bar thay vì chọn một bàn. Quán bar này là quán bar kiểu không khí lãng mạn, yên ắng chứ không phải những quán bar quay cuồng với người và nhạc

- Một Inlusion anh nhé. – Khánh nói với anh phục vụ đang nhìn mình rất tươi.

Lôi điện thoại ra khỏi túi xách. Khánh nhắn tin cho Hà. Hôm nay Khánh mặc sơ mi trắng rộng và quần sooc. Khi nhìn vào gương trước khi đi Khánh thấy có vẻ nhìn như cô chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi rộng của nam. Hôm nay Khánh đánh mắt đậm và tô son nude. Cô thử hộp màu mắt chị Lâm mới mua cho.

- Có người theo em vào và nhìn em này giờ . – Anh phục vụ vừa lắc chiếc bình vừa nói với Khánh.

- Thật sao. – Khánh cười với anh phục vụ.

Quay người lại theo hướng ánh mắt của anh ta. Quán bar hơi tối và khá nhiều bàn theo hướng đó có người ngồi. Mắt Khánh dừng lại ở một chiếc bàn. Mắt vài giây để Khánh quay lại với hiện tại. Người đó tiến dần đến phía Khánh.

- Em tưởng đã nói anh đừng xuất hiện trước mặt em nữa. - Khánh chau mày khó hiểu

- Anh cũng đã nghĩ thế. Em vẫn luôn chỉ gọi một loại cocktail

11. Chương 11

Lời hứa của 15 tháng trước.

Tự nấu bữa ăn tối inh xong Khánh muốn ra ngoài đi đâu đó. Lăn qua lăn lại trên giường Khánh phân vân không biết có nên đi không. Lại có điện thoại. Số lạ. Lạ nhỉ.

- Alo.

- Em đang làm gì thế?

- Sao anh biết số này của tôi.
- Đến công ty báo em nghỉ. Chỉ viện vài lí do cần gấp để xin số mới của em thế thôi.
- Tôi đang ở nhà. Mà tôi sắp ra ngoài có việc rồi. À khoan đã. Anh gặp tôi một chút.
- Được. Anh đón em ở đâu.
- Không cần tôi sẽ tự đến. Anh đến bar...nhé.

Khánh bước vào bar. Khánh ngồi lên chiếc ghế cao cạnh Phong rồi vắt chéo chân. Hôm nay Khánh mặc váy đen bó cổ đổ, hơi ngắn nên đành phải ngồi như vậy tránh lộ một số vị trí nhạy cảm.

- Một Inlusion. – Phong gọi cho Khánh mà không cần hỏi.
- Anh cũng nhớ nhỉ.
- Nhìn em không giống đang bị thất tình tí nào nhỉ.
- Tôi đâu có thất tình. Việc bị thất tình không phải ai cũng rơi vào được đâu.
- Em không thể nhẹ nhàng với anh hơn được à.
- Cũng được. Với hoàn cảnh hiện tại. Có lẽ không còn lí do để ghét anh. – Khánh đưa tay lên trán vuốt tóc sang một bên. Nhìn thẳng vào mắt Phong.
- Thế sao hôm nay em lại đồng ý gặp anh. Anh nghĩ là sẽ chỉ gọi để biết em vẫn ổn.
- Anh vẫn còn nợ em một việc. Bây giờ em cần việc đó.
- Được em cứ nói.
- Anh chắc là mình thực hiện được chứ.
- Trong khả năng. – Phong chống tay lên cằm nhìn Khánh.
- Đừng xuất hiện trước mặt em nữa được không. – Khánh thấy Phong định nói gì đó. – Em không ghét anh đến mức không muốn nhìn thấy anh. Ít nhất là bây giờ. Sau này có thể em còn chẳng hề thấy ghét anh nữa. Chỉ là em muốn quên đi khoảng thời gian này. Anh là một trong số những thứ tồn tại ở khoảng thời gian này. Và người ta thường không muốn nhìn thấy điều gì đó gợi lại nỗi đau.
- Anh hiểu.
- Và anh đồng ý.
- Với một điều kiện. – Phong mỉm cười. – Uống với anh thêm một ly và anh đưa em về nhà.
- Như thế là anh lại biết nơi em ở à .
- Sau đó thì anh cũng có tìm em nữa đâu.
- Thế thì được. – Khánh cười, đưa ly rượu lên môi.
- Em không muốn biết đám cưới đã chuẩn bị đến đâu à?
- Cũng muốn biết nhưng em không muốn hỏi anh .
- Bố anh mời em đến đám cưới đấy .
- Bố anh vui tính nhỉ. Ha ha. Em có muốn cũng nhiều người cản không cho em đi lắm.
- Bố anh thích những người thông minh. Đôi khi ông hối hận vì chiều cái Trinh quá nên hầu như nó chẳng bao giờ tự làm được việc gì. Khác xa mẹ anh. Bà thông minh.
- Bố anh định gán ghép em với anh đấy . Chết em cũng không đi. - Khánh đùa. Có lẽ Khánh chẳng còn lí do hậm hực với Phong nên lúc này cô thoải mái hơn nhiều.
- Mà em đến lại khó xử ra. Gửi tiền mừng là được rồi.

- Em gửi tiền mừng rồi á .
- Sao thế? Người yêu cũ cưới phải mừng chứ. Huống hồ em lại chẳng mất xu nào.
- Sao lại thế?
- À không có gì. Anh không hiểu được đâu.

Phong đưa Khánh về. Trên đường họ nói chuyện với nhau vài câu. Khánh vắt chéo tay lên cửa oto đã hạ kính nhìn ra ngoài. Gió thổi tung mái tóc làm Khánh phải vắt vả lắm mới giữ chúng lại được. Phong nhìn Khánh rồi nói to để áp tiếng gió.

- Lời hứa của anh với em buộc phải chọn địa điểm công tác mới.
- Nghĩa là sao?
- Chi nhánh mới. Anh sẽ xin bố anh đến đấy. Vị trí hiện tại có lẽ sẽ dành cho Vũ sai khi hai đứa lấy nhau.
- Có lẽ như thế tốt cho anh đấy. Tìm một ai đó để yêu rồi lấy đi. Anh cũng gần 30 rồi còn gì . – Khánh quay lại nhìn Phong.
- Còn những hai năm nữa mà. Anh phải tìm rồi. – Phong cười lớn.

Phong đưa Khánh về trước cửa.

- Ở một mình có vẻ không an toàn nhỉ .
- Khu này có bảo vệ thường xuyên. Khá an ninh, nhiều người độc thân sống ở đây lắm. Thôi anh về đi. Chúc anh đi nhận công tác mới tốt đẹp. – Khánh chào Phong định bước vào nhà.
- Từ từ. – Phong kéo tay Khánh. Đặt lên trán Khánh một nụ hôn. – Coi như chào tạm biệt nhé.
- Tạm biệt anh. – Khánh bước vào nhà.

Buông tay Khánh, Phong lên xe và phóng đi.

***

Gặp lại. Ở hiện tại.

- Anh không giữ được lời hứa sao. – Khánh nghiêng đầu nhìn Phong khó hiểu . – Đã được hẳn 1 năm rồi còn gì.
- Anh cũng tưởng là mình sẽ giữ được lời hứa. Tequila. – Phong đưa tay lên nói với người phục vụ. – Em thế nào?
- Em nghĩ là em ổn. Anh chắc cũng ổn .
- Ha ha. Sao em nghĩ là anh ổn.
- Vì nhìn anh có vẻ ổn.
- Thế em nghĩ vì sao anh quay về?
- ...
- Tháng sau anh lại về đây làm việc.
- Anh lại định bám lấy em à . – Khánh đưa ly rượu lên uống.
- Bố anh quyết định tìm nơi nào đó để sống với mẹ kế anh. Để lại công ty cho anh và... Vũ. Tất nhiên.
- Vậy thì chúc mừng anh. – Khánh nâng ly lên lần nữa.
- Nhưng đúng là anh không quên được em . – Phong cụng ly với Khánh rồi uống một hơi cạn ly rượu.
- Có những thứ không thay đổi được đâu anh. Em đã nói là em không yêu anh. – Khánh nheo mắt cười với Phong.

Đã từ lâu Khánh không còn ghét Phong nữa. Suy cho cùng cứ coi như nếu không có Phong thì Vũ cũng sẽ không gặp Trinh, chuyện của Khánh và Vũ sẽ khác. Nhưng có sao đâu khi đã không còn gì nữa. Khánh cũng đã quên Vũ, không còn yêu Vũ. Cái còn lại với Khánh chỉ còn là nỗi đau và gần đây Khánh đang được người khác chữa trị.

- Ok. Vậy là không có tao mà vẫn có người khác để uống cùng . – Tiếng Hà vang lên đằng sau. Nụ cười tinh quái khi phát hiện trai đẹp nở trên môi Hà.

- Đến rồi à. – Khánh nhìn Hà rồi quay lại nhìn Phong. Chợt nghĩ ra được điều gì đó. – Thực ra thì tao phải đi bây giờ. – Khánh cười khó hiểu với Phong và đánh mắt ra hiệu cho Hà. Rồi cầm cái ví bước nhanh khỏi chỗ ngồi .

- Khoan đã... –Phong gọi theo Khánh.

- Không được không được. Anh phải ngồi đây với em đã . – Hà tóm lấy tay Phong. Cười ranh mãnh.

Phong ngoái nhìn theo Khánh rồi cũng ngồi xuống. Quay lại nhìn Hà và bật cười. Hà tự gọi ỉnh một ly Martini.

Trên đường về nhà Khánh vẫn tự cười vì việc vừa xảy ra. Để hai kẻ phiền phức lại với nhau. “ Mình thông minh thật”. Khánh lẩm bẩm. Tay mở túi lấy chìa khóa.

- Em thông minh? – Tiếng Bảo vang lên.

- Anh... – Khánh ngẩng lên nhìn anh. – Anh làm gì ở đây?

- Sang nhà em chơi chứ làm gì? Em đi đâu về mà vui thế?

- Em gặp lại một người. Anh đợi lâu chưa.

- Chưa, mới nửa tiếng thôi . – Bảo phụng phịu.

- Đã bảo anh lần sau gọi điện trước rồi hãy đến cơ mà .

Bảo vùng vằng nắm tay Khánh như trẻ con làm rơi mất kẹo. Khánh bật cười. Mở cửa dắt Bảo vào nhà. Từ trong nhà Lavin lao ra. Nhảy phốc lên người Bảo. Anh ôm lấy nó. Khánh nghĩ là Lavin khá nặng nhưng Bảo ôm nó rất thoải mái.

- Nó nặng đúng không.

- Cúng hơi hơi. Nhưng anh quen rồi. Nhà anh có một con becgie 2 tuổi rưỡi cũng tầm này, mà hình như to hơn.

- Anh cũng nuôi chó? – Khánh ngạc nhiên.

- Thế thì có gì lạ sao? – Bảo thả Lavin ra rồi nhìn Khánh.

- Thực ra thì có. – Khánh mở tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi. Khoanh tay trước ngực nhìn Bảo rồi nói. – Mình cần nói chuyện. Anh tự lấy nước nhé. Em thay quần áo rồi xuống.

Khánh nói rồi lên nhà. Bảo nhìn theo Khánh rồi nhìn Lavin.

- Nói chuyện à. Nghiêm trọng quá. Tao có nên bỏ về .

Lavin lại toe toét nhìn anh.

Khánh thay quần áo. Tẩy trang. Mặc cái áo phông rộng thùng thình. Ở nhà Khánh thích mặc như thế. Khánh phải có đến vài cái áo phông rộng như thế mặc thay váy ngủ. Khánh xuống nhà.

- Anh muốn ngồi cạnh em hay ngồi đối diện em? – Khánh trêu.

- Chỗ nào tốt hơn?

- Tất nhiên đối diện tốt hơn.

- Được vậy anh sẽ ngồi cạnh em . – Bảo nhanh chóng ngồi sát Khánh và cầm lấy tay cô. – Thế sao, em muốn nói gì.

- Thực ra là em hỏi và anh sẽ nói. Em chưa biết gì về anh cả. Và anh thì vừa mới ngỏ lời yêu em.
- Thế thì mất nhiều thời gian lắm đấy.
- Thời gian em có nhiều.
- Thế thì được . – Bảo ngả người xuống nằm vào lòng Khánh.
- Anh làm gì đấy.
- Anh kể chuyện.

Khánh bật cười. Với tay nhấn tin cho Hà “ Hom nay tao khong o nha mot minh”.

...

Nói thêm một chút là đêm đó Khánh có gọi Hà cũng không về. Cô đang bận bịu trong sự thích thú khi tự nhiên lại vớ được một anh chàng đẹp trai khi mà nghĩ đêm nay là của single lady.

- Anh tên gì? – Hà vừa nói vừa đưa ly Martini lên môi.
- Phong. Còn em.
- Em tên Hà. À mà từ từ đã. Phong à. Nghe quen nhỉ. A. Tên mặt dày. Khánh gọi anh như thế . – Tự nhiên Hà nhớ ra quãng thời gian nó được Khánh lôi ra kể kể sự bức xúc vì có gã đeo bám hằng ngày.
- Anh xấu như thế à.
- Không anh đẹp trai mà . – Hà cười rõ tươi. – Thế anh về thăm Khánh à. Tưởng anh chuyển hẳn chỗ làm rồi.
- Một số lí do để quay về. Công việc, gia đình.
- Và Khánh.– Hà đặt cái ly xuống nói khi Phong nói chưa hết lời.

Không nhớ là họ uống bao lâu. Chỉ biết là cả hai cùng say. Và khi một người đàn ông và một người đàn bà say. Họ cùng đẹp. Cùng cô đơn thì cái gì đến cũng đến.

...

Hà không nhớ là lần gần đây nhất cô ngủ với anh chàng nào đó là khi nào. Nhưng cảm giác lần này với Phong thì khác. Một người đã yêu quá nhiều để nhận lấy sự cô đơn, còn một người thì chưa từng biết yêu và tự dành cô đơn ỉn.

Đồng hồ chỉ 1h20p. Hà hỏn hển nhìn Phong. Cái áo sơ mi đang mặc còn chưa được cởi hết. Hững hờ quàng từ ngực ra sau lưng Hà. Luồn cánh tay sau lưng đỡ lấy cả người và luồn tay vào mái tóc của Hà. Phong nhìn vào mắt Hà. Cô ngượng ngùng quay đi. Bình thường thì Hà chẳng bao giờ ngại nhưng sao hôm nay cô lại ngại.

- Anh là một người đàn ông lụy tình. – Hà hững hờ nói khi với tay lấy cái điện thoại định nhấn tin nói Khánh không cần chờ nhưng lại thấy tin nhắn của Khánh. – Phụ nữ thông minh thường không thích đàn ông lụy tình. Với họ như thế là phiền phức khi một người đàn ông chỉ chăm chăm đến tính cảm. Tình cảm của một người phụ nữ nhiều nhưng sẽ rắc rối khi một người đàn ông lại có nhiều hơn .
- Để chung tình chỉ yêu một người phụ nữ trong thời gian lâu như thế là tài năng hiếm có đấy. Em không thấy thế à . – Phong cười rồi kéo tay Hà. Vứt bịch cái điện thoại của Hà xuống đất (may mà có thảm lót sàn). Đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn mở màn ột cái khác.
- Anh.
- Sao em. – Phong đáp khi tay vẫn đang kéo cái áo sơ mi mặc cũng gần như không mặc của Hà.
- Hay mình thử yêu nhau nhé.
- Sao em lại có cái ý nghĩ đấy nhỉ. – Phong cuối cùng thành công khi bỏ cái áo ra vì Hà cứ ngọ nguậy không nằm im.

- Thì một người dành quá nhiều tình yêu cho người khác và một người chưa dành tình yêu cho ai. Cuối cùng cả hai vẫn cô đơn. Mình hợp nhau quá còn gì .

Phong chợt dừng lại vài giây rồi nhìn Hà.

- Em chắc người như em ở cạnh một người như anh quá 2 ngày mà không chán được không? – Phong nói nửa nghi ngờ nửa trêu chọc.

- Được chứ. Hơn nữa...

- Hơn nữa sao? Ồ... ừm... ừm... - Phong không nói được hết câu vì Hà bật dậy vút cổ anh lại để hôn.

- Đàn ông ít người dễ tách ra khỏi em lắm. – Hà lè lưỡi trêu Phong. Cái lưỡi nhỏ xinh lập lờ giữa đôi môi đỏ mọng. - Ừm... Giờ đến Hà không nói tiếp được nữa

12. Chương 12

14 tháng trước. Kết thúc.

Vài ngày sau, với Khánh vẫn bình thường. Khánh quen với việc ở một mình hơn những vẫn không thấy thoải mái. Sáng nay Khánh nhờ một anh cùng công ty dẫn đi tìm nuôi một con chó .

- Người yêu có thể không có nhưng chó nhất thiết phải có một con. – Người ta chẳng bảo thế mãi còn gì. Với Khánh hiện tại thì điều này lại càng đúng.

Cửa hàng bán thú nuôi mùa này đắt khách. À mà đúng ra mùa nào nó cũng đắt khách. Khi con người ta dư giả để nuôi sống bản thân, họ có xu hướng muốn chăm sóc thêm ai hay cái gì đó. Để lấp đầy chỗ trống nào đó về mặt tình cảm là ví dụ.

Khánh dạo một vòng. Thích thú ngắm những cái lông bé tí nhốt những con hamster đang chí chọe tranh thức ăn của nhau. Chúng bé một cách kì diệu. Khánh thích những thứ bé như thế. Có con còn đang chạy trong cái vòng thì bị một con khác lấy móng đẩy ra. Khánh bật cười.

Một cái lồng gần đây có một con thỏ tai chup đang ngủ. Mà kể nó ngủ cũng buồn cười. Nằm thẳng, bốn chân giơ lên trời, thỉnh thoảng một cái đập đập như thể đang ngủ mê.

- Con này ngủ nhiều mà say lắm. - Anh chủ quán thận trọng bế con thỏ đặt lên mặt kính.

Nó vẫn say sưa ngủ. Mà không nhầm Khánh còn nghe thấy tiếng ngáy khò khè khe khẽ của nó nữa. Khánh đưa tay lên gõ gõ cái bụng trắng tinh của nó. Mềm thật. Và... nó vẫn ngủ

- Em muốn nuôi gì?

- Nuôi chó anh ạ. Vừa cho có bạn vừa trông nhà luôn. Em ở một mình. Có con chó cũng yên tâm. - Khánh quay lại khi anh đồng nghiệp hỏi.

- Em nuôi con to hay bé. Có thích con nào chưa.

- Con to to một tí nhìn cho có vẻ nguy hiểm anh . Nhưng mà vẫn phải đẹp, dễ thương tí

- Thế Golden nhé, hoặc Samoye. Becgie kể cũng được mà con gái hơi hầm hờ. Với lại phải đưa đi huấn luyện mới oách, không cũng phí.

- Thế em xem con này nhé. - Anh chủ cửa hàng kéo cái xích nhỏ đang xích một con Golden ở trong lồng ra. Lông nó vàng như rơm, xoắn lên vài chỗ do nó đang nằm.

Khánh đưa tay lên vuốt đầu và lưng nó. Nó hít hít tay Hà rồi quay đi.

- Không được thân thiện lắm nhỉ .

- Ừ người lạ mà em. Hơn nữa khi chúng nó bị nhốt trong lồng thì rất cảnh giác với người lạ. - Anh ấy nói rồi nhốt lại nó vào chuồng.

- Anh ơi em xem con này. - Tay Khánh chỉ vào cái chuồng bé đang nhốt một con Samoye trắng muốt. Nó bé thôi, và nhìn cũng không được thông minh cho lắm. Hay chính xác hơn thì gọi là mặt ngu .

Vừa được thả ra, nó đã hớn hở chạy lại hít chân Khánh và... liếm. Khánh ngồi xuống đưa tay lên vuốt ve nó. Nó ngồi xuống. Khụy 2 chân sau và chống 2 chân trước ngồi thẳng. Khánh nhìn cái mặt toe toét đang cười có nó, chính xác là một hình tam giác ngược, thêm cái lưỡi đang lè lè.

- Sao mặt nó phần khởi thế anh?

- À con này nó được cái lúc nào cũng thấy nó vui, chưa thấy buồn bao giờ. Chả hiểu sao ngồi một mình mà nó cũng cười được nữa .

- Mình cần cái gì làm mình vui như thế. - Khánh lẩm bẩm.

- Con này là con đực, đc... tháng. Giống này dễ nuôi, dễ chăm. Gần người. Nhưng lúc bé phải chăm cẩn thận vì ăn uống không cẩn thận có thể bị đau bụng.

- Có thức ăn riêng không anh.

- Có em. Bọn này thích mát mẻ, mùa hè tắm được cho chúng nó thường xuyên thì tốt. Chúng nó thích tắm. À tất nhiên cá biệt một số con thì lười tắm.

- Bắt tay. - Khánh giữa bàn tay trước mặt nó đùa.

Thế mà nó giơ chân lên thật, một bàn chân bé xíu, đầy lông, trắng muốt đặt lên lòng bàn tay Khánh.

- Ô nhìn mày thế mà khôn gớm nhỉ . Em lấy con này anh ơi.

- Được em. Lại anh bảo cách chăm với mua thức ăn.

Khánh đứng dậy, kéo nhẹ cái dây dắt nó lại cái bàn uống nước.

...

- Đấy, tóm lại đơn giản thế thôi. - Anh chủ cửa hàng sắp cho Khánh một cái dây xích mới, một cái nhà ngủ bằng bông hình cái nấm, ít thức ăn khô. - À nếu em phải đi chơi thì mua cho nó đồ chơi. Cái gì đấy để nó nghịch khi bị xích hay nhốt.

- Mày thích gì? - Khánh kéo nó đến cái giá treo rất nhiều đồ chơi. Từ những khúc xương, bóng, thú bông...

Nó đu hai chân trước lên một củ cà rốt nhỏ màu đỏ, phát ra tiếng kêu chút chút khi ấn vào bụng. Khánh với cho nó. Nó ngậm luôn và không cần tháo lớp ni lông bên ngoài .

- Thế về nhà thôi. - Khánh nói rồi dẫn nó ra ngoài.

Chào cả anh chủ lẫn anh đồng nghiệp. Khánh gọi taxi về.

Về đến nhà, Khánh lôi các thứ ra xếp cho nó. Vẫn phải xích vì sợ chưa quen nhà nó chạy mất. Nhưng hình như Khánh lo thừa. Nó thích củ cà rốt của nó đến mức Khánh nghĩ chỉ cần ở đâu có củ cà rốt là nó sẽ ở đó. Lôi nó ra bế một lúc, vuốt ve rồi thả lại nó vào ổ.

Khánh mở tủ lạnh lấy gì đó ra ăn ngồi ngủ trưa. Chiều nay Hà dẫn Khánh đi chơi. Hà muốn đi mua nước hoa. Rủ Khánh đi cùng cho có việc làm. Và cuối buổi về thì con Samoye đã có tên là Lavin. Mặc dù Hà cứ gọi nó là... mặt ngu .

Chiều tối hai đứa về nhà, không quyết định được ăn tối cái gì nên quay về chờ bao giờ nghĩ ra gì đó thì gọi về nhà ăn.

- Mai chúng nó lấy nhau đấy.

- Tao biết.

- Mày không định làm gì à ?

- Làm gì? Định nhảy vào phá đám cưới như trên phim chắc. - Khánh xoay người trên chiếc ghế trước bàn làm việc. Quay lại nhìn Hà.

Hà đang ngồi trên giường sơn móng tay. 6 ngón tay màu cam đã sơn xong. Nó loay hoay vì sơn bàn tay phải khó hơn tay trái. Khánh quay lại máy tính rồi lại quay ra.

- Mày có những màu gì đấy ?

- Tao có đủ. Cảm nhận của tao về màu sắc không tốt nên mua cái gì tao thường lấy nhiều màu. Hôm nào ưng mắt màu nào thì dùng màu đấy. – Con bé chu mỏ lên thối 5 ngón vừa sơn xong . – Mày muốn sơn không tao sơn cho.

- Ủ sơn đi. He. – Khánh phi lên giường với nó. – Mấy hôm nay Hà đến ở với Khánh. Thỉnh thoảng cũng có thời gian Hà chán việc tán tỉnh các chàng trai và cần tìm khoảng tĩnh lặng. Lần này nó đến ở chung với Khánh để tiện trông nom. Trong đầu Hà luôn thường trực suy nghĩ Khánh có thể tuyệt vọng đến mức làm liều. Hình như nó xem hơi quá nhiều phim tình cảm thật . Nhưng sao đầu óc nó chẳng bao giờ buồn nhỉ. Khánh thỉnh thoảng vẫn nghĩ. – Màu này được không.

- Ờ được. Tay trắng màu này đẹp. Đưa tay đây rồi ngồi im đi. – Hà nói rồi tỉ mẩn sơn màu tím nhũ lên từng ngón tay cho Khánh.

Đúng là con gái luôn thích làm đẹp. Khi họ bận rộn họ làm đẹp. Khi họ rảnh rỗi họ cũng vẫn làm đẹp. Ngày thường họ cũng làm đẹp. Dịp đặc biệt họ cũng làm đẹp nữa . Có ai đó từng nói trong mọi hoàn cảnh vẫn phải giữ thói quen làm đẹp. Vì dù chuyện gì xảy ra thứ duy nhất người phụ nữ giữ lại được chính là điều này – sắc đẹp.

Rồi Khánh chợt nghĩ. “ Có lẽ mấy ngày này cô ta không làm gì ngoài việc chăm sóc sắc đẹp chờ ngày mặc áo cưới”. Khánh thấy cay cay mắt. Khánh luôn muốn mặc áo cưới, luôn chờ đến ngày đó. Tất nhiên là với Vũ. Và lẽ ra cô dâu của Vũ có thể đã là Khánh.

- Mặc dù tao ghét thằng cha đó nhưng nếu mày thấy khổ như thế thì bảo hắn đừng làm đám cưới nữa. Nín kéo hắn đi. – Hà nói khi vẫn đang chăm chú vào mấy cái móng tay của Khánh.

- Tao không...

- Không cái gì? Nước mắt chảy ra rồi kìa. – Nói rồi Hà rút tờ khăn giấy trong hộp ra đưa cho Khánh rồi tiếp tục công việc của mình.

Còn Khánh thì không nhận ra là mình đã khóc. Có lẽ là phản xạ tự nhiên. Khánh khóc cũng thế. Im lặng. Khuôn mặt cũng không hề nhăn nhó hay co rúm lại với nhau để thể hiện sự đau khổ. Kể cả khi đau đớn đến mức không chịu đựng được. Khánh khóc là khi khuôn mặt không có một cơ nào động đậy nhưng nước mắt cứ lã chã rơi. Người ta nói khi đó khuôn mặt không thể hiện được cảm xúc nữa. Người ta đã thôi thể hiện cảm xúc lên khuôn mặt vì không thể cảm nhận được gì nữa.

- Ôi giờ ới mệt quá. – Vân vút bịch cái túi xuống thở hổn hển bên cạnh chúng nó. – Chúng nó hoãn đám cưới rồi. – Vân nói sau khi uống xong cốc nước Khánh đưa.

Hà nhìn Khánh. Khánh cũng nhìn nó. Nhìn cả hai đứa. Tay Khánh vẫn cầm cốc nước.

- Mày làm gì mà không nói với bọn tao à ? – Hà nhìn Khánh nghi ngờ.

- Uh tao định phá đám cưới lâu rồi mà để đến gần ngày mới ra tay . – Khánh đáp mặt tỉnh bơ.

- Ô con này được .

- Đùa thôi. Mày nghĩ là tao làm gì để hai người đó hoãn. Nói anh ta đừng lấy cô ta nữa. Hay trả lại tiền cô ta và nói tao không chấp nhận. Hay dọa phá đám cưới. – Khánh quay đi cắt cái cốc.

- Không. Bên nhà trai báo Vũ bị quai bị, phải hoãn lại một tuần.

- Quả báo. Ha ha. – Hà kêu lên đắc chí.

- Vũ không bị quai bị được. – Khánh khoanh tay trước ngực nhìn vào khoảng không trước mặt.

- Chị bạn tao nói thế mà. Bà ấy ở bên nhà trai. – Vân thắc mắc.

- Anh ta đã bị quai bị một lần rồi. Và khi đó tao chăm anh ta mà. – Khánh nói và ngồi xuống.

- Hay nó hồi hận muốn quay lại.

Khánh không nói gì. Dù đã nói sẽ không nghĩ không yêu anh ta nữa nhưng trong lòng thực sự vẫn thoáng chút hi vọng khi nghĩ đến điều đó. Vẫn thoáng vui khi nghĩ anh ta sẽ bỏ đám cưới. Nhưng chỉ một thoáng, vì Khánh biết một khi đã từ bỏ hi vọng thì Khánh không bao giờ muốn có lại nó nữa.

Giờ đến Hà và Vân nhìn nhau. Khánh ngấm ngấm 10 ngón tay mới sơn nhưng thực chất đang nghĩ cái gì đó

13. Chương 13

Cuối cùng cũng kết thúc

Khánh vừa từ công ty về, vừa mở cửa thì có điện thoại. Số của Phong. Khánh đã định không nghe máy. Nhưng rồi lại bắt máy. Một tay khánh vẫn tay nắm cửa.

- Chẳng phải em đã...

- Cô là Khánh. – Một giọng đàn ông trầm và rắn nói từ phía bên kia.

- Vâng. – Khánh nghĩ ông ta nhiều tuổi.

- Tôi là bố của Phong.

Khánh ngạc nhiên. Khánh có biết ông ta qua những lần nói chuyện với Phong hay Vũ. Nhưng ông ấy gọi điện cho cô thì hình như không bình thường.

- Tôi muốn gặp cô. Tôi nói Phong đến đón cô nhé.

- Vì sao bác nghĩ là cháu sẽ gặp bác. Với cháu bác không có chút quyền lực nào cả.

- Tôi không đề nghị cô. Tôi đang hỏi cô.

Khánh nghĩ vài giây. Rồi cũng đồng ý. Khánh nói sẽ tự đến nhưng ông ấy nói chắc chắn phải để Phong đến đón cô. Khánh tắt máy.

- Đúng là ở trên cao quen rồi nên luôn ra lệnh cho người khác.

Tối, Phong đến đón Khánh.

- Em thì liên quan gì đến bố anh.

- Có chứ. Em là con dâu tương lại.

- Em mở cửa lao ra ngoài nhé.

- Tùy em. Đùa thôi. Anh không nhờ đến bố anh trong chuyện tình cảm. Chỉ có cái Trinh thôi.

- À. Hoãn đám cưới. – Khánh nói một cách thản nhiên.

- Em biết rồi à.

- Cũng vừa mới thôi. – Khánh nói khi bước xuống xe Phong. Ông ta hẹn gặp Khánh ở nhà hàng nổi trên thuyền. Gió thổi bay tóc Khánh. Cô phải đưa tay lên giữ chúng lại và bước nhanh. Phía sau là Phong.

Ông ấy có vẻ giản dị hơn so với điều kiện của mình. Trừ ngón tay giữa bàn tay trái đeo chiếc nhẫn đính đá to thì mọi phục sức trên người ông ấy không cho thấy ông ấy có vị trí như thế nào. Ông ra hiệu cho Khánh ngồi ghế đối diện trước cái bàn kê cạnh cột buồm thuyền.

- Có lẽ cô ngạc nhiên...

- Cháu ngạc nhiên. – Khánh ngắt lời ông ta. – Thường cháu không có thói quen nghe lời người lạ. Nhưng vì bác lớn tuổi nên... – Khánh bỏ lửng câu nói.

Phong kéo ghế ngồi bên cạnh.

- Cô dùng gì? – Ông ta hỏi khi người phục vụ tiến lại.
  - Hay là thế này. Chúng ta giải quyết xong việc bác gọi cháu đến đây rồi ăn được không. Cháu nghĩ bác có việc muốn nói nên mới cần gặp cháu. Và khi tâm trạng chưa giải quyết xong công việc chắc người ta cũng không có tâm trí ăn. – Khánh mỉm cười. Đôi khi Khánh bình thản với vài việc lẽ ra nên lo lắng.
  - Cô làm gì? Ý tôi hỏi công việc.
  - Cháu tư vấn luật cho công ty liên doanh.
  - Người như cô nên kinh doanh, đúng hơn là làm bà chủ. Tôi hiểu vì sao thằng Phong nhà tôi thích cô. Ha ha ha. - Ông ta cười lớn.
  - Bố... – Phong không nói hết câu.
  - Nếu bác gọi cháu đến vì việc này thì cháu không thích nghe nên dù không lịch sự nhưng cháu sẽ xin phép về. – Khánh nói và chống tay xuống bàn chực đứng dậy.
  - Thằng Phong chẳng bao giờ nhờ đến tôi trong chuyện tình cảm. Tôi chỉ có một đứa con gái, và nó là đứa duy nhất luôn cần tôi trong bất kì việc gì.
- Khánh lại ngồi xuống.
- Cháu biết bác muốn nói đến việc Vũ hoãn đám cưới với Trinh. Nhưng cháu nghĩ bác không nên trông chờ gì ở cháu vì cháu không làm gì để anh ấy hoãn đám cưới nên cháu cũng không có giải pháp gì. Còn việc anh ấy hoãn đám cưới... cháu thấy cháu chẳng có trách nhiệm gì phải nói với bác nhưng thôi đã đến đây rồi thì cháu cũng nói. Thực chất anh ấy không thể bị quai bị vì trước đó đã mắc bệnh này. Cho nên việc hoãn có lẽ do suy nghĩ của anh ấy thôi.
  - Tôi cũng nghĩ cậu ta không bị quai bị.
  - Vũ không cho anh đến nhà thăm. Dù anh nói đã từng bị trước nên không thể bị lây. – Phong nói. – Nhà trai cũng không nhận nhíp chuẩn bị. Hình như Vũ đã định từ trước.
  - Và giờ con gái tôi đang khóc lóc, không ăn uống gì mà cứ đòi đến đó. Tôi không muốn nhìn nó như thế. Tôi thích Vũ vì anh ta có tài. Nhưng cách đối xử với con gái tôi thì tôi không vừa lòng. Nhưng dù sao tôi cũng luôn chiều ý nó.
  - Cháu không biết anh ấy muốn làm gì. Cháu đã không gặp Vũ gần 1 tháng nay. - Khánh đáp. Nghĩ đến cảnh Trinh tóc tai rũ rượi, khóc lóc trong lòng Khánh vừa hả hê vừa thương hại.
  - Nhưng nếu cô hỏi anh ta chắc chắn sẽ nói anh ta muốn làm gì.
  - Cháu không muốn gặp lại anh ta.
  - Tôi có thể làm tất cả. Cô có thể ra điều kiện.
  - Điều kiện là cái đặt ra khi hai bên cũng muốn thỏa thuận. Ở đây bên cháu thì không. Tay trái bác không đeo nhẫn cưới nhưng có vết đã từng đeo nhẫn rất lâu. Cháu biết bác có vợ kế. Bác gái chắc đã mất hoặc rời xa bác vì lí do nào đó. Người đến sau cũng không thể có ý nghĩa bằng bác ấy. Cho nên bác không đeo nhẫn cưới lần này. Bác đã và vẫn yêu bác gái rất nhiều. Cháu nói có đúng không. – Khánh từ tốn.
  - Phải. Bà ấy mất sau khi sinh con bé Trinh.
  - Cho nên bác mới chiều cô ấy như thế. – Khánh tựa người vào thành ghế đằng sau. – Bác đã biết cảm giác khi phải rời xa người mình yêu thương khi tình cảm vẫn còn là như thế nào. Bác biết nỗi đau ấy. Cháu cũng đã và đang như thế. Và cháu không hề muốn gặp lại người gây nên nỗi đau ấy ỉnh. Cháu mong bác hiểu. – Nói đến đây Khánh đứng dậy. – Xin phép bác.
  - Có thể anh ta định lấy số tiền bán cổ phần của Trinh san nhượng cho để chạy trốn. – Phong đứng dậy nói ngăn Khánh lại.
  - Em biết.
  - Sao em biết?

Khánh nhìn ông chủ tịch.

- Xin bác đừng giận nếu cháu nói con gái bác hơi ngu ngốc. Mà nguyên nhân có lẽ do không bao giờ biết đến sự nham hiểm của cuộc đời vì được bao bọc bởi những gì tốt nhất có thể. Nói sẽ chuyển số cổ phần ấy cho anh ta sau khi cưới nhau. Nhưng tôi nghĩ có lẽ cô ta đã chuyển trước khi đám cưới diễn ra. Có thể tự nguyện có thể là do đề nghị từ Vũ. Và khi không còn điều kiện để đám cưới được diễn ra thì người ta không ta thiết gì với nó cho lắm. Chào bác. – Rồi Khánh bước khỏi boong tàu.

- Đưa cô ấy về. – Ông ta nói với Phong.

Phong chạy vội theo Khánh.

- Đưa em đến nhà Vũ. – Khánh nói khi đang ngồi trên xe Phong.

- Anh tưởng em không muốn đến đó.

- Em không đến đó vì bố con anh. Em đến đó vì em. Em muốn giải quyết để sau này không ai lôi em vào việc không liên quan đến em nữa.

Xe lao vun vút trên đường. Khánh nói Phong đứng chờ ở dưới nhà. Cô sẽ trở lại nhanh thôi. Khánh bấm thang máy lên tầng 6. Cái thang máy thân quen nhưng giờ Khánh bước vào không thấy có sự nhung nhớt. Lúc này Khánh đang tức giận. Mở cửa bước vào nhà. Trong nhà có một vài anh chị Vũ, cô biết họ. Dù sao cô cũng đã yêu Vũ 4 năm. Đi thẳng vào phòng Vũ, Khánh sập cửa lại. Mọi việc chỉ diễn ra trong vài giây. Vũ đang ngồi trên giường, xung quanh là tập tài liệu và đồng giấy tờ.

- Lẽ ra anh nên nghĩ ra mình bị bệnh gì đó nặng hơn.

Vũ nhìn Khánh vài giây rồi lao đến ôm Khánh. Từ khi Khánh cắt đứt liên lạc như biến mất khỏi Vũ. Vũ đã tìm Khánh rất nhiều lần.

- Anh đã tìm em rất nhiều lần. Anh định sẽ tìm ra em trong tuần này.

- Trong tuần này? Tuần anh hoãn đám cưới với cô ta.

- Số tiền bán cổ phần đủ để chuyển đến nơi khác sống và lập một công ty nhỏ. Mọi thủ tục là hợp lệ không vướng gì đến pháp lý. Cô ta chuyển nhượng cho anh sau hôm đi đặt tiệc cưới. Không cần mất nhiều thời gian để ở cạnh cô ta chờ cơ hội. Và anh vẫn yêu em. Anh nghĩ có lẽ em với anh sẽ đi đâu đó và bắt đầu lại với số tiền này.

- Và anh nghĩ em sẽ đi cùng anh? – Khánh khoanh tay trước ngực.

- Em cũng yêu anh đúng không? Bây giờ em vẫn yêu.

- Không. Em hết yêu anh rồi. Em vừa phát hiện ra điều đó. Em không nghĩ người em từng yêu 4 năm lại thay đổi nhiều như thế. Em tưởng anh sẽ ở cạnh cô ta ít ra cũng vài năm để bù đắp việc cô ta cho anh nhiều thứ. Nhưng hình như anh cũng chẳng nghĩ đến điều đó. Anh chỉ nghĩ đến tiền thì phải.

- Nhưng anh vẫn yêu em. Anh muốn ở cạnh em thay vì cô ta.

- Nhưng em thì không. Em sẽ không bao giờ ở cạnh anh lần nữa. Dù mới hôm qua em vẫn còn muốn. Và em nghĩ anh cũng nên suy nghĩ cho cô ta. Dù chỉ một chút. Như em thương hại sự ngu dốt của cô ta và sự vô tình của anh lúc này. Sau này em không hề muốn gặp lại anh hay liên quan đến anh nữa. Anh hãy sống cuộc sống của anh và để em sống cuộc sống của em. Đừng làm ảnh hưởng đến nó.

Khánh nói rồi mở cửa bước nhanh ra ngoài. Không để Vũ nói thêm câu nào. Ra khỏi căn hộ và xuống nơi Phong đang chờ. Phong đưa Khánh về. Khi đến cửa nhà Khánh nói.

- Lần này thì thực hiện lời hứa của anh đi nhé.

- Anh tưởng em sẽ tức giận với anh.

- Có lẽ. Nhưng em kiểm chế tình cảm tốt. Và suy cho cùng anh cũng chỉ quá đáng ở mức độ nào đó. – Khánh cười. – Thôi anh về đi.

Phong lên xe phóng đi. Ánh mắt đầy sự nuối tiếc.

- Alo... mày đang ở đâu thế. Đón tao đi uống gì đấy đi . - Khánh móc điện thoại trong túi ra gọi Hà. Tự nhiên Khánh muốn giải tỏa điều gì đấy.

- Muộn rồi mà mày vẫn đi á?

- Muộn với tao chứ có muộn với mày đâu.

- Ok. Đợi tao.

Giờ thì Khánh gần như chẳng còn chút nuối tiếc hay hi vọng nào. Chứng kiến và cảm nhận sự thất vọng đến một mức độ giới hạn con người ta có lẽ thấy muốn thoát khỏi đó hơn lúc nào hết.

- Sao tự nhiên lại muốn uống thế . Ăn mừng chúng nó hoãn đám cưới à? - Hà hỏi khi hai đứa đang dừng đèn đỏ.

- Không tao vừa đi tác thành cho chúng nó về đấy.

- Cái gì . Sao lại thế.

- Đi nhanh lên đèn xanh kìa. - Khánh cầu vào lưng Hà.

Đêm nay, lâu lắm Khánh mới say như thế . Được cái chưa nhầm nhò gì với Hà, vẫn đang trở như sáo. Cho nên sáng hôm sau hai đứa vẫn tỉnh dậy ở... nhà Khánh, còn nguyên quần áo và chỉ có hai đứa .

Trời bắt đầu chuyển mùa

14. Chương 14

Thì hiện tại tiếp diễn

Khánh tỉnh giấc. Có tiếng khoan cắt gì đó vang lên từ ngoài đường khá to. Chắc công nhân đến sửa mất cột đèn ở khu phố Khánh mới chấy dạo trước. Khánh mở mắt nhìn. Cô đang nằm trên ghế salon. Đem qua hình như hai người ngủ muộn. Và Bảo ôm Khánh ngủ lại luôn trên ghế. Khánh ngồi dậy. Có tiếng lách cách vang lên từ bếp. Khánh bước lại gần. Tựa người vào cửa bếp.

- Anh làm gì thế.

- Anh đói . – Bảo quay ra nhìn nhó.

- Sao không gọi em dậy nấu cho ăn.

- Em đang ngủ mà. Với lại anh biết nấu mà.

- Anh biết nấu? – Khánh nhắc lại lời Bảo.

- Ừ anh biết nấu mì.

- Được. Thế nấu cho cả em đi.

- Tuân lệnh sếp.

Khánh bước lên nhà, vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Vừa đánh răng Khánh vừa nhìn vào gương và nghĩ lung tung. Hôm qua Bảo kể cho Khánh nghe những gì Khánh muốn biết và không muốn biết.

Bảo vốn không phải người miền bắc. Sau khi mẹ anh mất vì ung thư gan thì bố con anh ra bắc sống để thay đổi không khí. Bố anh có kinh nghiệm buôn bán bất động sản nên họ mở công ty riêng.

Anh làm cho bố được 2 năm thì đi Sing du học. Anh hơn Khánh 2 tuổi. Đã từng có một cô người yêu người Việt và sau đó là người Nhật khi còn ở bên Sing. Nhưng khác biệt về cách sống nhiều nên họ chia tay nhau trong... tình bạn .

Hôm qua Khánh cười rất nhiều vì điều này. Hiện tại thì anh vẫn làm cho bố. Anh cũng muốn mở công ty riêng nhưng anh không thích việc bố anh phải lo điều gì một mình. Bố anh không đi bước nữa. Ông mới vào lại miền nam để mở rộng chi nhánh. Khi ông ra bắc thì hai người sống với nhau. Nhà Bảo còn một bác giúp việc và một con becgie tên Vic. Khánh cũng kể cho anh nhiều thứ về mình, chuyện của Khánh và Vũ...

- Anh này. – Khánh nói khi cả hai đang ăn mì. - Anh yêu em thật chứ?
  - Ủ anh nghĩ bố anh cũng muốn có con dâu rồi. Anh cũng đâu còn trẻ nữa. Anh già rồi .
  - Vâng chừng chạc, đứng đắn. – Khánh lại thấy buồn cười. – Anh có thể chịu đựng được mọi việc không.
  - Không được cũng phải cố chứ. Anh yêu em thật, yêu nhiều hơn em nghĩ đấy. – Bảo nhìn thẳng vào mắt Khánh.
  - Anh có đủ kiên nhẫn chờ ngày em nói câu yêu anh không? – Khánh quay người lại và xả nước vào chậu rửa bát. Một vòng tay ôm nhẹ bụng Khánh. Khánh biết hành động đó thay câu trả lời.
- Lavin hướng mắt nhìn lên hai con người kia ngán ngẩm. Không ai trong họ nhớ cho nó ăn . Nó cụp tai quay mông ngúng nguẩy bước ra phòng khách. Từ hồi có sự xuất hiện của Bảo nó thấy mình bị xuống hạng trầm trọng. Nhưng biết sao được, đến nó còn thích Bảo nữa là.
- Anh này hình như mình chưa cho Lavin ăn. Mà anh ở đây suốt ai cho con Vic ăn? – Khánh lau tay xoa người lại hỏi Bảo.
  - Còn bác giúp việc mà.
  - À há.
  - Hay anh mang nó sang đây chăm cho tiện nhé.
  - Còn tùy xem nó với con Lavin có chịu được nhau không.
  - À phải. Cho chúng nó gặp nhau thôi. – Bảo nói rồi thơm vào má Khánh. – Đẹp trời mình đi chơi đi.
  - Đi đâu anh?
  - Đi công viên, vườn thú nhé. Lâu lắm không đi.
  - Anh là trẻ con à?
  - Nhiều đôi yêu nhau vẫn vào đây đi dạo mà . – Bảo phụng phịu.
  - Ủ thì đi. – Khánh cười dịu dàng.

...

Một tay Khánh nắm dây xích Lavin còn tay kia đưa lên lưng thẳng bé. Vừa gãi vừa chải.

- Vic là một cô gái. Nên mặc dù hai dòng khác nhau nhưng tao nghĩ chúng mày vẫn yêu được nhau. Như tao với Bảo. – Nói đến yêu tay Khánh như chậm lại. Khánh và Lavin đang ngồi chờ Bảo về nhà đưa con Vic đến. Ghế đá dưới bóng cây hôm nay mát hơn mọi ngày. Có lẽ sắp sang thu. Khánh mặc áo phông đen trơn, quần sooc bò và đi giày bata vải.
  - Gâu gâu gâu . – À đây là Vic. Con begie cái 2 tuổi rưỡi của Phong. Nhìn nó có vẻ... không được thân thiện cho lắm. Khánh nghĩ.
  - Vic đây là Lavin. Lavin Vic.
- Mắt Lavin sáng lên. Nó há mồm lè lè cái lưỡi vì... nóng trong người hay vì thích thú khi nhìn thấy con Vic không biết . Đây là lần đầu nó được tiếp xúc với người khác giới. À không đồng loại khác giới. Trước đây Khánh chẳng có thời gian và cũng không có hứng đưa Lavin ra ngoài gặp gỡ bạn bè.
- Nhìn thì có vẻ Vic hơi gớm nhưng thật ra nó rất tình cảm. Chỉ là... ồm hơi gớm. Nó hay ngủ dưới chân giường anh. Và nó ghét bị ôm. Nó cũng ghét ai làm xù lông nó nên anh cũng chẳng bao giờ dám ôm nó cả.
  - Ghét bị ôm à. – Khánh tiến lại gần, ngồi xổm trước mặt Vic.
- Con bé ngẩng cao đầu hướng mắt theo hướng khác, cổ tỏ ra kiêu hãnh. Trước người lạ. Khánh tự nhủ nó có ghen không khi Khánh đang được cậu chủ của nó chăm sóc nhiều hơn nó.
- Chào mày. Tao là Khánh.

Vẫn tiếp tục bơ Khánh.

- Để xem nào – Khánh nói rồi bất ngờ Khánh đưa tay ôm nó thật chặt . Như người bình thường bỗng nhiên bị ai đó ôm nó cũng bất ngờ đứng yên vài giây rồi cổ vùng vẫy khỏi tay Khánh. Nhưng chỉ một lúc cho có lệ vì chẳng có một ai dù người hay chó không thích được ôm. – Mày cũng thích được ôm đúng không.

Khánh đang nói dở thì thấy có gì đó thúc vào lưng mình. Khánh quay lại. Cô và Bảo tròn mắt nhìn. Lavin đứng đó. Chỉ có mấy giây mà nhìn đẹp trai hẳn so với lúc trước . Lavin đang ngậm củ cà rốt bông kêu chút chút ư thích của nó.

- Nó đem quà cho Vic kìa. – Bảo phá lên cười. – Mới ở với anh có một thời gian mà em thấy nó galăng chưa. Nó học ở anh đấy .

- Anh tự khen mình galăng đấy à.

- Chứ gì nữa. Anh vừa đẹp trai, lịch lãm lại galăng. Không thì nó học của em chắc.

Khánh lùi lại để Lavin tiến lại gần Vic. Vic vẫn vênh mặt lên, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực không thèm nhìn Lavin. Ánh mắt nó như muốn nói với con Lavin “ Tôi không thèm để ý đến anh đâu” .

Lavin thả củ cà rốt trước mặt Vic. Lấy mũi đẩy đẩy nó về phía Vic . Con bé nhìn Lavin dò chừng rồi nhìn củ cà rốt. Đúng là đồ chơi thiết kế cho chó nên chắc con bé cũng thích. Vic cúi xuống hít hít củ cà rốt rồi đưa một chân lên ấn vào bụng củ cà rốt.

- Chítttttttttttttt. – củ cà rốt kêu lên một tiếng. Vic giật mình . Lùi lại đằng sau.

Lavin thấy thế lại đem củ cà rốt đến gần, con bé lại lùi lại vài bước. Sau vài lần cứ đưa tiến đưa lùi như thế thì cảnh trong công viên bây giờ là một con Samoye trắng muốt mồm ngoạm củ cà rốt đuổi theo con Becgie đỏ hung . Mặt con Lavin có vẻ rất phấn khởi còn Vic thì không. Tuy nhiên hình như nó cũng thích chơi đuổi nhau với Lavin. Bằng chứng là chúng nó cứ đuổi nhau như thế mãi không chán, trong khi chỉ việc quay lại gầm ghe là con Lavin sẽ thôi không theo nó nữa.

- Như thế này... là chúng nó có quý nhau không anh . – Khánh nhìn chúng rồi hỏi Bảo, giọng có vẻ nghi ngờ.

- Anh cũng không rõ. Nhưng có lẽ là có. Có đấy . – Bảo toe toét.

- Em muốn ăn kem.

- Anh mua cho em nhé.

- Vâng.

...

- Tuần sau bố anh ra đấy. Em có muốn gặp không.

- Gặp nhờ bố anh bắt cưới luôn thì sao. Anh già rồi còn gì. Bố anh chắc cũng muốn có cháu bé. Em sợ bố anh bảo lấy nhau đi lắm . – Khánh vừa nói vừa bók cái ốc quế Bảo mới mua cho cô

- Anh mà già. Mà sao em chắc bố anh sẽ quý em mà đồng ý cho hai đứa lấy nhau.

- Thời buổi nam nữ độc thân ngày càng tăng, đến bố anh cũng đang độc thân. Thì kiếm được con dâu như em hiếm lắm đấy .

- Sao mà hiếm. – Bảo trêu Khánh.

- Nhan sắc ở mức khá nhé, công ăn việc làm thu nhập ổn định nhé, ăn nói lễ phép nhé, biết nấu ăn, biết quan tâm chăm sóc từ người cho đến chó... Như thế không phải đủ mà thừa tiêu chuẩn làm vợ luôn.

- Nói mới nhớ. Đứa bạn anh trước lúc đi lấy chồng phải đi học một khóa nấu ăn cấp tốc gần chục triệu. Nhưng cuối cùng lấy chồng rồi thỉnh thoảng nhà nó mới được ăn đồ do nó nấu. Còn toàn gọi đồ ăn sẵn. – Bảo nhăn mặt. – Anh không thích ăn đồ ăn sẵn hay đóng gói đóng hộp đâu .

- Con Lavin ăn suốt có kêu đâu.

- Anh có giống nó đâu.

- Cùng là thú nuôi còn gì nữa. – Khánh cười phá lên trêu Bảo.
- Mà sao anh lại đặt tên cho con Vic là Vic.
- Em không thấy lông nó giống màu tóc của Victoria Beckham à . Anh đặt cho nó giống người nổi tiếng

15. Chương 15

Tiếp tục

- Em nghe anh.
- Đang ở đâu thế em?
- Em ngồi uống nước với bạn thôi. Anh gọi em có việc gì không? – Hà đáp khi thực ra đang tay trong tay, ngồi trong lòng anh chàng mới quen . Kém Hà 1 tuổi. Cả hai đang ngồi uống bia với một đám bạn.
- Tối nay anh đi họp về muộn chưa ăn gì. Em có muốn đi ăn không.
- Em có. Anh ở đâu. Em đến ngay.

Hà tắt điện thoại rồi đứng phắt dậy.

- Anh họ tao gọi nhà có việc gấp. Tao đi trước. Good bye baby . – Đưa tay lên hôn gió cậu phi công vừa mới quen được một buổi tối.

Mặt cậu ta lộ rõ vẻ ngơ ngác và tiếc nuối . Thì tiếc quá còn gì nữa. Cứ tưởng có buổi tối tuyệt vời cùng người đẹp mà chưa ngồi ấm lòng thì người đẹp đã đi... đến với một anh chàng khác.

Hà đẩy cái cửa kính nặng nề bước vào nhà hàng. Phong ngồi một mình, trước mặt là ly rượu vang. Vẫn chưa gọi đồ ăn. Chắc anh đợi cô.

- Anh chờ lâu không? Sao không gọi đồ trước đi.
- Anh chờ em. – Phong nhìn Hà. – Em mặc như thế này đi uống nước với bạn à ? – Câu nói nửa đùa nửa khiêu khích.

Hà nhìn lại. Cô mặc áo cúp ngực ren đỏ đen, chân váy đen ngắn. Nhìn thấy những thứ rất là... tự nhiên . Bình thường đi với bạn Hà thấy như thế là bình thường. Nhưng với Phong thì...

- À. Mặc như này kể cũng lạnh nhỉ. – Hà cười đánh trống lảng.

Phong đứng dậy bỏ áo khoác khoác cho Hà. Nhẹ nhàng. Có lẽ tính cách của Phong như thế. Nhưng hôm nay Hà mới thấy. Hà thò tay mặc hần cái áo chứ không khoác hờ nó như những cô gái trên phim ảnh ngại ngùng khi có người con trai khoác áo lên vai cho . Mặc thì mặc luôn cho lạnh, hờ hững giả bộ.

Áo anh rộng và dài, Hà phải kéo nó lên mới thò được tay ra khỏi ống tay áo. Cười tí mắt khi cuối cùng cũng thò được tay ra để cầm đĩa xiên thịt bò. Hà ăn ngon lành .

Phong ăn vài miếng rồi ngồi hút thuốc uống rượu vang nhìn Hà. Anh thấy hành động của cô lúc này giống đứa trẻ hơn là quý cô sexy ngồi trước mặt anh lúc này.

- Tối em chưa ăn gì à?:
- Em có ăn linh tinh rồi đi uống với bạn?
- Ngày nào cũng thế à? – Phong vẩy thuốc vào cái gạt tàn thủy tinh.
- Không thường xuyên nhưng cũng đều đặn.
- Đi nhiều như thế em không chán à?
- Cũng thỉnh thoảng. Khi nào chán thì em lại về nhà. Ở nhà đọc sách nghe nhạc vài ngày. Tự nấu ăn. Đi dạo. Những cũng được đôi bữa là lại chán thôi .

- Sao không đi học hay đi làm cho đỡ chán. Chơi nhiều chán thì làm. Hay em không xin được việc. – Phong trêu cô.

- Cũng không hẳn. Em không có hứng với việc học. Nên không đi học nữa. Bố em thì cũng chẳng cần em phải đi học. Khi nào muốn đi làm thì ông tự xin cho em thôi. Bố mẹ em là người làm em ra như thế nên họ chẳng dám mở lời trách em đâu. – Hà nói rồi đặt cái đĩa xuống. Kết thúc bữa ăn bằng việc uống cạn ly vang trắng trên bàn. – Sao anh không ăn. Rủ em đi ăn mà .

- Anh nhìn em ăn cũng no rồi. – Phong cười sáng khoái.

- Anh nói móc em đấy à .

- Không anh nói thật mà. Anh không thích kiểu con gái trước mặt người khác giới đến nuốt miếng thức ăn cũng phải nhỏ nhẹ.

- Anh gặp nhiều người như thế lắm à.

- Cũng vài người đấy. Đa số là khi cô anh bắt đi xem mặt mấy đứa con gái cô anh chọn. Hình như nhà anh bắt đầu lo khi đến người yêu còn không có. Ha ha.

- Giờ anh có rồi còn gì. – Hà nhìn anh cười. – Mà hôm trước anh say có nhớ gì không đấy?

- Nhớ gì? Anh nhớ mình có một cái thỏa thuận và vô số thứ thú vị khác tối hôm đấy. Một số thứ nhớ kỹ một số thứ mang máng

- À vẫn nhớ thì được. – Hà thích thú đứng lên. Vắn khoác cái áo của Phong. – Đi chỗ khác thôi anh. Trong này ngọt ngào quá.

...

- Anh vẫn không yêu được ai từ hồi bị cái Khánh từ chối à? –Hà hỏi Phong khi đang gối lên ngực Phong. Ngón tay vẽ những nét nguệch ngoạc ko rõ hình thù lên ngực anh.

- Cũng không hẳn. Anh cũng muốn lấy vợ rồi chứ. Vài lần đi xem mặt nhưng anh không hứng thú lắm với mấy cô gái anh gặp. - Không phải cứ gặp là yêu dc đâu .

- Anh kén chọn quá à. – Hà thì thầm vào tai Phong.

- Không. Tại không phải kiểu anh thích thôi.

- Thế anh thích kiểu nào. – Hà ngồi hẳn lên bụng Phong. Cô mặc cái áo phong của anh. Cài được 2,3 cái cúc.

Phong ngồi dậy ôm Hà. – Cài có mấy cái cúc thế này thì cài làm gì. Mà thế nào em chẳng phải bỏ ra .

Và mấy cái cúc bị tháo ra thật.

- Mà lâu rồi em có gặp Vũ không?

- Em không. Em cũng chẳng muốn gặp thằng cha ấy . Sao anh?

- Không, lâu rồi anh mới về. Lái xe trước của bố anh giờ làm lái xe cho Vũ nói thỉnh thoảng có hay chở nó đi theo một cô gái nào đó. Nhưng không biết là ai. Anh nghĩ là Khánh.

- Anh lo cho Khánh à.

- Cũng có thể. Hơn nữa chưa bao giờ anh thực sự tin tưởng người như Vũ.

- Em biết là không nên tin anh ta từ hồi đầu cái Khánh yêu rồi. Nhưng chẳng dám nói.

- Hơn nữa anh ta đang là chồng của em gái anh. Nên anh thấy cần để ý.

- Ồ. Thế tạm thời để ý đến em đây này. - Hà lấy hai tay áp vào má Phong kéo Phong lại gần.

...

- Tối nay tao sang ngủ với mày nhé, nấu cháo sườn cho tao ăn nhé. Thèm ăn quá. Mà hôm nay Bảo có ở lại với mày không?
- Để tao bảo lại. Hôm nay ngày thường để anh ấy ngủ ở nhà mai đi làm cũng được.
- Ừ thế tối tao qua. He.
- ...
- Lavin, lại đây. – Hà vừa ới vừa hươ hươ cái bánh quy hình khúc xương trước mặt con Lavin. – Mày ơi xong chưa tao đói quá .
- Xong rồi đây, mày kéo ghế đi.
- Khánh bê hai bát cháo sườn nghi ngút khói đặt lên bàn.
- Mày này, từ hồi đấy đến giờ mày có gặp thằng Vũ không. – Hà vừa nói vừa húp thìa cháo nóng hổi.
- Không. Sao mà lại hỏi thế. – Khánh ngừng ăn ngược lên hỏi Hà.
- Anh Phong nói với tao là lái xe của thằng Vũ thỉnh thoảng chở nó đi theo ai đấy. Tao đoán là mày. Hơn một năm rồi. Tao nghĩ nó không muốn tìm mày, chứ nếu tìm gặp thì dễ thôi. Cũng trong thành phố này chứ đi đâu.
- Thế à. Có lần tao ngờ ngợ gặp một cái ô tô ở đâu đó mấy lần nhưng không để ý. Cũng kệ thôi. Tao cũng chẳng muốn gặp lại nhớ lại làm gì.
- Mày với anh Bảo sao?
- Ừm cũng bình thường. Tao chỉ thắc mắc là tao yêu thật hay cô đơn cần người bên cạnh.
- Cái gì cũng đến một lần thôi mày.
- Nhớ anh ấy không yêu tao hay chỉ muốn vui chơi một thời gian thì sao?
- Cảm nhận của tao thì anh ấy không như thế. Đừng nên bỏ qua điều gì tốt đẹp đến với mình trong cuộc đời. Nhất là khi điều đó là một người đàn ông. Mẹ tao nói thế khi bỏ bố tao. Tao thấy bà ấy nói đúng.
- Ừm. Hiện tại thì tao vẫn thấy yêu và được yêu. Nhưng xa hơn thì tao chưa rõ. Mà sao Phong lại nói chuyện Vũ với mày. Nói lúc nào đấy. – Khánh nhận ra điều gì đó không bình thường.
- À thì nói chuyện ấy mà. Tao rửa bát nhé . – Hà cun cút bê bát đi rửa để tránh bị Khánh soi mói.
- Mày giấu tao cái gì hả con kia.
- Cái gì cơ, sao cơ. Vòi nước nhà mày chảy to nhĩ thích nhĩ. Sao. Cái gì. Không nghe rõ.
- Nay tao cần cho đấy.
- Mày là chó giống con Lavin à. Ha ha ha. – Hà cười rũ rượi. – Mà mày này. Mày yêu anh Bảo không?
- Tao nghĩ là có. Cũng có thể do gặp đúng người phù hợp. Nên ở cạnh anh ấy tao thấy cảm giác khác so với những người lúc trước từng ngỏ lời với tao.
- Mình cũng đến lúc lấy chồng rồi mày nhĩ. – Tự nhiên Hà trầm ngâm.
- Bây giờ á. Có khi muộn rồi ấy chứ . – Khánh gọt táo bằng con dao nhỏ, dây vỏ táo được xếp lại thành khoanh. – Sao? Mày muốn lấy chồng à? Tu à?
- Kể ra có người ngày nào cũng phục vụ thay vì mỗi tối nghĩ và tìm xem tối nay đến lượt ai kể cũng đỡ vất vả hơn . – Hà với tay lấy quả táo cắn một miếng. Liếm môi.
- Táo tao chưa rửa đâu. Có khi có thuốc sâu đấy.
- Sao mày không bảo. Óa óa óa.
- Thế mày nghĩ sao tao lại mất công gọt vỏ làm gì.

16. Chương 16

- Này làm gì mà ngồi thừ ra thế.

Khánh giật mình, chị đồng nghiệp vỗ vai.

- Em không làm gì cả . Nghĩ linh tinh thôi. Sao chị?

- Sếp đưa thiệp mời chưa.

- Đưa rồi chị.

- Thế đi cho chị gửi phong bì nhé. Chủ nhật thằng cu nhà chị hợp phụ huynh không đi được.

- Vâng em cầm giúp cho.

- Mà nghe bảo mới 19 sao đã cưới rồi nhỉ. Đang du học nữa.

- Thì chắc là bác sĩ bảo cưới đấy . – Chị đồng nghiệp khác đang photo tài liệu gần đấy nghe thấy sà vào ngay. Thế là có đến 3,4 cái ghế quay lại bàn của Khánh ngồi. Đàm đạo, bàn bạc, tâm sự.

Đúng là đàn bà. Việc của mình họ cũng bàn, liên quan đến mình họ cũng nói và chẳng liên quan họ lại càng xôn xao . Chủ đề từ cưới con gái sếp. Đến bọn trẻ bây giờ. Và một lúc sau là quay ra họ. Khánh vốn không nói chuyện được với người cùng giới vấn đề gì đó quá lâu. Bất kể họ ở độ tuổi nào. Nên khi nghe họ bàn đến đêm qua chồng họ rủ bạn về nhà xem bóng uống bia Khánh xoay ghế đứng dậy đi lấy cà phê mà thực chất là để thoát ra khỏi mớ tùm tùm năm tùm ba ấy.

Đạo này nhiều người hay nói đến vấn đề cưới xin nhỉ. Mùa cưới chẳng. Hôm trước là Hà. Hôm nay đến chuyện này. Nói đến Hà Khánh mới nhớ. Sao nhắc đến Phong nó lại có hành xử khó hiểu thế nhỉ . Bình thường nhắc đến đàn ông tâm lý nó vững lắm mà. Chả có nhẽ... Mà nếu có thật, giữa hai người họ, thì kể cũng hay.

Đứa lông bông không biết bao giờ mới lấy được chồng tự nhiên có người yêu . Còn người bao lâu cứ mang trong mình hình bóng Khánh cũng sẽ thôi và yêu người khác. Trừ việc không hiểu người điếm tinh, nhẹ nhàng như Phong thì chịu sao được đứa lúc nào cũng hâm hâm, từng từng chẳng nghĩ được chuyện gì nghiêm túc thì Khánh hoàn toàn ủng hộ cặp đôi nửa hoàn hảo này.

Mà chủ nhật này Khánh đi đám cưới một mình kể cũng chán nhỉ. Mấy chị đi cùng lần nào cũng lôi chồng theo. Mấy anh hay mấy cậu đồng nghiệp thì Khánh không thích tự nhiên lại dính lấy họ rồi bị đem ra bàn tán. Rủ bạn gái đi cùng lại không hay. Hay là rủ Bảo nhỉ. Chưa chính thức, cũng chẳng công nhận. Nhưng Bảo luôn khẳng định Khánh là người yêu mình. Còn từ lúc nào, Khánh cũng coi Bảo là như thế.

- Được quyết thế đi.

Khánh nói rồi cấn cốc cà phê giấy, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Bảo. Rồi cũng về chỗ lấy túi chuẩn bị về. Mấy bà đồng bóng kia cũng giải tán nhanh chóng về nhà cơm nước, chồng con. Dù 15 phút nữa mới tan sở.

Khánh nhìn ra ngoài, mưa to quá. Sáng nay mưa Khánh phải đi làm bằng taxi. Giờ này khéo không có taxi mà gọi cơ. Y như Khánh nghĩ, đến 3 hãng taxi cùng kêu bên em hết xe hoặc phải chờ.

Brừ... brừ...

- Alo ạ.

- Em về chưa? Giờ anh mới nhận được tin nhắn.

- Em chưa. Gọi taxi không được. Mưa to quá .

- Có cần anh qua đưa về không.

- Tắc đường lại mưa anh đến kịp không hay em phải chờ đến tối. – Khánh cười. Nghĩ Bảo như kiểu tự nhiên rơi xuống lúc cô đang cần.

- Anh đang ở gần mà, thế đợi anh tí nhé.

...

Khánh chạy vội lên xe, đóng nhanh cửa. Vạt áo và tóc Khánh vẫn bị ướt.

- Anh cho bé điều hòa đi em lạnh quá.
- Sang đây anh ôm cho ấm .
- Thế ai lái xe?
- Vừa ôm vừa lái.
- Anh giỏi được như mấy thằng trong Fast Five không mà đòi vừa ôm gái vừa lái xe.
- Chúng nó vừa hôn gái vừa lái. Anh có hôn đâu chỉ ôm thôi .
- Thôi đi nhanh lên không tối muộn đói bây giờ.
- Thế tối nay em ăn gì? Ăn ngoài hay tự nấu.
- Về nhà đi. Thức ăn em mua để tủ lạnh rồi. Mưa thế này con Lavin ở nhà một mình cũng sợ.
- Nó trông thế mà nhát nhĩ.
- Nhiều lúc em vẫn nghĩ hay nó là con cái chứ không phải đực.

...

Khánh về đến nhà, thả con Lavin ra rồi lên thay quần áo xuống nấu ăn cho Bảo. Mưa càng lúc càng to. Có sấm chớp nữa. Khánh thay áo nhanh rồi phi xuống nhà. Khánh sợ sấm chớp.

- Anh làm gì thế?
- Anh đang nhặt rau. Đang thái bắp cải.
- Em để luộc mà sao anh lại thái ra?
- O thái được nửa cái rồi làm nào giờ .
- Thôi thái nốt đi. – Khánh cười nhìn mặt anh rõ khổ sở. – Anh làm gì có lỗi với em nên chuộc lỗi à. Tự nhiên lại đâm đang thế.
- Không anh đang thể hiện mình là người đàn ông của gia đình để nhanh được lấy vợ . Cuối tuần đi cùng em đi đám cưới, đầu tuần sau bạn anh cũng cưới. Nhìn người ta cưới anh cũng muốn cưới.
- Thế anh cưới đi bố anh chẳng mong mãi còn gì.
- Ủ thế mình cưới nhé. – Bảo nhăn nhó nhìn Khánh.
- Ai nói cưới là mình.
- Anh biết mà. Nên anh mới đang giúp người yêu rửa rau để không lâu nữa nâng tầm người yêu lên vợ.
- Thôi được rồi để đấy đi tắm đi. Dẻo mủ quá.
- Anh còn quần áo ở đây không nhĩ. Nếu không còn thì cũng không sao, anh sẽ chỉ mặc áo choàng tắm .
- Vẫn còn 2 bộ.
- O thế không được khoe bo đỳ à .
- Có đi tắm không thì bảo .
- Đây đây đi đây. – Bảo chạy ra ngoài rồi lên nhà, con Lavin nhìn Khánh một lúc rồi cũng chạy theo.

Khánh thấy yêu một người như Bảo có khi cô chẳng bao giờ thấy buồn. Anh luôn làm cô cười. Cũng làm cô thấy an tâm mọi nơi mọi lúc. Nhưng điều Khánh cần là cái gì đó lâu dài, và Khánh thì không chắc Bảo có đem lại cái lâu dài ấy hay không. Còn ở tuổi Khánh người ta cũng bắt đầu nghĩ đến căn nhà có hai tiếng

nói rồi. Khánh cũng thế. Khánh luôn chờ ngày được mặc váy cưới. Chiếc váy trắng có cái đuôi dài, vô tận như những giấc mơ. Từ khi còn bé Khánh đã mơ như thế .

...

Trời bắt đầu lạnh, Khánh cuộn tròn rúc vào người Bảo.

- Anh làm gì thế? – Khánh nhồm dậy nhìn vào máy tính của Bảo. Một cái biểu đồ, với một đồng số và chữ nhìn như chữ Latinh. Khánh học dốt toán. Cô tự đặt tên ình bệnh sợ số vì cứ nhìn thấy mấy con số một lúc là Khánh bắt đầu đau đầu .

- Anh đang kiểm tiền cưới vợ .

- Thứ 6 hoặc thứ 7 đưa em đi chọn váy mặc đám cưới nhé. Lâu em không đi mua. Muốn mua một cái mới chuyên đi mặc mùa cưới năm nay. He.

- Anh có phải chọn không?

- Ờ... chắc không đâu. Anh mặc như đi làm được rồi.

Khánh nói rồi nằm xuống gối lên đùi Bảo. Một lúc là Khánh bắt đầu lim dim rồi ngủ được ngay. Khánh dễ ngủ.

Bảo cũng thức thêm một lúc rồi tắt máy, kéo 2 cái gối ở đầu giường. Vì Khánh đang nằm lăn lóc ở cuối giường. Anh không muốn động Khánh thức dậy.

Sáng chủ nhật Khánh dậy sớm, tắm gội, cho Lavin ăn rồi chuẩn bị đợi Bảo đến đón. Khánh ngồi trước gương uốn tóc. Trên đầu cô lúc này có đến chục cái lô hồng. Nhìn như trên mấy chương trình TV lúc mấy cô người mẫu ngồi trong hậu trường chờ make up, thay quần áo .

Khánh mới mua cái váy vàng kem, dài đến đầu gối. Vai áo là hai hàng đá đen cùng màu dải thắt lưng cao trước ngực. Cái này Khánh mặc hơi rộng nhưng vì cả nhân viên và Bảo hôm đấy đều khen đẹp nên Khánh chọn và cũng chẳng có size nhỏ hơn.

Khánh với Bảo đến nơi tổ chức đám cưới sớm. Ý định của Khánh là không nán lại quá lâu vì Khánh cũng không thích ở chỗ đông người nhưng chẳng mấy thân thiết gì lắm. Khánh giới thiệu bảo vs sếp, vài chị đồng nghiệp rồi chọn một bàn ngồi với Bảo. Lúc sau khách đến đông hơn. Có vài người Bảo quen. Bảo giới thiệu Khánh với hai anh bạn rồi cả hai chuyển chỗ sang bàn họ ngồi để Bảo nói chuyện. Khánh cũng không thích ngồi bàn với mấy bà tám cùng chỗ làm lắm . Mai họ lại xúm vào hỏi chuyện của Khánh.

11h30 thì buổi lễ bắt đầu. Cô dâu và chú rể còn khá trẻ. Cô dâu nhìn tràn đầy hạnh phúc . Và... trong bụng cô chắc cũng đang chứa đựng một hạnh phúc khác. Cô dâu mặc váy cưới thắt ở chân ngực. Buông xòe từ eo trở xuống hông. Có lẽ bụng hơi to nên cô dâu phải mặc kiểu này.

- Hóa ra mấy bà kia buôn chuyện đúng thật. – Khánh nghĩ.

Rồi bất ngờ Bảo đưa tay nắm lấy tay Khánh đang đặt trên đùi, hai bàn tay đan vào nhau dưới gầm bàn. Khánh ngạc nhiên rồi nhìn Bảo cười. Chăm chú nhìn đám cưới diễn ra. Rồi đột nhiên Khánh quay mặt chếch về phía trái lễ đường. Mất vài giây rồi nhận ra. Chính xác là Khánh không nhầm . Anh ta ngồi đó. Cách bàn Khánh 3 bàn. Ánh mắt nhìn không lộ vẻ ngạc nhiên như Khánh. Hoặc anh ta điềm tĩnh, hoặc anh ta đã nhìn thấy Khánh từ trước. Anh ta nhìn Khánh bằng ánh mắt bình thản, không phải ánh mắt thân quen, cũng không hẳn là lạ lẫm. Nó khó chịu kiểu gì đó. Khánh nhìn anh ta một lúc rồi quay người lại bàn.

- Em sao thế?

- Người yêu cũ em cũng đi đám cưới. Chắc anh ta quen ai đó họ hàng cô dâu hoặc chú rể. – Khánh nói. – Anh đừng quay lại nhìn nhé. Em không muốn anh ta thấy mình chú ý đến anh ta.

- Anh cũng chẳng chú ý đến ai ngoài em ở cả cái phòng này. Hí . – Bảo cười với Khánh.

- Lại nịnh đấy. – Khánh cũng cười thoải mái với anh. Hai người quay ra nâng ly với mọi người trong bàn.

Rồi Khánh nghĩ – Chắc anh ta biết sẽ gặp mình ở đây nên mới không ngạc nhiên hay bình thản thế. Đám cưới con rể mình thì mình đi là đương nhiên thôi. – Quên mất hôm trước Hà mới nói chuyện gì

17. Chương 17

Khánh nhìn tờ lịch treo tường có hình một đàn cún con treo ở cửa bếp. Có những ngày khoanh tròn đỏ và tròn xanh. Tròn đỏ cho những ngày lễ, kỉ niệm. Tròn xanh cho những việc cần làm. Chiều mai thứ 7 là lịch cho Lavin đi tiêm.

- Lavin. Lavin. – Khánh cất tiếng gọi thẳng bé.

Nó lêu thêu đi vào , hình như đang ngủ dở thì bị Khánh gọi.

- Mai đi tiêm nhé. – Khánh chỉ chỉ vào tờ lịch vs mấy con chó con.

Nó thì chẳng hiểu Khánh nói gì. Nhưng cứ lần nào Khánh chỉ vào tờ lịch là y như rằng nó bị đưa đi tiêm. Thành ra như phản xạ tự nhiên. Thằng bé trở mắt ra rồi chạy mất hút .

- Chạy làm sao được. Mai nhờ người bế mày đi cho tao đỡ mất công lôi xềnh xệch đi mang tiếng hành hạ động vật. – Khánh lăm bắm rồi lấy điện thoại ra gọi cho Bảo. – Anh đang ở đâu thế?

- Anh vẫn ở công ty, chuẩn bị về.

- Hôm nay về muộn thế à. Giờ tắc đường lắm đấy.

- Ủ. Thế gọi gì anh đấy. Nhớ anh à? – Giọng Bảo hơn hở thấy rõ.

- Ở thế nhớ thì sao. – Khánh thấy buồn cười nên hòa theo với Bảo.

- Thì anh đến đây, chuẩn bị mở cửa cho anh. I'm ing...

- O này... - Bảo tắt máy. – Cho đến đâu mà đòi đến. – Khánh nói với cái điện thoại nhưng lại nghĩ khác.

Điều gì đó sẽ trở thành thói quen khi lâu ngày ở cạnh ta. Và khi đã trở thành thói quen thì ta lại thấy dễ chịu thay vì khó chịu với nó. Bảo cứ nhẹ nhàng như thế. Chẳng nói yêu Khánh nhiều, chẳng hứa hẹn với Khánh. Đến những câu nói nửa đùa nửa thật việc hai người lấy nhau cũng không nặng nề như với bao cặp đôi khác.

Khánh với Bảo đã như thế này được gần 1 năm. Nhiều lúc Khánh thấy thoải mái vì không có gì nặng nề giữa hai người. Khánh hình như chưa nói một câu yêu Bảo. Cũng chưa nhắc đến việc có mối quan hệ nào giữa hai người. Với Khánh cái gì không có bắt đầu sẽ không có kết thúc.

Dường như Khánh cẩn thận như người mất sáng bước vào căn phòng tối, dò dẫm từng bước dù đôi khi căn phòng đó quen thuộc. Phải chăng như người mù bước vào thì họ sẽ tự tin vì với họ mọi căn phòng khi bước vào cảm giác đều như nhau . Khánh thấy việc một lần đổ vỡ sâu sắc khiến cô hèn nhát đến khó chịu.

Khánh không nói, nhưng tự Khánh cũng thấy Bảo gần như đã tự tạo được một góc ình trong tim Khánh. Có điều, mối quan hệ của họ không nặng nề thì có thể nó sẽ nhẹ bằng. Đến khi nào không cần thiết, sẽ vụt mất rất nhanh. Có tiếng mở cửa cắt ngang điều Khánh đang nghĩ.

- Lavin. Xem ai đến này. – Tiếng Bảo vang lên ngoài phòng Khách.

Khánh bước ra ngoài. Bảo vừa cúi xuống tháo cái xích ở cổ con Vic ra.

- Anh đem cả nó sang à. – Khánh cười tựa cửa bếp nhìn Bảo.

- Ủ đem sang cho quen. Sau này nhỡ đâu ở đây thì cũng phải biết chứ.

- Sau này ai ở đâu cơ.

- Chúng mình .

- Có chắc người ta cho ở không mà ở. – Khánh vênh mặt lên với Bảo.

Ngoài phòng Khách con Vic leo lên salon ngồi. Chẳng hề có vẻ muốn đi xem xét xung quanh, nhưng ánh mắt thì thích thú nhìn một nơi mới lạ hơn so với nó. Bên cạnh nó, dưới đất, con Lavin hôn cái mặt đang thè lưỡi ra thở nhìn ngược lên Vic. Khánh nhìn có cảm tưởng như hầu cận nhìn lên nữ hoàng. Mà có khi thế thật.

Ngồi 1 lúc chán chê nó lại đi lấy... củ cà rốt cho Vic. Nó có thích đâu mà lấy. Đặt củ cà rốt trước mặt Vic. Lần này nó có vẻ dễ chịu hơn vs củ cà rốt. Chắc rút kinh nghiệm lần trước không cắn mạnh vào bụng nó kêu lên tiếng chói tai nữa. Vic nhai nhai củ cà rốt rồi quay sang nhìn Lavin. Nó vẫn... đang toe toét. Lúc nào cũng thế.

- Anh ăn gì?

- Anh không biết, em có gì ăn không?

- Em định làm cơm rang. Em tưởng chỉ ăn một mình.

- Thế nấu cho anh nữa nhé. Anh ăn luôn rồi tối về.

- Sáng mai đưa em đi bác sĩ nhé.

- Đi đâu? – Bảo đang quay lưng ra phòng khách ngồi thì quay ngoắt lại. – Em ốm à? Mà nhìn em không ốm. Em... chậm à? – Nhìn mặt Bảo rất phấn khởi.

- Anh đang nghĩ gì thế. Bác sĩ thú y. Mai đưa con Lavin đi tiêm phòng với em. Em không bế được nó mà nó hay trốn đi lắm.

- Azzzzz .

- Anh làm gì mà thất vọng thế?

- Anh chờ bác sĩ bảo cưới. – Bảo xịu mặt xuống. Nhìn như trẻ con mừng hụt.

- Không có đâu, đừng mơ.

...

Khánh nấu xong bữa tối cho hai người, cả hai đem ra ngoài phòng Khách ăn. Ngồi xem TV, đến giờ chiếu CSI Khánh thích xem. Mọi hôm Khánh ăn sớm hơn nên chỉ việc ngồi xem. Hôm nay có Bảo ăn muộn nhưng Khánh vẫn muốn xem nên cả hai ra ngoài ngồi.

- 3 ngày nữa anh đi công tác đấy. – Bảo đang ăn thì nhớ ra nói với Khánh.

- Anh đi đâu thế?

- Đi đón bố anh ra, anh bảo bố anh sắp ra ngoài này rồi nhỉ.

- Vâng. Đi lâu không anh?

- Chắc hơn 1 tuần thôi. Tối nào anh cũng gọi cho em nhé. Có nhớ anh không? – Bảo toe toét nhìn Khánh.

- Đã đến lúc đấy đâu mà biết nhớ hay không.

- O, tưởng tượng ra cũng được.

- Thế thì có .

- Đấy. Cứ bày đặt, nhớ người ta thì nói đi.

Bảo nói rồi thu dọn bát đĩa với Khánh. Khánh định bắt anh rửa nhưng thấy vẫn đang mặc sơmi đi làm nên thôi.

- Muộn rồi đấy anh về còn nghỉ. Con Vic hình như cũng không thích ở đây lắm.

- Đi đâu nó cũng thế ấy mà. Chẳng biết thích hay không. Lúc nào cũng khó tính. Thế mai mấy giờ em nhỉ?

- 9h nhé. Mai nghỉ em thích ngủ muộn.

- Ủ, hay mai anh cũng cho con Vic đi một thể nhỉ. Chưa đến ngày nhưng cứ tiêm trước chắc chắn sao .

- Vâng thế mai cho cả hai đứa đi một thể cũng được.

- Ủi thế anh về nhé.

Khánh tiễn Bảo ra cửa. Lavin cun cút đi sau Vic, ra tận ô tô và hình như không có ý dừng lại.

- Mà đi đâu thế? – Bảo hỏi nó.

- Lavin. – Khánh cũng gọi nó.

Hình như hiểu là không được đi theo, nó cụp tai xuống, thất thểu bước lại gần Khánh. Nhìn theo con Vic một cách khổ sở. Còn Vic... lên xe mất hút luôn chả thèm nhìn nó lấy một cái. Bảo hôn Khánh rồi lên xe.

- Mai rồi lại gặp. Có phải buồn thế không. – Khánh nói với con Lavin. Nó rúc đầu vào chân Khánh. Nhìn rõ buồn. – Mà thích nó rồi à. – Khánh ngồi xuống vuốt vuốt Lavin. – Mà kiêu lắm không tán được đâu. Thôi vào nhà đi.

...

Sáng hôm sau, sau khi đưa hai đứa đi tiêm về thì Bảo đưa Khánh đi loang quanh hóng gió. Mà rõ buồn cười khi sáng nay con Lavin đi tiêm. Lúc đầu như mọi lần nó cứ cố nấn ná bên ngoài. Con Vic thì bước vào tiêm trước. Thế là nó phi vào theo, tất nhiên là bị tóm lên tiêm luôn. Đúng là không cái đại nào giống cái đại nào. Đại gái.

...

Bảo vừa đi công tác hôm qua. Tự nhiên hôm nay Khánh muốn ăn lẩu. Gọi thử xem có ai rồi đi cùng không. Chị Lâm đang có em bé nên Khánh nghĩ chắc chị kén ăn, toàn ăn đồ mẹ chồng ở nhà nấu nên gọi Hà và Vân. Cả hai đứa cùng rồi.

Thế là tối hai đứa sang đón Khánh đi ăn rồi tối Hà ngủ lại. Vân hôm sau vẫn phải đi làm nên không ở lại được.

Quán lẩu này nổi tiếng đông khách, giờ lại đông hơn mọi khi vì trời cũng bắt đầu lạnh. 3 đứa chọn một bàn gần cửa sổ. Lâu không ăn lẩu nên nhìn đứa nào cũng thích thú.

- Sao hôm nay không rủ anh Bảo đi? – Hà đưa miếng thịt bò lên thổi phù phù hỏi Khánh.

- Anh ấy đi công tác rồi, cuối tuần sau mới về. – Khánh đáp giọng có vẻ buồn buồn.

- Đấy, hôm nay người ta không đi thì nó chả rủ mình đi ăn đâu. Giờ người ta có tình yêu mới rồi có khác.

- Nay tao còn chưa tra hỏi mày chuyện hôm nọ đấy.

- Chuyện gì. Đâu đâu chuyện gì. – Hà gân cổ lên cãi.

Khánh cười vì độ trơ của nó. Quay lưng lại gọi phục vụ lấy thêm nước dùng. Khánh bắt gặp một ánh mắt nhìn cô rồi lập tức cúi xuống. Là Vũ, anh ta cũng ngồi cùng bàn. Cả nam và nữ. Ở một bàn khá xa chỗ Khánh và cũng ở phía sau. Nếu Khánh không quay lại có khi cũng chẳng để ý.

Khánh quay lại bàn ăn.

- Vũ ở đây chúng mày ơi.

Y như Khánh đoán. Hà với Vân nhao nhao lên nhìn khắp cái phòng. Rồi cũng nhận ra chỗ Vũ ngồi. Nhưng anh ta lúc đó đang chăm chú uống rượu với bạn.

- Ăn nhanh rồi về, tao cũng không thích ngồi đây nữa. Tự nhiên khó chịu. – Vân nói.

- Ủ. Ăn mất cả ngon. – Hà đồng tình.

- Hôm trước đám cưới con rể tao tao cũng gặp mà.

- Lại tình cờ thế nữa á. – Vân ngạc nhiên. – Lâu lắm rồi chẳng chạm mặt nhau lấy một lần mà lại hai lần gần nhau thế này à?

- Mà nhớ hôm trước tao bảo gì không đấy. – Hà cầm cốc trà đá lên uống liếc nhìn Khánh.

- Giờ tao mới nhớ thêm ra nếu mày không nhắc thì không.
- Bảo lâu không gặp có lẽ vì muốn tránh, rồi lại gặp chắc không muốn tránh nữa rồi. – Hà đặt cái cốc xuống. Gọi nhân viên tính tiền. – Về thôi.

Ba đưa xách túi và áo khoác lên. Ra khỏi quán. Khánh nhớ lại ngày trước khi học đại học, ở lớp tâm lý học ông thầy có nói “ Tình cờ đôi khi là sản phẩm của sự sắp đặt”

18. Chương 18

Khánh băn khoăn không biết có nên nói với Bảo việc gặp Vũ “ vô tình” vài lần gần đây không. Thực ra thì cũng chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng nó cứ làm cô suy nghĩ. Cộng với việc Hà nói anh ta có thể đã vài lần lên đến theo dõi cô.

- Chẳng có nhẽ như phim người yêu cũ bị ám ảnh và bám theo cô gái trẻ.

Khánh cũng chỉ nghĩ thế rồi thôi. Không muốn để tâm quá nhiều đến việc nếu nghĩ ra sẽ là rắc rối như thế. Khánh lại không muốn việc Khánh bận tâm có thể phiền đến Bảo. Nhưng cũng không hẳn là không để tâm được. Tự nhiên Khánh muốn nói chuyện với ai đấy.

...

- Em chờ lâu chưa? – Phong kéo cái ghế đối diện Khánh ra và ngồi vào.

Khánh đang mải chọc mấy con chuột trong trò game trên điện thoại nên không để ý Phong đến.

- Em mới đến một lúc thôi. Anh uống gì?

- Một đen đá. – Phong cởi cái áo khoác ngoài nói khi nhân viên phục vụ vừa ra.

Hôm nay Khánh hẹn Phong đi uống cafe. Khánh thì không thích uống cafe nhưng ban ngày thì chẳng nhẽ lại vào bar.

- Sao hôm nay lại hẹn gặp anh cơ à? – Phong cười, đặt tách cafe lảng nhãng một vệt hơi nóng.
- Cần nói chuyện thì phải gặp chứ. Anh ngại gặp em à? – Khánh trêu Phong một cách thoải mái.
- Không. Thế em muốn nói chuyện gì. Mà dạo này nhìn em có vẻ tươi tỉnh hơn nhỉ. Có người để yêu hiện rõ lên mặt thế à.
- Cũng gần như thế anh. Hôm trước cái Hà nói với em việc để ý Vũ. Em không muốn quan tâm nhưng lại thấy cần để ý.
- Ừm. Lái xe cũ của bố anh nói thế. Bố anh rất tốt với anh ấy nên anh ấy có vẻ thân thiện với anh hơn. Hơn Vũ. Đúng ra là mọi người thấy Vũ khó gần hơn trước.

- À há.

- Anh ấy nói có vài lần chở Vũ đi theo một cô gái từ chỗ làm về nhà. Một vài lần thì chỉ đỗ dưới cửa nhà.
- Kể cũng khó hiểu nhỉ. Nếu anh ta muốn gặp có lẽ cũng tìm gặp lâu rồi. Em cũng chẳng tránh nếu anh ta tìm nữa. Đủ thời gian để cái gì cần giữ thì giữ còn cần tiền thì tiền.
- Có khi anh ta chỉ muốn để ý xem em sống thế nào. Cảm giác tội lỗi nên lạng lẽ quan tâm.
- Mấy hôm trước em vô tình gặp trong đám cưới người quen và khi đi ăn. Em nhận ra anh ta. Hình như anh ta cũng thế. Nhưng chỉ nhìn. Em không tin vào sự tình cờ nhiều thế.
- Chắc anh ta muốn gặp lại em rồi. Hoặc là...
- Hoặc là sao anh.
- Hoặc là gần đây em có người yêu mới nên anh thấy không lạng lẽ quan sát được nữa.

Khánh thực sự không để ý điều này. Khánh chưa thực sự muốn có mối quan hệ tình cảm chính thức nào với Bảo. Nhưng với mối quan hệ của hai người làm Khánh cảm thấy vui vẻ, thoải mái và hạnh phúc. Đương nhiên không biết nó tồn tại được đến bao giờ và cái kết của nó ra sao nhưng hiện tại Khánh muốn điều gì cũng nên giữ nguyên hiện trạng thế này. Khánh thấy dễ chịu với điều đó.

- Em không nghĩ đến chuyện này đấy. Có lẽ cũng phải để tâm một tí nhỉ.
- Anh ta với cái Trinh sống yên ổn cũng được khá lâu nên anh cũng muốn không có chuyện gì xảy ra với em gái mình. Cái Trinh bớt đi chơi hơn, cũng biết mò vào bếp dù có lẽ chẳng biết nấu gì ra hồn. Còn Vũ cũng không đến mức lạnh nhạt.
- Có lẽ họ yêu nhau rồi và sẽ sống hạnh phúc bên nhau. – Khánh cười, ngậm cái ống hút hút một hơi nước chanh gần cạn cốc. – À thế chuyện của em thế thôi. Đến của anh nhỉ.
- Em thì có chuyện gì với anh à? – Phong đưa điều thuốc lên môi, châm lửa đốt.
- Em thì chắc không, nhưng với cái Hà thì anh có gì không? – Khánh dò xét.
- Nói có thì cũng không hẳn nhưng chắc chắn lại càng không phải không có gì.
- Quan hệ phức tạp nhỉ.
- Ừm. Cô ấy nói bọn anh thử yêu nhau. Nhưng chẳng giống gì cả. Đi ăn được vài lần, uống rượu...
- Có qua đêm không? – Khánh hỏi cắt lời Phong.
- Có.
- Chẳng thấy nó nói muốn yêu ai bao giờ. Nhưng có lẽ cũng đến lúc thôi. Anh thấy nó sao?
- Không phải kiểu tiểu thư đài các, càng không phải phụ nữ dịu hiền nhưng cũng không phải gái hư hỏng. Tính khí thất thường, suy nghĩ khác thường và hành xử không giống ai cho lắm.
- Ừm, khó chiều.
- Chỉ khó nắm bắt thôi. Còn cũng không hẳn là khó chiều. – Phong cười.
- Thế anh có định thử yêu với nó không.
- Người như anh em nghĩ có đem tình yêu ra thử không. Anh chỉ thử một người khác thôi. Người thành công với anh không phải là người không bao giờ bỏ cuộc mà là biết chọn điều để theo đuổi đúng lúc và từ bỏ khi cần.
- Nếu thế thì tốt cho anh. – Khánh đưa tay lên chống cằm. – Anh cũng đủ tốt để có một người yêu anh.
- Anh thấy ở cạnh Hà có gì đó rất thoải mái. Ở cạnh nhau lúc nào cũng đc, rồi đi khi nào cũng không sao.
- Ở cạnh một người dễ dãi thì đương nhiên là thấy thoải mái rồi. Theo nghĩa tích cực nhé. Thế thôi, trả anh về. Cũng hết giờ nghỉ trưa. Em về làm việc đây.
- Em đi gì thế?
- Em tự đến tự về. Anh về nhé. – Khánh cầm cái túi xách và kéo ghế đứng dậy.

...

Khánh lau tóc, co chân lên giường rúc vào chăn cho đỡ lạnh. Điện thoại báo cuộc gọi nhỡ. Của Bảo. Bấm gọi lại rồi để loa ngoài, Khánh ngồi sấy tóc.

- Em đang làm gì thế?
- Em vừa tắm. Anh ăn gì chưa?
- Anh vừa ăn với bố xong, hôm nay nhiều việc nên ăn muộn.
- Mệt không anh.
- Hơi mệt người vì phải ngồi nhiều thôi. Với lại...

- Với lại gì anh?
- Anh nhớ em.
- Ừm, em cũng nhớ anh.
- À anh bảo bố là khi nào ra anh sẽ dẫn em đến gặp bố.
- Anh nói rồi á? Sao nói sớm thế.
- Anh chỉ nói là gặp bạn gái con đang quen thôi. Không bắt em cưới đâu mà lo.
- Em sợ lắm.
- Sao tự nhiên hôm nay lại sợ à. Ha ha. Bình thường mạnh miệng lắm mà. – Bảo cười vang qua điện thoại.
- Đến lúc thành thật rồi thì mạnh sao được nữa. Thế anh cứ về đi rồi tính tiếp.
- Ừ thế anh đi tắm. Em ngủ đi nhé, muộn rồi. Mà này...
- Lúc nào về nhớ bù cho anh nhé. Anh nhớ lắm ấy.
- Bù gì. Em chẳng biết bù gì cả.
- Thế anh tự đòi. He. Em ngủ ngon nhé.
- Anh cũng ngủ ngon nhé. Mà anh ơi...
- Sao em?
- Nhanh về nhé.
- Ừ. Anh biết mà.

Khánh sấy khô tóc rồi cũng đi ngủ, gọi con Lavin lên nhà. Tự nhiên hôm nay Khánh muốn ôm ai đó ngủ.

- Đưa chân đây xem nào. Chân kia. – Khánh kiểm tra xem chân con Lavin có sạch không rồi mới cho nó lên giường.

Thằng bé có vẻ thích nằm trên giường. Chăn ấm đệm êm ai chẳng thích. Kể cả chó.

...

Lâu lắm Khánh mới có cảm giác chờ ai đó. Chờ điện thoại mỗi tối trước khi đi ngủ, chờ những tin nhắn thỉnh thoảng lại bất ngờ xuất hiện trên điện thoại. Mai là anh về rồi. Khánh đi siêu thị mua nhiều đồ ăn hơn bình thường để khi Bảo sang còn nấu cho anh.

- Mà có bố ở nhà, có đi được không mà sang với mình nhỉ. Còn qua đêm nữa. – Khánh nghĩ. Nhưng rồi vẫn cứ mua rất nhiều thịt bò, nấm... Khánh định làm lẩu cho hai đứa ăn.

Đi bộ từ siêu thị gần nhà về, Khánh nhớ ra quên dặn chị đồng nghiệp chút việc. Rút điện thoại ra bấm số và kẹp vào tai và vai vì tay Khánh đang xách hai túi đồ nặng.

- Có cần người xách hộ không.

Khánh dừng lại, ngừng nói chuyện điện thoại. Quay lưng lại rồi nói qua điện thoại.

- Em đang dở tí việc chút em gọi lại nhé

19. Chương 19

- Anh đến đây làm gì thế? Em không muốn gặp anh. – Khánh nói với người đối diện.
- Anh thì lúc nào cũng muốn gặp em.
- Đừng thế nữa đi. Tự anh chọn mà. Đừng làm ra vẻ mình là người chịu khổ.
- Em mới là người bỏ anh chứ.

- Thôi em cũng không muốn nói chuyện với anh. Em đang bận đi trước nhé.
- Anh nghe lời em nên hơn 1 năm qua mới chịu nhọc mang tiếng hám tiền tệ bạc bỏ người yêu đấy.
- Chính xác thì anh là thế mà. – Khánh nói rồi quay lưng đi.
- Nhưng anh muốn đòi lại cái anh cần rồi. – Vũ nói không cần biết Khánh có nghe thấy không.

...

Khánh về nhà, đặt phịch mấy cái túi ngay trước cửa. Thả mình xuống ghế. Con Lavin thấy Khánh về mà không thả nó ra cứ đu lên đu xuống trong chuồng. Khánh lê chân ra mở cửa chuồng cho nó rồi nằm dài lên ghế. Thằng bé cuồng chân chạy cuồng lên nhưng thấy Khánh không bình thường nó cứ nhìn nhìn rồi leo lên ghế, nằm gối lên người Khánh.

- Ngoan thế. Đừng quấy chị nhé. – Khánh cười xoa đầu nó.

Khánh xả nước chảy thẳng từ đỉnh đầu xuống. Vuốt dòng nước lên mặt. Cứ tưởng rằng thời gian và không gian cách nhau thì khi gặp lại cảm xúc sẽ hết. Cứ tưởng nỗi đau này sẽ không nhói lên nữa. Nhưng sao nhìn thấy Vũ Khánh lại cảm thấy khó thở.

Khánh không muốn vết thương bao lâu nay vừa khép lại của Khánh lại tái phát. Khánh không muốn dấn đến quá khứ đau buồn, đến Vũ. Nhất là hiện tại, Khánh đang muốn mối quan hệ của Khánh và bảo sẽ mở ra một điều gì đó có ý nghĩa.

Khánh bỏ Vũ khi còn yêu Vũ rất nhiều. Từ bỏ không đòi hỏi, không điều kiện. Thà anh ta cứ tỏ rõ mình là một thằng đểu đừng bao giờ vác mặt đến gặp Khánh. Để Khánh yên tâm khi rũ bỏ một thằng tồi có phải hơn không. Đừng nhắc lại vết thương đừng khắc lại nỗi đau trong lòng Khánh nữa.

...

- Mở cửa cho anh. – Tiếng Bảo vang lên hào hứng trong điện thoại.
  - Sao anh không mở cửa, em có khóa... - Khánh mở cửa chưa nói hết thì im bặt, ngạc nhiên nhìn Bảo.
- Bảo ôm một con gấu bông. To. To đến mức Khánh lấy nó ra làm đệm ngủ cũng đc, cả người Khánh chỉ to hơn một cái chân của nó một tí. Màu xám, cổ buộc nơ đỏ, hai má hồng hồng.
- Anh đang làm gì thế.
  - Đang ôm gấu. Nặng quá. Hự... - Bảo ngã nằm vật lên con gấu trước cửa. May mà có lớp ni lông bọc ngoài không thì con gấu đã nhem nhuốc.
  - Em biết rồi. Mà anh mua làm gì thế.
  - Để sau này khi nào anh đi vắng như vừa rồi em sẽ nằm vào bụng nó, như anh đang ôm em. – Bảo ngẩng đầu dậy nói với Khánh. – Em cũng không thích ngủ một mình mà.
  - Anh lại xem phim Hàn lãng mạn quá à.
  - Ủ. Anh là người đàn ông cổ điển, lịch sự và lãng mạn.
  - Khiếp nghe kinh quá. – Khánh ngồi xuống cạnh con gấu. Gỡ cái nút thắt túi ni lông rồi thò tay vào bên trong. Lông con gấu mềm, êm. – Thích nhỉ. À lúc nào tức anh em sẽ đâm vào bụng nó. Xem anh có thấy đau không.
  - Sao lại thế . Sao em ác thế.

Dù có là người thực tế, ít lãng mạn và ghét vật chất đến đâu thì Khánh vẫn thích con gấu . Khánh không cảm thấy cần thiết vs hoa và quà trong những ngày lễ lắm. Nhưng Khánh thích con gấu còn vì bất ngờ nữa. Lâu lắm không có người con trai nào tặng Khánh gì đó lại chẳng vào dịp gì. Trừ hoa của sếp và đồng nghiệp những ngày lễ.

Khánh để nó trong phòng ngủ, phía trước giường, cạnh tủ quần áo. Như thế phòng Khánh nhìn hơi chật. Bảo cũng nói để sang phòng bên nhưng Khánh thích thế. Khánh gọi nó là Totoro. Theo tên con chuột trong phim hoạt hình Khánh thích.

Tối Bảo ở lại với Khánh. Hai người ăn lẩu. Khánh đã mua hết đồ từ hôm trước. Tối nay con Lavin còn được gặm mấy cục xương ống khi Khánh hầm nước dùng. Hôm nay Bảo rửa bát cho Khánh. Bảo thấy Khánh ít nói hơn mọi ngày.

- Hôm nay em mệt à. – Bảo gọi với vào phòng tắm khi đang nằm trên giường chờ Khánh tắm.

- Sao anh lại hỏi thế?

- Anh thấy em ít nói. Anh về em không vui à.

- Em vui mà.

Khánh im lặng. Một lát sau Khánh quần khăn tắm đi ra.

- Anh đang làm gì thế?

- Anh đang đọc báo. Em cũng thấy mà.

- Ai cho anh ngồi lên mặt Totoro của em.

- Ô thì anh mua nó thay đệm hoặc túi ngủ mà.

- Không đc ngồi lên mặt nó. Ngồi xuống bụng đi.

- Ô tưởng em không thích cơ mà. Sao lúc này còn bảo lãng mạn quá.

- Em thích. Nào nào đi xuống đi bẹp mặt nó bây giờ. – Khánh nhảy lên đuổi Bảo xuống.

Túm tùm cười rồi Bảo vòng tay ôm Khánh.

- Em sao thế? Có chuyện gì à?

- Ừm. – Khánh ngả người nằm xuống cạnh Bảo.

- Kể cho anh có sao không?

- Hôm qua em gặp Vũ.

- Người yêu cũ của em ấy hả?

- Vâng.

- Cũng tình cờ như hôm đám cưới thôi chứ gì? Không sao đâu.

- Không hình như anh ta tự tìm đến.

- Em buồn à.

- Cũng hơi hơi. Tự nhiên mặt đối mặt sau khi lâu như thế không thèm nhìn mặt nhau kể cũng khó chịu.

- Em vẫn yêu nó à. – Giọng Bảo có vẻ gì đó khó chịu, giận dữ. Nhưng lại không hề giống trẻ con.

- Không hẳn. Mà em cũng không muốn còn tình cảm với anh ta lâu rồi. Anh sao thế. – Khánh ngạc nhiên khi Bảo tự nhiên úp mặt vào người Khánh. Như kiểu trẻ con rúc vào lòng người lớn.

- Anh không thích.

- Anh ghen đấy à. – Khánh cười trêu Bảo.

- Ừ. Không được à. Anh là người yêu em mà.

- Em có bảo không được đâu. Đây. Đây. Quay ra đây em bảo.

- Ừ.

- Anh ta tự tìm chứ em có muốn gặp đâu.

- Thế có nói chuyện không?
- Có chứ.
- Đây. Vẫn nói chuyện với nhau còn gì. Mình biết mà. – Bảo lại càng rúc vào người Khánh chặt hơn, không thêm quay mặt ra.
- Có mấy câu thôi, rồi em về luôn mà. Nói ngoài đường luôn ấy.
- Thật không? – Bảo quay ra. Nhìn mặt bảo lúc này vừa khổ sở vừa buồn cười. Giận dỗi kiểu trẻ con nhưng lại ghen tuông như người lớn.
- Thật. Anh cũng trẻ con gớm nhỉ.
- Ừ. Anh không thích thế. Anh không thích em gặp thằng đấy nữa.
- Em cũng có thích đâu. Anh dỗi đấy à.
- Ừ.
- Người lớn mà lại dỗi thế à.– Khánh cười khúc khích.
- Không giờ anh là trẻ con.
- Ừ. Thế trẻ con đi ngủ không?
- Anh có. – Bảo nói rồi với tay tắt đèn. – Anh yêu em. – Bảo nhắm tịt mắt ôm bụng Khánh.
- Em biết rồi.
- ...
- Nay làm gì đấy?
- Anh có làm gì đâu. – Tay Bảo đang mò mẫm tìm cái nút thắt ở áo choàng tắm của Khánh.
- Cái tay làm gì đấy. Nay này...
- Bắt được rồi. – Bảo hô lên khe khẽ khi tay tháo được cái nút. Sau cái nút là cái áo được tháo ra. Sau cái áo... là..

20. Chương 20

Bảo đang chơi trò bắt chuột vs Khánh thì tự nhiên Khánh khựng lại.

- Ô từ từ đã.
- Bảo đang “nghiên cứu” Khánh, chẳng biết có nghe thấy không nhưng (tất nhiên) là không dừng lại. Khánh tay đẩy Bảo ra. Bảo biết cần vào tai Khánh thì Khánh sẽ thấy nhột nên không dám đá Bảo nữa lên lại cứ rúc vào tai Khánh đòi cần.
- Ô này này. – Khánh co rúm người lại vì buồn. – Từ từ em bảo. Ô có nghe ko thì bảo.
- Ừ em nói đi anh nghe. – Bảo nói nhưng vẫn đang... tiếp tục.
- Hết BCS rồi. Hôm nay không được đâu.
- Nghỉ là nghỉ thế nào được. Triển thôi. Xung phong. – Bảo thò tay xuống eo Khánh cù.
- Anh có mua thêm không.
- Anh không. Mà không cần dùng đâu.
- Không dùng nhỡ có em bé thì sao. – Khánh đang vịn vịn đẩy tay Bảo ra vừa nói vừa cười.
- Thì em bé đẻ ra để nuôi chứ để làm gì nữa.
- Đã lấy nhau đâu mà đòi có em bé.

- Ô thế em nghĩ sao anh lại thích có em bé.

- Chưa lấy nhau thì không có em bé được, mà có em bé là phải cưới... ơ. – Mặt Khánh ngệt ra như con mèo.

- Đấy. Biết rồi thì yên xem nào. Vặn vẹo. – Bảo trêu Khánh. – Cấn cho nhất bây giờ.

- Ô bảo là không được mà

Nói là không được nhưng cái gì được vẫn được. Sau khi chiến đấu xong Khánh không quên đấm túi bụi vào bụng Bảo. Nhưng chả có tí lực nào.

- Xuống nhà ngủ với con Lavin đi.

- Anh ngủ rồi.

- Ngủ rồi sao vẫn nói được.

- Anh đang mơ đấy.

- Mơ sao vẫn ôm được. – Khánh hoành hợ khi đang nằm trong lòng Bảo. Khánh nằm yên, quay lưng lại để Bảo ôm eo.

Bảo cười ôm chặt Khánh.

- Mà từ giờ nếu thằng kia còn đến thì không được gặp nó nữa đâu đấy. Nó mà đến tìm là phải chạy đi chỗ khác.

- Ô ai lại trẻ con thế. Mà sao anh nhớ dai thế. Tưởng này giờ bận làm việc khác quên rồi chứ.

- Không được. Phải chạy như kiểu nhìn thấy ma ấy, hoặc là gọi anh.

- Gọi anh đến làm gì? Định đánh nhau với nó à.

- Đến bịt mắt đón về. Không cho gặp.

- Rồi thôi ngủ đi, như trẻ con ấy.

- Nhớ nhé.

- Em biết rồi. – Khánh cười.

...

Mấy hôm nay Khánh bị đau đầu. Thời tiết thay đổi cộng với dạo này Khánh hay thức khuya. Nói đến thức khuya là Khánh lại nhớ đến Bảo.

- Ai làm mình phải thức khuya không biết. – Khánh hậm hực. Cứ hôm nào Bảo ở lại nhà Khánh y như rằng hai đứa ngủ muộn.

Brừ... brừ...

- Em nghe ạ.

- Chiều có rồi không, đón chị với. Anh nhà chị tối vừa phải đưa đối tác đi ăn. Bảo qua đón chị trước rồi lại đi mà chị sợ ông ấy phải đi lại nhiều. Nhà xa nữa.

- Vâng thế chiều em qua. Máy giờ?

...

- Đấy. – Chị Lâm thấy Khánh trước từ xa. Khệ nệ ông bụng bầu vẩy Khánh.

- Bụng chị to lắm rồi. Hay nghỉ đi. – Khánh nói. Nghiêng xe một bên cho chị bước lên. Ngồi lệch một bên.

- Mà ở nhà cuồng chân lắm. Chị đến nơi mọi người cũng có cho là gì đâu. Ngồi nói chuyện với đi lại thôi.

- Còn bao lâu nữa ấy nhỉ.

- Hơn hai tháng nữa.
- Cũng thích nhỉ.
- Ủ, mà chị sợ đau lắm. Ai cũng bảo đau như đau đẻ ấy. – Chị Lâm thở thê. Tính chị đã nhất.
- Thì cũng phải chịu thôi, chắc bác sĩ cũng tiêm thuốc mà. Hoặc đẻ mổ.
- Ủ. À hay ăn gì đi. Chị thèm ăn hủ tít quá. Ở nhà mẹ chồng chị toàn bắt ăn canh hầm. Ngán quá.
- Ăn linh tinh ngoài đường thế có được không.
- Quán mình vẫn ăn sạch sẽ, ăn suốt có sao đâu. Nhé.
- Thôi cũng được. Ăn xong rồi em đưa về luôn đấy. Không đi nhiều ngoài đường đâu.

Khánh chở chị Lâm đến quán hủ tít họ vẫn thường ăn. Trời lạnh, quán đông hơn. Nhìn mấy tô hủ tít nghi ngút khói với bát nước dùng. Khánh cũng tự nhiên thấy đói. Đỡ chị Lâm ngồi xuống, Khánh ngồi cạnh. Lấy thìa, đưa ra lau.

- Mấy hôm trước em có gặp Vũ đấy chị ạ. – Khánh vừa lau vừa nói
- Tự nhiên gặp hay là đến gặp nó. – Chị Lâm hỏi. Tay đang xoa xoa hai bàn chân. Mấy tháng cuối chân tay bà bầu thường bị phù.
- Có lần vô tình còn có lần đến tìm em.
- Nó nói gì.
- Em cũng chẳng nói chuyện hẳn hoi tử tế. Đại để có nói mấy câu. Hình như vẫn chưa quên em.
- Thế sao ngày xưa còn vô tình thế. Bỏ con người ta có nói được câu xin lỗi nào đâu.

Một bác lớn tuổi bê ra khay có hai bát hủ tít kèm hai bát nước dùng có thả 2,3 viên sủi cảo. Mấy cọng lá hành nổi trên mặt bát ánh mỡ, nghi ngút khói.

Chuyện ngày trước lúc Vũ định bỏ đám cưới Khánh chưa bao giờ nói với ai. Một phần vì không muốn có ai biết thêm sự dối giả của Vũ, một phần vì không muốn có cái lí do anh ta muốn trốn đi với Khánh để có chút tha thứ.

- À, hôm trước chị gặp anh môi giới nhà đất hồi năm trước mua nhà cho em ấy. Đi mua xe đẩy gặp. Hai người thấy quen mặt mà mãi mới nhận ra. Anh ấy bảo vẫn nhớ em. Vì hồi đấy mua một cái, thuê 1 cái 1 tháng. Mà hai cái lại ở hai đầu thành phố. Thuê một chỗ có mỗi một tháng nên hồi đấy tìm mãi mới có.
- Thế à. Làm nghề đẩy gặp nhiều người mà lại nhớ được nhỉ.
- Anh ấy bảo nhà đấy sau khi em thuê hết 1 tháng thì có người thuê lại luôn. Nhưng vẫn lấy tên em. Lạ nhỉ.
- Không đổi tên mà vẫn lấy tên em á? – Khánh ngạc nhiên, miệng thối phù phù viên sủi cảo đưa lên miệng.
- Ngại đổi tên à.
- Chắc thế. Mà bảo tự liên hệ với anh ấy để mua, chỉ định đúng cái nhà đấy luôn. Không cần tìm mấy cái để xem trước. – Chị Lâm ăn xong trước gọi cốc trà đá để uống.
- Đừng uống trà đá, có em bé đừng uống mấy cái chất kích thích.
- Anh ấy cứ tưởng em giới thiệu lại cho ai.
- Không em có bảo ai đâu. – Khánh cũng vừa ăn xong, rút tờ giấy ăn đưa cho chị Lâm rồi lấy ỉnh một tờ. – Nhưng em có đưa địa chỉ ột người. – Câu này Khánh nghĩ trong đầu nhưng không nói ra.

...

Ăn xong Khánh chở chị Lâm về, chỉ đứng ngoài cổng rồi chào mẹ chồng chị về luôn. Trên đường về Khánh vẫn nghĩ về cái phong hồi đấy mua bỏ không rồi đưa địa chỉ cho Vũ. Khánh biết Khánh dọn chỗ ở mới thế nào Vũ cũng hỏi địa chỉ. Tự xuôi mình rằng đấy chỉ là chuyện tình cờ.

Khánh về đến nhà cũng muộn. Con Lavin hôm nay ăn muộn nên Khánh cho nó ăn nhiều hơn. Mà hình như dạo này nó còn béo ra nữa. Mặt phệ ra rồi. Mà nghĩ mùa đông lạnh, béo nhiều mỡ tí cho ấm nên Khánh không lo lắm. Chứ có đợt nó béo sáng nào cũng phải dẫn nó chạy bộ. Đến khi nó gầy Khánh cũng gầy theo.

Khánh đi vào tắm thì có điện thoại, Khánh đoán là Bảo. Hôm nay cô về muộn nên Bảo không sang. Khánh đang tắm dở, bước ra ngoài sợ lạnh nên để gọi nhờ. Lúc sau ra ngoài thì đúng là Bảo gọi. Bấm nút gọi lại.

- Em vừa tắm hả?
- Vâng. Anh đang làm gì đấy.
- Anh cũng vừa tắm xong. Hôm nay bác giúp việc bận, hai bố con anh tự nấu ăn.
- Thế anh có nấu được gì không? – Khánh cười.
- Có, hai bố con làn trứng rán thịt, rau muống thì luộc lên xong xào với tôm. Thế là được hai món. Củ kiệu chua ngọt thì bác giúp việc muối sẵn rồi.
- Thế cũng được một bữa rồi nhỉ.
- Thế hôm nay em đi làm mệt không. Tối ăn gì rồi?
- Em không mệt lắm, tối em đưa chị Lâm đi ăn hủ tít.
- Chị đang có bầu mà lại đưa đi ăn linh tinh à?
- Chị kêu thèm. Lâu không ăn ăn ngon lành lắm.
- Ồm ghen chắc ăn được ít nhỉ.
- Bụng chị to lắm rồi mà. Em sờ còn có lúc em bé đâm lòi cả bụng mẹ lên cơ. Hay lắm.
- Thế à. Anh cũng muốn sờ thử. Hay em cũng có em bé đi.
- Lại nói linh tinh đấy. Thế thôi ngủ không muộn anh. Mai vẫn đi làm.
- Ừ em ngủ ngon nhé.
- Vâng anh ngủ ngon.
- À. Hôn gió cái đi cho đỡ nhớ.
- Anh học kiểu này ở đâu đấy, của các em teen à.
- Chụt chụt.. Anh hôn rồi đến em.
- Ừ thì chụt chụt. – Khánh bắt chước anh rồi tắt điện thoại. Rũ chăn ra ngủ.

Cảm giác nằm giữa đồng chăn ấm trời này đúng là không còn gì bằng. Sáng ra lôi mình khỏi nó đúng là việc khó chịu nhất trong ngày

21. Chương 21

- Bố anh về rồi đấy. Em có muốn gặp bố anh không? – Bảo hỏi lại Khánh lần nữa khi đưa Khánh đi siêu thị.
- Anh định hỏi cưới em à? – Khánh cười trêu Bảo.
- Uh. Cưới thôi chứ anh chán ở một mình rồi. – Bảo đá đá cái bánh xe đẩy hàng.
- Thế hóa ra là muốn có vợ nên mới hỏi lấy em. – Khánh với hộp khăn giấy trên cao.
- Không. Tất nhiên cũng gặp đúng người mới lấy chứ. – Bảo nói khi với hộp Khánh. – Trước anh yêu hơn 1 năm mà có ý định lấy người ta đâu. Bố anh bảo còn trẻ muốn yêu thì cứ yêu. Khi nào muốn lấy thì hãy bảo bố.

- Thế mình mới quen nhau mới được một thời gian. Anh đã nghĩ kĩ chưa mà muốn dẫn em gặp bố anh. – Khánh quay lưng đẩy cái xe. Bảo lẽ nào theo sau.

- Có chứ. Anh chắc chắn mình sinh ra là dành cho nhau.

- Anh xem nhiều phim Hàn quá rồi hả. Giống cái Hà hả. – Khánh cười lớn.

- Đâu mà.

... Hai người vừa về đến nhà thì mưa to. Mưa như trút. Hình như trời cũng biết để dành cái gì đấy khi cần thì dùng một thế. Hôm nay là nước. Khánh nấu cơm ăn sớm. Khi không phải ra ngoài và chỉ việc ngồi trong nhà thì Khánh đặc biệt thích nằm nghe trời mưa.

- Mưa thế này anh không về được đâu. Ướt người là ốm đấy. – Bảo vén rèm cửa nhìn ra ngoài cười rất ưng ý.

- Anh đi ô tô mà ướt làm sao được.

- Có. Người anh yếu. Dễ ốm lắm. Gặp nước mưa là ốm ngay.

- Thế à. Thế không ổn rồi. Em cũng hay ốm. Nên em muốn sau này có ai khỏe mạnh để lấy về chăm em.

- Anh khỏe lắm... Ồ...

- Thôi cho anh ngủ lại hôm nay. Mai về sớm đấy.

- Mai là chủ nhật mà. Anh không dậy được sớm đâu. He.

- Anh ngủ với Lavin nhé. Em mang chăn cho nhé.

- Ô anh là chó giống nó à.

- Tưởng anh thích làm thú cưng còn gì. – Khánh cười ngật ngèo.

- Không. Thú cưng khác. Người ta chăm thú còn hơn chăm người ấy. – Bảo nói rồi chạy lên nhà trước. Khánh lên sau. Bảo đã tranh vào nhà tắm tắm trước. – Em có muốn tắm chung với anh không. – tiếng Bảo vọng ra từ nhà tắm.

- Em mang chăn xuống chuồng Lavin cho anh rồi đấy.

B...rừ b... rừ...

- Alo. – Khánh kẹp điện thoại giữa tai và vai khi tay đang bận thay bộ ga trải giường. Nghe tiếng người từ bên kia điện thoại mắt Khánh trùng xuống. Nhất gừng trả lời điện thoại rồi nhanh chóng tắt máy. Ném cái điện thoại xuống giường và nằm phịch xuống cái ga đang trải dở. Bên kia giường Bảo vẫn đang giữ hai đầu chăn.

- Em sao thế? Ai gọi?

- Một nửa của một cái gia đình. – Khánh đáp rồi quay mặt vào góc. Cố không để Bảo thấy những giọt nước mắt đang sắp lăn đến sống mũi. Từ lâu rồi Khánh không gọi về cho bố hay mẹ. Cũng không mong ai gọi cho Khánh. Chỉ gặp họ vài lần trong năm vào những dịp lễ tết cụ thể. Ngoài ra ít khi Khánh muốn nghĩ đến hai người. Từ khi họ chia tay.

Đã từ rất lâu

“ ... Bo me khong the noi chuyen voi nhau. Co the con khong hieu nhung den khi me khong chiu dc nua thi me cung xin loi con. Me tuy song mot minh nhung cung se van lam tron trach nhem...”

Đọc xong cái tin nhắn Khánh bật khóc. Bố mẹ Khánh chẳng hòa hợp gì. Khánh biết. Mẹ Khánh nóng tính, hay suy nghĩ những chuyện gần như chẳng có gì thành có, sức chịu đựng kém. Bố Khánh ham vui, có phần vô tâm.

Có lẽ sống với nhau 21 năm. Cũng không phải chưa xảy ra chuyện gì nhưng có lẽ lần này ai cũng nghĩ đến lúc cần cuộc sống riêng. Việc không nói chuyện được với nhau nghiêm trọng đến kkhông ngờ. Khánh vẫn

cảm nhận được bố mẹ thương Khánh như thế nào. Chỉ là Khánh không chấp nhận được việc cái gia đình của Khánh chỉ còn là hai nửa nhưng không ghép lại với nhau được nữa.

Không thể trách ai trong số hai người. Khánh chỉ biết trách tất cả. Tất cả là những gì Khánh nghĩ được khi đó. Khánh chỉ khóc khi nghĩ đến việc tại sao lại là mình. Rất nhiều câu hỏi của Khánh đều dẫn đến điều này. Và tuy biết thừa câu trả lời rằng mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Nhưng chỉ là...đơn giản Khánh không chấp nhận được. Thế thôi.

Thế là từ giờ Khánh sẽ không còn được ngồi bữa ăn có đủ bốn người trên ghế. Khánh sẽ không được bố nấu nấu mì ăn đêm nữa. Tất nhiên vẫn sẽ có nhưng cảm giác sẽ không còn như trước.

Khánh không muốn được mẹ dẫn đi cắt tóc nữa vì Khánh biết hai mẹ con ở cạnh nhau lúc này cảm giác cũng sẽ khác. Tất cả sẽ khác. Và Khánh là người ghét nhưng thứ khác như thế.

Mặc dù cũng đủ tuổi để suy nghĩ và chấp nhận việc này. Nhưng với Khánh thì... Khánh chỉ nghĩ... đến bao giờ có điều gì đó tốt đẹp của Khánh kéo dài được lâu dài và không bị bất kì điều gì khác xen vào để phá vỡ nó. Cũng phải nói thêm trong thời điểm này gia đình Khánh gần như vỡ nợ vì bố Khánh bị lừa vào một vụ bất động sản đặt quá nhiều. Kể cả căn nhà họ đang sống. Sau đó thì thị trường đóng băng và nợ ngân hàng thì quá to để có thể trả.

Gia đình Khánh vỡ tan theo mọi nghĩa. Gần nhưng là quá nhiều chuyện để có thể nghĩ. Và Khánh chọn giải pháp cho lúc đó và đã thành thói quen sau này ọi chuyện xảy đến với Khánh. Đó là...Thôi không nghĩ nữa.

Cứ quen dần với mọi việc, chai dần với mọi cảm xúc. Coi đó là điều tự nhiên sẽ phải xảy ra, không tránh cũng không ngăn được. Thế nên Khánh bớt đi được cảm giác mệt mỏi. Nhưng cảm giác đau thì không.

...

Bảo ôm Khánh này giờ. Bảo thấy vai Khánh run lên từng hồi. Bảo biết Khánh khóc nhưng không nói hay hỏi gì. Anh biết điều tốt nhất với một người đang khóc là để cho họ khóc hết những gì họ muốn khóc, buồn hết những gì họ muốn buồn và đau hết những gì họ muốn đau. Và họ sẽ nín.

Mọi câu an ủi, dỗ dành là thừa vì nếu hiệu quả họ cũng tự đổ được mình. Khánh chợt quay lại rúc vào ngực Bảo. Nhắm nghiền mắt lại.

- Em muốn uống hay ăn gì không?
- Em muốn ăn mì. Anh nấu cho em nhé.
- Thế xuống nhà nhé. Anh nấu cho em ăn.

Bảo dắt tay Khánh xuống nhà như trẻ con. Lavin nằm dưới chân cầu thang ngược lên nhìn rồi lơ đãng theo cả hai vào bếp. Bảo bật bếp đun nước và bóc hai gói mì đổ vào bát. Lát sau trước mắt Khánh là bát mì nghi ngút khói. Bảo bê bát ra ngồi cạnh Khánh.

- Em hay thức khuya. Bố hay nấu mì cho em ăn. Từ khi bố mẹ chia tay thì em không được ăn nữa. Bố không đi bước nữa. Em có thể đến ở với bố bất cứ lúc nào. Bố cũng sẽ vẫn nấu mì cho em. Nhưng em không còn muốn ăn nữa. Vì em biết vị của bát mì ấy sẽ khác. – Khánh nói rồi bắt đầu ăn.

Bảo nhìn Khánh. Khi cả hai ăn xong. Bảo rửa bát rồi hỏi Khánh.

- Em có đi ngủ không?
- Em chưa tắm. – Khánh đáp.
- Anh tắm cho em nhé. – Bảo toe toét.
- Anh này. Em muốn gia đình em sau này sẽ yên bình dù cho bất kì điều gì xảy ra. Có một lần chia đôi một gia đình với em là đủ rồi. Em không muốn có thêm.
- Anh không nói gì cả. Anh sẽ làm cho em xem. Không cần em nghe anh nói.
- Sao anh có thể yêu một người vô điều kiện một cách gần như vô tình như em.

- Yêu là yêu thế thôi. Đi tắm nhé. Anh bật nước lấy quần áo cho. Nhưng không tắm chung đâu. Phải để lại cái gì thú vị để làm cùng nhau sau khi lấy nhau chứ.

- Uh tùy anh. – Khánh cười.

- Mình lấy nhau nhé. – Bảo nói to vọng vào nhà tắm khi Khánh đang tắm.

- Mình biết nhau đến mấy ngày nữa mới tròn một năm. – Khánh bước tay đang quần cái khăn bông to trên tóc. – Sau này hồi hận thì làm sao. Em đã nói không muốn có một cuộc ly hôn như bố mẹ em mà.

- Sao lại là ly hôn. Mình sẽ sống với nhau suốt đời chứ.

- Anh đừng suy nghĩ đơn giản, trẻ con như thế. Sống cùng nhau rồi sẽ có nhiều vấn đề xảy ra. Anh đừng nghĩ lúc nào cũng vui vẻ mãi đi.

- Anh không đơn giản cũng không trẻ con. Anh chỉ chắc chắn việc yêu và muốn ở bên cạnh ai đó. – Bảo nói giọng có vẻ tức giận khi Khánh nghĩ lời nói của anh là không chín chắn.

- Em nghĩ là chưa đến lúc buộc nhau lại như thế.

- Được. Anh đợi em.

Bảo leo lên giường đắp chăn quay mặt vào tường. Giận dữ. Khánh nhìn qua gương khi đang sấy tóc. Lát sau Khánh tắt điện leo lên giường. Chui vào chăn và với tay tắt đèn. Bảo chợt quay sang ôm Khánh.

- Anh lạnh.

Uhm. Cũng đông rồi mà. Mùa ưa thích của Khánh trong năm. Khánh quay lại ôm lấy Bảo, anh rúc vào lòng Khánh.

- Ngày xưa mẹ anh hay cho anh ngủ thế này. Nhưng từ hồi mẹ ốm rồi mất thì anh toàn phải rúc vào người cô giúp việc. – Bảo nói. Mắt vẫn nhắm. Khánh tưởng Bảo ngủ rồi.

Khánh im lặng không nói gì. Chỉ ôm Bảo chặt hơn. Khánh chưa từng hỏi về mẹ Bảo. Đúng hơn là chưa hỏi gì nhiều về gia đình anh. Vì Khánh nghĩ không nên tiến quá sâu đi quá xa khi chưa chắc chắn điều gì. Vì kể cả khi chắc chắn thì cái gì cũng có thể thay đổi. Với Khánh một lần đủ để không muốn có lại lần thứ hai.

- Lạnh không? – Khánh hỏi.

- Không. Như này phải ấm rồi chứ.

- Mẹ gọi nhắc em về nhà có giỗ. Mẹ bảo em gọi điện nhắc cả bố không bố quên. – Khánh nói khẽ. – Hôm đấy anh đi với em nhé.

- Ừ, nếu em không muốn đi một mình. Anh đến bảo là bạn em nhé.

- Không. Là người yêu. – Khánh gục mặt vào ngực Bảo.

Cuối tuần này Bảo sẽ đưa Khánh về nhà bố mẹ. Tuy không vui nhưng Khánh vẫn thấy có gì đó hồi hộp.

Brừ ... brừ...

- Chị ạ. - Khánh nghe máy, chị Lâm gọi.

- Đây, chị đang ở cái khu nhà hồi trước em thuê một tháng. Bạn chị muốn thuê nhà cho bố mẹ chồng ở quê chuyển lên. Chị nhớ ra anh ở bên nhà đất hôm nọ. Đang đưa đi xem khu này.

- À, vâng khu đấy đẹp mà. Hồi em chọn đã thấy đẹp. Chắc giờ đông người thuê rồi.

- Chị thấy thằng Vũ vừa lái xe ở khu này ra. Hình như cái nhà của em sau đấy là nó thuê

22. Chương 22

Cuối tuần vừa rồi Bảo đưa Khánh về nhà. Chỉ sáng đi tối về vì cổ cứng buổi trưa. Nhà đông người vả lại cũng bận nên cũng không nhiều người hỏi han chuyện hai đứa lắm. Bố mẹ có nói chuyện một lúc với Bảo. Nhưng cũng chỉ toàn hỏi han, giới thiệu.

Tuyệt nhiên không có ai hỏi hay nhắc đến chuyện đám cưới. Dù ở tuổi của hai đứa bây giờ người ta nói chuyện thì nói đến cưới xin, sinh em bé là chính. Có lẽ một lần đưa người gần như chắc chắn sẽ hỏi cưới Khánh về rồi sau đó lại nhận thiệp cưới của cùng chú rể nhưng cô dâu không phải con gái, cháu gái mình nên chẳng ai dám nhắc lại chuyện của Khánh. Cũng không ai dám buông lời thúc giục.

Trên đường từ nhà bố mẹ về, Khánh có nói qua với Bảo chuyện chị Lâm nói hôm trước. Bảo vẫn khó chịu nhưng lần này không giận dữ mà có vẻ dăm chiêu hơn. Bảo nói hình như không phải Vũ cố tình gặp Khánh để trêu tức hai đứa như Vũ tưởng. Hình như không đơn giản thế.

- Từ giờ em đừng đi đâu khuya một mình không có ai đi cùng nhé.
- Anh sợ em bị bắt cóc như trên phim à. – Khánh trêu.
- Biết đâu được nó xem phim nhiều lại giống kiểu bị ám ảnh bởi người yêu cũ.
- Chắc không đến nỗi như phim nhưng chắc cũng không bình thường lắm.
- Hay anh dọn đến ở với em cho yên tâm nhé. – Bảo rụt rè đề nghị. Mắt lăm lét nhìn Khánh.
- Cũng được. Nhưng có sợ bố vừa ra đây lại phải ở một mình không.
- Em đồng ý ngay à?
- Sao anh ngạc nhiên thế?
- Anh tưởng em phải mừng anh vì chưa chi đã đòi sống chung chứ.
- Thì cũng dẫn anh về cho bố mẹ em xem mặt rồi mà. Hơn nữa mình cũng đã có gì quá ràng buộc đâu. – Khánh quay sang nhìn bảo. - Ở cạnh anh em thấy vui, thoải mái, yên bình. Hơn nữa...
- Sao em?
- Tự nhiên anh nói đến bắt cóc nghe kinh quá.
- Ha ha ha. Em trông thế mà nhát nhỉ. Bố cũng ở có vài ngày thôi. Khi nào bố bay vào thì anh sang nhé.
- Thế bố sắp đi hả anh.
- Ừ. Em có muốn gặp không.
- Ồ... vâng gặp cũng được ạ.
- ...
- Đang ở đâu đấy mày? – Tiếng Hà lạnh lạnh ở bên kia điện thoại.
- Đang gõ lôm bôn phím đây. Tháng gì lắm việc thế. Sao mày?
- Tối rồi không đi chơi đi.
- Tao bận lắm chơi bởi gì? Tao có rỗi như mày đâu.
- Thì đi ăn. Lâu rồi mày bỏ bê tao.
- Ồ thôi được rồi. Tối nay anh Bảo không sang. Thế mày đón tao nhé. Ngại đi xe quá.
- Cãi nhau à?
- Cãi gì. Mấy hôm nay anh ở nhà với bố.
- À à. Thế tối tao sang. Mặc đẹp nhé. Tao dẫn mày đi ăn khai trương nhà hàng anh bạn tao quen mới mở.

- Ô thế hóa ra không phải mày nhớ tao mà là tìm người đi cùng à.

- Đâu đâu. Cả hai. Thế nhé. He he.

...

Khánh mặc váy đen. Váy sát nách bó phần trên. Thắt lưng to bản thêu hoa. Đuôi váy vạt xéo một bên. Đeo guốc đen. Cầm ví trắng gắn kim sa lấp lánh. Đứng bán dáng phải đến 20 phút Hà mới đến.

- Con kia. Không được mặc váy đen giống tao.

- Thế tao ở nhà nhé.

- Không được. Thay đi.

- Tao vào đây.

- Thôi thôi đi.

...

Hai đứa đến nơi thì gần như muộn nhất. Hà chạy đến chỗ ông chủ nhà hàng (Khánh nhìn đoán thế). Tút út ôm, áp má chào thân mật. Trò chuyện vài câu. Giới thiệu Khánh cho có lệ rồi hai đứa tiến vào bàn ông chủ to béo đặt riêng cho Hà.

- Tao tưởng mày với Phong định yêu nhau. Sao đi đâu cũng thấy mày thân mật, hớn hở với zai thế.

- Sao mày biết?

- Thế không định yêu tử tế mà lấy chồng à.

- Dạo này tao ngoan lắm rồi đấy. Có đi đêm nhiều nữa đâu. Nãy chào hỏi xã giao thôi.

- Thế có hay gặp anh ấy không. – Khánh húp thìa súp nồng hổi vừa được cô nhân viên bê ra.

- Cũng hay.

- Sao?

- Thì cảm giác khác. Cũng thấy vui. Thấy...

- Yên bình. – Khánh ngắt lời. - Ở cạnh người mình có tình cảm bao giờ cũng khác.

- Ờ. – Hà cười. Cúi xuống thổi thìa súp.

Khánh nhìn con bạn lúc này dịu dàng lạ thường. Mà cũng chẳng có gì lạ. Người ta nói khi yêu con người ta sẽ thay đổi.

- A. Đúng rồi.

- Mày làm tao giật cả mình.

- Chị Lâm cũng kể với tao rồi. Thế vụ thằng Vũ là như nào.

- Như nào là như nào. Tao cũng có biết gì đâu. Chị Lâm nói thì mày cũng biết rồi còn gì.

- Sao nó lại thuê cái nhà đấy nhỉ?

- Sao tao biết được.

- Hay nó thuê nhà cho bồ nhí. Nó cũng có tha thiết gì con kia đâu.

- Ờ maybe. Nếu không liên quan đến tao thì tao cũng không quan tâm lắm. Mà tao cũng mong không liên quan đến tao.

- Tao phải điều tra mới được.

- Ô ai thuê mày à.

- Không. Nhưng tao thích thế. Tao vốn ghét nó mà. Giờ tung scandal nó có bồ nhí cho vợ chồng nó lục đục. Hé hé hé.

- Chẹp. Sau này có người yêu dễ mày ghê gớm lắm nhỉ. Để tao bảo anh Phong cẩn thận.

- Ô đừng.

Hà nói thế tự nhiên Khánh cũng muốn biết xem Vũ đang làm gì.

- Điều tra xong bảo tao nhé.

- Mày vẫn quan tâm à.

- Không tao chỉ muốn chắc không liên quan đến tao thôi. – Khánh đặt cái thìa xuống bát súp. Súp ngon nên một chốc là Khánh ăn hết. – Hôm trước tao dẫn Bảo về quê ăn giỗ.

- Định lâu dài rồi à.

- Ừm.

- Ừ thôi cũng tìm người chăm sóc mình đi. Mày đâu ở mãi như tao được đâu.

Khánh im lặng. Phục vụ bê ra đặt lên bàn mấy món mới. Khánh nhìn xa xăm. Cô biết Hà nói đúng.

Hôm nay Bảo đưa Khánh về nhà gặp bố. Lần đầu Khánh đến nhà Bảo. Nhà nhỏ thôi. Có hai tầng. Tầng một phòng khách có nguyên bức tường hướng ra cái vườn nhỏ ốp kính. Khánh nghĩ với hai bố con thì thế này là đủ rồi.

Lúc đến Khánh thấy con Vic ra cửa, nhìn nhìn. Rồi đứng ở hiên nhà nhìn cô, chờ Khánh tháo giày ra rồi theo vào nhà. Đưa tay gỡ đầu nó:

- Mày đón tao à.

Nó đứng im cho Khánh gỡ đầu rồi gỡ cằm. Có vẻ thích. Mặc dù vẫn kiêu dướng đứng kiêu hãnh, mặt lạnh lùng. Khánh đi xem phòng ngủ của Bảo trước. Hơi bừa bộn. Một tủ quần áo, một bàn làm việc đặt đối diện nhau. Cái giường vs kệ tủ đựng mấy thứ linh tinh ở giữa phòng. Xuống nhà Bảo vào bếp lấy nước cho Khánh bước ra.

- Chết rồi bác giúp việc hôm nay ốm. Không sang nấu cơm được. Làm thế nào bây giờ?

- Thì tự nấu chứ sao.

- Nhưng anh không biết nấu.

- Thì em nấu.

- Em nấu có được không.

- Anh đùa em à? Sao em lại không nấu được.

- Ý anh là em sang chơi mà lại bắt em nấu ấy.

- À không sao. – Khánh theo Bảo vào bếp. – Thế chuẩn bị nấu luôn thôi. Chiều tối chắc bố sắp về rồi.

Khánh mở tủ lạnh. May mà trong tủ có khá nhiều đồ. Chắc bác giúp việc mua để nấu dần.

- Em nấu riêu cá, thịt bò xào măng tây, mực tẩm bột rán ăn với lại salad dưa chuột nhé. Như thế có được không anh?

- Anh cái gì cũng ăn được.

- Ý em là mấy món đấy bố ăn được không.

- À à. Bố anh dễ tính chuyện ăn uống lắm.

Bảo loay hoay trong bếp với Khánh một lúc thì bị đuổi ra vì không biết làm nhưng cứ đòi làm. Khánh biết nấu ăn, nấu ngon là đẳng khác nên chuyện này với Khánh là bình thường. Đang nấu tự nhiên nhớ ra. Cô

thích ăn ngọt, thường tự nấu ăn mấy món hay cho ngọt. Sợ bố Bảo không ăn được ngọt nhưng lỡ rồi thì chịu vậy.

Khánh nghe thấy tiếng mở cửa, lục đục tiếng bỏ giày dép ở cửa. Đoán là bố Bảo về. Nhưng lại không thấy tiếng Bảo. Khánh chạy ra.

- Cháu chào bác ạ. – Khánh chào khi vừa nhìn thấy bố Bảo.

- À. Chào cháu. – Nhìn ông có vẻ ngạc nhiên.

- Bác Thi hôm nay ốm nên cháu đang nấu ăn thay bác.

- À à. Thế cháu đến thay bác giúp việc hả. May quá chứ bố con bác không biết nấu ăn. Thế cứ nấu đi nhé.

- Ông nói rồi cười. Bước lên cầu thang.

- Ô. Thế bác ấy tưởng mình là giúp việc mới à. – Khánh ngớ người rồi cười ngặt nghẽo. Con Vic đứng cạnh nhìn Khánh khó hiểu.

Bố Bảo nhìn cao, gầy. Tóc hơi bạc. Ông có cầm một cặp kính nhưng không đeo. Khánh đoán mắt ông kém nhưng chỉ dùng kính khi đọc. Nhìn bố Bảo Khánh thấy hơi yên tâm vì không có vẻ là người khó tính.

Khánh nấu xong nhưng không dám gọi Bảo xuống nhà, chắc anh đang trên phòng. Cô nhắn tin gọi anh xuống. Bảo với bố cũng bước xuống. Khánh sắp xong bàn ăn. Bố bảo và anh ngồi vào bàn.

- Cháu ăn với bố con bác cho vui.

- Ô. Cô ấy không ăn thì ai ăn cùng bố? – Bảo ngạc nhiên.

- Bình thường bác Thi có ăn với bố con mình đâu.

- Bác Thi là người giúp việc mà. Người yêu con khác chứ.

- Ô bố tưởng cô ấy giúp việc đến thay bác Thi.

Khánh tủm tỉm cười nãy giờ.

- Đâu người yêu con đấy. Hôm trước con chẳng bảo tuần này dẫn về cho bố gặp rồi mà.

- Thế à. Mà có bảo bố là hôm nay đâu – Ông quay sang nhìn Khánh cười. – Bác xin lỗi nhé. Tại nó không phải tại bác đâu.

- Không sao ạ. – Khánh cười, trong bụng tự nhủ đã hiểu Bảo vui tính và hồn nhiên giống ai.

Suốt bữa ăn bố Bảo hỏi chuyện Khánh, chẳng dă động đến Bảo câu nào. Khánh nghĩ chắc ông đang trên anh.

- Mà sao cháu biết bác thích ăn ngọt. Bác ra ngoài này ăn không hợp vì miền nam ăn ngọt quen rồi.

- À anh Bảo nói nên cháu cũng đoán thế ạ. – Khánh nói, không thú nhận mình cũng thích ăn ngọt.

- Bố với Khánh cứ nói chuyện với nhau đi. Không cần để ý đến con đâu. – Nhìn Bảo rõ tủi thân.

- Ha ha. Thằng này nó trẻ con lắm. Cháu đừng chê nhé.

- Vâng trẻ con thì hồn nhiên mà bác. – Khánh cười trêu lại Bảo.

...

Cuối bữa ăn Khánh gọt táo cho hai bố con Bảo. Thấy trời cũng muộn nên bố anh nhắc đưa Khánh về không muộn. Không quên nói hôm nào lại sang chơi.

- Sao bố anh lại nghĩ em là giúp việc được nhỉ. Mà sao em cũng không bảo bố.

- Tại anh không nói rõ hôm nào đưa em về còn gì.

- Nhưng có giúp việc nào xinh như thế này đâu.

- Không phải nịnh.

- Bố anh hiền mà. Nhỉ.
- Vâng. Vui tính nữa. Anh giống bố.

...

Bảo đưa Khánh về nhà rồi về luôn. Khánh đặt lưng xuống giường. Hơi mỏi người. Dậy bật bình nước nóng chuẩn bị tắm. Mở điện thoại ra thấy có tin nhắn của Hà.

- Gì thế này? Giờ tao mới về nhà.
- Mai nghỉ là một hôm đi với tao.
- Đi đâu? – Khánh kẹp cái điện thoại ở vai vs tay, tay kia tháo cúc áo sơ mi.
- Cứ đi rồi biết. Nghiêm trọng rồi

23. Chương 23

Hà nói thế rồi tắt máy. Khánh ngập ngừng. Đoán chắc chuyện liên quan đến Vũ vì mới hôm trước Hà thế nào cũng đi điều tra. Việc của nó đâu mà nó sốt sắng thế nhỉ. Nửa muốn đi nửa không. Rồi cũng gọi điện cho chị cùng phòng xin nghỉ ốm sáng hôm sau.

Vứt bộ quần áo bên ngoài, không nhìn Khánh quăng cả cái áo vào người con Lavin. Khánh cũng muốn biết xem Vũ định làm gì mà lại thuê căn nhà đó. Nhưng lại nghĩ việc của anh ta giờ có gì liên quan đến mình nữa. Và cũng sợ nếu giả sử phát hiện ra điều gì đó liên quan đến Khánh.

Khánh bước chân vào bồn tắm toàn bọt xà phòng, nước xả từ lâu. Nhưng lại mãi suy nghĩ nên giờ mới vào tắm. Rùng mình vì nước lạnh. Khánh đưa tay vịn vòi cho nước ấm chảy ra.

Con Lavin nghe tiếng nước chảy thò mặt vào. Khánh đưa tay vẫy vẫy, nó chạy lại. Liếm tay Khánh rồi nằm im cho Khánh buông tay từ bồn tắm đặt lên đầu. Được cái những lúc cần im lặng thì nó rất ngoan, còn bình thường thì nghịch thả phanh. Khánh cứ nằm im như thế một lúc. Rồi ngụp mặt xuống bồn nước.

Khánh lơ mơ ngủ gật trong bồn tắm thì có tiếng điện thoại. Phải mất một lúc mới tỉnh vì Khánh nghĩ mình mơ. Quấn vội cái khăn tắm chạy ra ngoài. Bảo gọi:

- Em đang làm gì? Lâu nghe máy thế.
- Vâng em vừa tắm. Anh đang làm gì thế?
- Anh chuẩn bị đi ngủ. Nhớ em nên gọi.
- Vừa mới đưa em về lúc tối thôi mà. – Khánh cười. Bước vào nhà tắm, thả cái khăn xuống đất bước vào bồn.
- Đang tắm à? Anh nghe thấy có tiếng nước chảy.
- Vâng đang tắm thì anh gọi đấy.
- Cho tắm với nào.
- Sang đây thì cho.
- Biết thừa người ta không sang được nên mới mạnh miệng chứ gì. Mà hôm nay bố khen em nấu ăn ngon. Bảo nhìn em xinh xắn, dễ gần, lại còn trán cao thông minh nữa.
- Thế cơ à.
- Nhưng nói anh có vẻ sợ em. Hỏi anh có sao không. Ha ha.
- Chết, thế hóa ra bố kêu em gớm à.
- Không, ý bố là em có uy với anh ấy. Vợ có tí uy thì chồng mới không hư hỏng.
- Thế cơ. Thế anh bảo sao?

- Anh nói là con bố cũng có hiền đâu.
- À, thế không hiền thì sau này tính lấy về bắt nạt em hả.
- Không ý anh là chúng mình bình đẳng, không ai sợ ai.
- Chỉ được cái dẻo mỏ. Mà anh này.
- Ôi anh nghe.
- Ủm... - Khánh ngập ngừng.
- Có chuyện gì à.
- Vâng. Nhưng mà... thôi để mai xong rồi em kể cho anh nhé.
- Ủ. Thế tắm nhanh rồi đi ngủ không lạnh. Mai nhớ kể cho anh nhé.
- Vâng. Anh ngủ ngon.
- Em cũng ngủ ngon nhé. Yêu em. Chụt. – Bảo hôn gió qua cái điện thoại rồi tắt máy.

...

Sáng hôm sau đang đánh răng rửa mặt thì có tin nhắn của Hà. Con bé bảo Khánh ăn mặc giản dị, chân chất thôi. Gọi taxi đến khu nhà đấy. Khó hiểu nhỉ. Nhưng rồi Khánh cũng mặc quần tây, áo sơ mi trắng, đi giày bệt. Tóc buộc nửa đầu. Mở cửa bước ra khỏi nhà. Vài tia nắng chói mắt chiếu vào mặt làm Khánh phải nheo mắt lại, đưa tay lên che.

Sáng sớm, giờ người người đổ ra đường đi làm đi học. Khu nhà Khánh gọi taxi khó. Lại còn tầm giờ tắc đường. Khánh phải đi bộ một đoạn dài mới vẫy được taxi. Tự nhiên sáng nay trời nóng

Gần cái nhà Khánh định đến người ta đổ vật liệu xây dựng nên taxi không vào dc. Khánh phải đi bộ vào. Gần đến nơi thì bấm máy gọi Hà. Vén tóc sang một bên. Trán Khánh lấm tấm mồ hôi vì vừa phải đi bộ.

Hà ở đâu chui ra. Nhìn Khánh mắt con bé sáng lên.

- Sao mà biết tao định làm gì mà nhìn trông đúng như tao muốn thế.
- Là sao?
- À tao nói với bà hàng xóm cái nhà đấy là mày là vợ thằng Vũ. Mày làm lụng vất vả kiếm tiền nuôi nó với con. Nó thì ăn trắng mặc trơn rồi còn cặp bồ. Định mua nhà này cho bồ. Nên tao dẫn mày đến ày sáng mắt ra. Định mày đến bôi cho xơ xác mà nhìn đã xơ sẵn rồi.
- Tự nhiên mày bịa chuyện thế làm gì.
- Hôm qua tao lần la đến đây xem. Thấy tao thập thò thì bà ấy hỏi. Bà ấy nói nó thỉnh thoảng lại đến. Ở 1,2 ngày rồi lại đi. Toàn đến buổi tối. Mỗi lần đến nó lại dẫn theo gái đến. Mình biết nó bồ bịch mà. Nhưng mỗi lần là một con khác.
- Ủ rồi sao.
- Bà ấy để ý vì mỗi lần đi là thằng Vũ lại sang gửi chìa khóa với tiền bà ấy. Bảo để đóng tiền điện nước, dịch vụ nếu nó không ở đây không người ta cắt điện cắt nước. Lúc làm lại thủ tục khó. Hàng xóm láng giềng nên tin tưởng nhau.
- Ô thế là mày lừa người ta à. – Khánh ngại ngần khi thấy không thoải mái khi nói dối người khác như thế.
- Cứ đi đã. Mà kể bà này cũng nhiều chuyện. Nghe tao nói thế cứ xuyết xoa khổ thân con bé. Rồi còn bảo nếu thằng này đều thế mà con vợ không tin cứ dẫn đến cho nó xem nhà. Rồi còn bảo rình hộ hôm nào nó đưa bồ về chứ.
- Ai lại lợi dụng lòng tốt của người ta thế.
- Thôi đi nhanh không bà ấy chờ.

Nói rồi con bé kéo tay Khánh, lôi xềnh xệch đi. Khánh lẩm bẩm:

- Mình dính vào chuyện gì đây trời.

Bà hàng xóm đang đứng trước cửa nhà. Mắt lăm lét nhìn qua ngó lại. Thấy hai đứa bà ấy chạy lại.

- Đây hả? Khổ. Nhìn con bé xinh xắn, hiền lành, thật thà thế này mà nó nở lòng nào .

- Đây cô thấy khổ chị cháu không. Cháu nhìn mặt thằng anh rể đã không ưa rồi. Dận phải cẩn thận mà không nghe. – Hà thêm thất. Quay ra nhìn Khánh. Đá chân chờ phụ họa.

- Cháu bận làm cơ quan rồi chăm chồng chăm con. Chuyện bên ngoài chẳng để ý bao giờ. – Khánh hòa theo. Trong lòng thấy đầy tội lỗi.

- Đây chìa khóa đây. Vào nhà xem có thấy cái gì chúng nó để lại không. Về rồi dọa cho chúng nó sợ. Cô ở ngoài này trông cho.

Bà ấy dúm chìa khóa vạy tay Khánh rồi đẩy hai đứa đến trước cửa nhà. Quay lưng nhìn ra ngoài trông chừng. Hà cầm chìa khóa, tra vào ổ. Quay ra nhìn Khánh. Có lẽ nó hồi hộp. Khánh cũng thấy khó thở.

Bên trong căn nhà đồ đạc bày biện đã đủ cả. Chỉ hơi bụi. Có lẽ do ít được dọn dẹp. Đầy đủ từ salon, ti vi ngoài phòng khách đến bàn ghế, tủ lạnh trong bếp. Khánh thấy có gì đó ngờ ngợ.

- Mày ơi. – Tiếng Hà ở phòng trong gọi lại.

Khánh bước vào nhưng vẫn ngoái lại phòng khách nhìn. Khi bước vào phòng ngủ, đưa mắt nhìn một lượt Khánh giật mình, đánh rơi cái túi xách đang cầm trên tay

24. Chương 24

Khánh chạy lại ra phòng khách nhìn một lượt nữa.

- Giống y hệt. – Khánh chớp mắt. Nói khẽ. Quay ra nhìn Hà. Nhìn mặt cô lúc này vừa có gì đó ngờ ngàng rồi tiếp đến là lo lắng. – Mày ơi giống y hệt nhà cũ của tao với nó.

Hà tiến lại gần, mặt nó lúc này cũng ngờ ngàng chẳng kém gì Khánh. Nhà cũ của Khánh với Vũ ngày trước Hà có đến vài lần, khi Vũ đi công tác thì hai đứa hay ở với nhau mấy ngày cho Khánh đỡ sợ vì khu ấy không an toàn lắm . Con bé cũng ngờ ngợ ra nét quen quen của căn nhà.

Nhưng cái làm Hà bất thường thấy trước tiên là bức ảnh được phóng to treo trên đầu giường phòng ngủ. Trong ảnh là Khánh. Chụp từ rất lâu rồi, hồi ấy Khánh vẫn để tóc dài, thẳng. Chụp ở khe suối nào đó khi Vũ đưa Khánh đi nghỉ mát. Khánh cười rất tươi, mắt nheo lại vì nắng nhưng ánh mắt vẫn hiện lên sự vui vẻ, hạnh phúc.

- Mày để lại ảnh cho nó à. - Hà thắc mắc.

- Tao không rõ, lúc đi tao có mang đi nhưng không nhớ là mang hết hay không. Với lại còn ảnh chụp lưu trong máy tính nữa.

- Cái này chụp lâu chưa.

- Lâu lắm rồi.

- Nó để ảnh mày ngắm cho đỡ nhớ à. Mà lại còn phóng to thế nữa.

-... Khánh im lặng.

Căn nhà có kiến trúc không giống căn hộ cũ của Vũ. Nhưng nội thất trong các phòng thì y hệt. Nếu không muốn nói toàn bộ đồ đạc chuyển từ cái nhà cũ ấy sang. Cũng phải. Khi Khánh đi chỉ dọn đồ dùng cá nhân và vali quần áo.

Từ cái lọ hoa có cắm mấy bông lau giả để bên cạnh TV, Khánh không thích hoa nhưng thích bông lau. Cho đến cái giá đựng rượu có hình hai con hổ Khánh mua ở Đà Lạt hồi đi công tác. Cả bộ ga trải giường màu

kem thêu hoa vàng từ lâu lắm rồi. Khánh đi chọn với Vũ khi hai đứa mới chuyển đến ở với nhau. Ngay cả mấy con thú nam châm gắn trên cánh cửa tủ lạnh để kẹp mấy mảnh giấy Khánh cũng vẫn nhớ.

Lúc này Khánh bình tĩnh hơn. Quay lại phòng ngủ. Giường tủ y hệt. Mọi thứ vẫn thế. Đứng quay lưng lại cái tủ đứng đựng quần áo. Nhìn ra phía giường.

Tự nhiên có gì đó thôi thúc Khánh mở tủ quần áo. Khánh chậm chậm kéo cánh tủ. Bên trong tủ không có quần áo của Vũ, nhưng có vài cái váy của Khánh. Khánh nhớ hồi đấy dọn đồ vội còn quên vài thứ. Nhưng nghĩ cũng chẳng cần thiết lắm. Quần áo thì có thể mua được. Còn có những thứ không thể mua được mà Khánh vẫn bỏ lại cơ mà. Và Khánh nghĩ không Vũ thì Trinh cũng sẽ dọn chúng đi.

- Khánh ơi váy này của mày đúng không? – Tiếng Hà gọi từ hiên sau nhà.

Khánh bước ra ngoài theo tiếng Hà gọi. Ngoài hiên, trên mắc phơi quần áo là một cái váy ngủ của Khánh. Màu trắng, ngắn, thêu hoa bằng lụa. Với lại một cái áo phong của Vũ mà hồi đấy Khánh hay lấy mặc ở nhà.

- Giặt phơi thế này chắc là phải có người mặc. – Hà đưa tay với cái váy rồi treo lại chỗ cũ.

- Mày ơi về thôi. Tao không thích ở đây. – Khánh nói với Hà. Ở đây mọi thứ đều quen nhưng cảm giác của Khánh không hề thân thuộc. Nếu không muốn nói là còn thấy gì đó lạnh lẽo.

- Ủ về thôi. Tao cũng thấy không ổn. – Hà nói. Nhặt cái túi của Khánh nãy giờ vẫn ở trên sàn nhà.

Hai đứa bước ra ngoài, khóa cửa. Đưa lại chìa khóa cho bà hàng xóm.

- Sao, có thấy gì không. – Bà ấy sốt sắng hỏi Khánh.

- Không bác ạ, chắc hôm nào chị em cháu phải rình bắt tận tay. – Hà nói thay Khánh. Nhìn mặt Khánh Hà biết chẳng có tâm trạng nói chuyện với bà kia.

Hai đứa chào bà ấy rồi Hà chở Khánh về, Khánh nhắn tin cho chị đồng nghiệp nói xin nghỉ cả ngày luôn. Chẳng có tâm trạng đi làm nữa. Nói vẫn chưa hết mệt. Trên đường về Khánh im lặng không nói gì.

Về đến nhà, Hà cũng tự lấy nước uống rồi lấy cho Khánh.

- Thế là thế nào mày nhỉ. – Khánh hỏi Hà.

- Tao cũng không biết. Nhưng như này không bình thường, không ổn mày ạ. Nó lại còn theo dõi mày nữa.

- Tự nhiên tao thấy sợ sợ. – Khánh nhìn Hà nhẩn mặt.

- Tao mà còn sợ đây này. Chẳng hiểu là nó làm gì. Dẫn gái về đấy là để hú hí thì chắc rồi. Nhưng mà còn cái nhà với đồ của mày thì...

- Anh Bảo nói có khi nó bị ám ảnh tao.

- Có khi thế thật. Mà dạo này có thấy nó theo dõi mày nữa không.

- Tao không để ý lắm. Nhưng hình như không.

- Mà nó bị phát hiện rồi khéo giờ cần thận, kín đáo hơn. Cũng chẳng biết được. – Hà chép miệng. – Hay tao sang ở với mày nhé. Mày ở một mình tao không yên tâm lắm.

- Không cần đâu, mấy hôm nữa bố anh Bảo lại vào nam thì anh ấy dọn sang ở với tao rồi.

- Hai đứa ở cũng hã. – Hà hỏi. Khánh gật đầu. - Ủ thế cũng được.

- Mà mày có kể với anh Bảo không?

- Hôm qua tao vừa bảo hôm nay về sẽ kể rồi. Nhưng chẳng biết kể thế nào cả. – Khánh vừa nói vừa thả con Lavin ra chơi với Hà.

Thằng bé chạy lại, đu lên người Hà. Cố liếm lên mặt nhưng Hà không cho. Còn ôm nguyên đầu con Lavin vịn vào hai cái tai của nó.

Trưa Hà ăn cơm rồi ở lại với Khánh. Con bé rất thích ăn đồ Khánh nấu. Và vì không biết nấu nên được ai nấu cho ăn thì lại càng thích. Nhưng ăn với Khánh y như rằng Hà phải rửa bát.

- Tao kể chuyện hôm nay với anh Phong nhé.
- Sao lại nói chuyện này với anh ấy làm gì?
- Thì không bình thường mà. Nó vẫn là em rể anh ấy. Với lại... - Hà bỏ lửng câu nói.
- Với lại gì? Nói thì nói hết đi chứ.
- Chuyện của mày thế nào anh ấy chả quan tâm. - Hà nói khế. Nghe giọng Hà, Khánh thấy lộ rõ một tí tự ti, một tí ghen tị và cũng một tí tủi thân.
- Anh ấy cũng để ý đến mày mà.
- Thật à. - Hà quay ngoắt lại. Mắt sáng lên. Hiệu ứng lan truyền làm mắt con Lavin dưới chân cũng sáng lên theo.
- Ờ. Chơi cho lắm vào, nhưng có biết gì về tình cảm không.
- Nhưng anh ấy đối xử với tao bình thường mà. Lúc nào cũng đều đều. Chẳng giống như yêu nhau gì cả. - Hà chấp tay ra sau lưng, di di chân dưới sàn, mặt cúi gầm xuống đất.
- Bình thường với mày nhưng không bình thường với người khác. Mà đã chính thức yêu nhau đâu đã đòi hỏi.

Đầu giờ chiều Hà nghe điện thoại ai đó rủ đi chơi là lại phóng như bay đi. Khánh ở nhà một mình. Xem TV, online mua sắm chán Khánh lăn ra ngủ. Khánh dễ ngủ. Một trong những thú vui tao nhã khi không có gì làm là ngủ. Khánh dậy thì đồng hồ đã chỉ 5h kém. Uể oải ngồi dậy rồi lại gục mặt xuống gối. Khánh ngại nấu ăn.

Với cái điện thoại, mắt nhắm mắt mở nhấn tin hỏi Bảo có rồi không. Tối hai đứa đi ăn. Nhưng Bảo lại bận đi cùng bố anh đến gặp mấy người bạn cũ của ông nếu xong cũng phải đến tận 8h. Khánh chép miệng, ăn muện tí cũng được. Rồi nói với Bảo chờ anh rồi đi ăn.

Rồi lại gục mặt xuống, nằm cố thêm một lúc nữa. Sau đó thì dậy rửa mặt, cho con Lavin ăn. Vẫn sớm. Khánh lôi hộp kem trong tủ ra, bật TV xem phim. Lại chiếu CSI. Tự nhiên Khánh lại nhớ chuyện bị ám ảnh bởi người yêu cũ. Rất là... đáng sợ.

Có tiếng lạch cạch ở cửa, phòng khách nãy giờ ngại bật đèn nên Khánh chỉ để mỗi TV sáng. Mới hơn 7h. Chưa đến giờ Bảo sang. Khánh khế đặt hộp kem xuống bàn, quay sang tóm chặt con Lavin. Mắt dán chặt vào cửa. Tiếng chìa khóa leng keng rồi xoay tay nắm. Bảo bước vào nhà. Trước mặt anh lúc này là một người một chó ngồi ôm nhau. Mắt nhìn chăm chăm về phía cửa.

- Em làm gì con Lavin thế kia. - Bảo hốt hoảng nhìn con Lavin bị Khánh ôm nhìn như lè cả lưỡi vì ngạt thở. Nhưng thực ra là lúc nào lưỡi nó cũng lè lè như thế.
- Anh mới làm gì thì có. Sao lại sang giờ này. Còn không gọi trước. Sợ hết cả hồn. - Khánh gào lên ăn vạ Bảo.
- Ô, về sớm cũng bị mắng. Mà tự nhiên hôm nay nhất chết thế. - Bảo cười như mếu.
- Đang xem phim giết người đây. Lại còn... - Khánh buột miệng định nói chuyện hôm nay nhưng lại nhìn lại.
- Anh ơi gọi gì về ăn nhé. Em ngại ra ngoài.
- Ừ cũng được. Anh cũng đói quá. Gọi gì nhanh nhé.

...

30phút sau, Khánh yên vị ngồi trong lòng Bảo trên salon ăn pizza. Mỗi đứa thích một vị nên cuối cùng là gọi hai cái. Một cái Hawaii có dưa một cái với sốt bò hầm. Trong tủ vẫn còn mấy chai bia cho Bảo còn Khánh uống nước cam. Con Lavin chỉ được một miếng bánh, có vẻ hậm hực vì vẫn muốn ăn nữa. Khánh không thích cho nó ăn đồ ăn nhanh với nhiều dầu mỡ. Sợ nó béo phì.

- À mà hôm qua em bảo có chuyện kể cho anh mà. – Bảo vừa đưa chai bia lên miệng vừa hỏi.
- Đang cắn dở miếng pizza Khánh chậm chậm đặt xuống cái hộp còn lẫn lóc 1,2 miếng. Rút tờ giấy ăn lau tay lau miệng. Thả tờ giấy xuống cái hộp. Chui lại vào lòng Bảo. Hai tay nắm lấy cánh tay anh. Rón rén nhìn Bảo.
- Anh uống bia nữa không?
- Em câu giờ đấy à. – Bảo nhìn Khánh, không hiểu Khánh lần sờ lâu thế làm gì.
- Anh à.
- Ủ sao em. Mà nay lại nhỏ nhẹ thế. – Kéo Khánh ngồi sát lại, một tay tựa thành ghế chống lên đầu, một tay cầm tay Khánh nắn nắn.
- Chuyện người yêu cũ của em ấy ngày trước ấy.
- Ủ. – Giọng Bảo đã có vẻ không vui nhưng vẫn vuốt tay Khánh. – Mình biết tự nhiên ỏn ẻn với mình là bất thường mà.
- Em kể lúc em đưa địa chỉ giả để anh ta không tìm được nhà em ấy.
- Mà rồi nó lại tìm được rồi còn gì.
- Ủ cái nhà hồi đấy e thuê để lấy địa chỉ giả ấy, nó mua lại cái đấy.
- Sao em biết?
- Thì hôm nay em đến đấy.
- Em đến đấy? – Bảo nghiêm giọng. Nắm chặt tay Khánh. Hình như hơi bị bực mình rồi.
- À không chị Lâm kể với em với cái Hà. Rồi cái Hà nó lại lân la đến đấy dò hỏi. Xong hôm nay nó bảo em đến đấy. – Khánh xua tay thanh minh, mặt nhìn như con mèo ướt.
- Xong rồi gặp thằng kia à?
- Không. Cái Hà tìm được cách vào nhà. Nên nó gọi em đến xem sao Vũ lại mua cái nhà đấy. Chứ em gặp nó làm gì.
- Em cứ nói tiếp đi. – Bảo với chai bia lên tu một hơi

25. Chương 25

Sau một hồi kể lể, thanh minh, thuyết phục về việc hôm nay xảy ra. Rồi ngồi im chờ phản ứng của Bảo. Anh im lặng không nói gì. Khánh chột dạ. Từ hồi yêu nhau toàn Bảo xuống nước nhường Khánh. Lúc nào Khánh cũng có cố giận dỗi làm nũng anh. Chưa thấy anh giận hay dỗi gì. Không biết lúc giận hay dỗi thì sẽ như thế nào. Mà cái gì người ta không biết thì người ta mới sợ.

Khánh tròn mắt chờ Bảo nói gì đấy nhưng không thấy gì.

- Anh không nói gì à? – Khánh trèo vào lòng Bảo, đưa hai tay lên ôm cổ đỡ dành. – Giận em à?
- Bảo rút điện thoại ra, bấm số rồi áp lên tai.
- Anh gọi ai đấy?
- Alo. Bố ạ.
- Sao lại gọi bố? – Khánh kêu lên khe khẽ.
- Suyt. – Bảo đưa tay lên môi ra hiệu Khánh im lặng.
- Anh khoe bố em đi gặp người yêu cũ à. – Khánh tiu nghỉu xị mặt xuống

- Bố ơi hôm nay con không về nhé. Khánh ốm, lại ở một mình. Con ở lại không sợ đêm không có ai bên cạnh... Vâng... À đây ạ. – Quay sang áp cái điện thoại vào tai Khánh.

- Ốm hả Khánh? – Tiếng bố anh hỏi.

- Dạ... - Ngơ ngác không hiểu Bảo làm gì. - À thay đổi thời tiết nên cháu hơi mệt thôi ạ.

- Có cần đi viện không?

- Chắc không đâu ạ. Lại phiền anh Bảo ở bên này với cháu.

- Ừ thế mệt nghỉ sớm đi nhé.

- Vâng ạ. Bác cũng ngủ sớm ạ. – Khánh đưa điện thoại lại trả Bảo.

- Thế bố khóa cửa, xích con Vic lại rồi ngủ luôn nhé.

Nói xong Bảo tắt máy, đặt cái điện thoại xuống bàn. Nhắc chai bia còn một ít lên tu nốt.

- Sao anh lại bảo bố em ốm? Tự nhiên lại nói dối bố thế.

- Để tối nay ở lại đây. Chiều mai bố bay, đêm nay không ở nhà cũng phải có lí do chính đáng một tí.

- Anh ở lại làm gì?

- Em hỏi nhiều làm gì? Anh chưa hỏi em là may rồi đấy. Lên nhà đi tắm rồi đi ngủ. Anh mệt rồi. – Nhắc Khánh đứng dậy rồi ôm eo đẩy cô lên nhà.

Khánh vẫn chẳng hiểu Bảo định làm gì. Nhưng mà đang rất ảm ức vì đã dở nãy giờ mà không thềm nói câu nào tử tế. Nên lại lên nước như bình thường.

- Ừm. Em cũng mệt rồi.

Lên nhà Khánh để kệ Bảo nằm trên giường, đi vào nhà tắm. Tâm trạng phụng phịu khó chịu. Khánh đã làm gì quá đáng đâu. Chỉ đi mà không bảo anh trước thôi. Mà là đi xem nhà chứ có phải đi gặp Vũ đâu. Cũng chẳng phải Khánh tự thích đi mà Hà lôi đi.

Tắm nước lạnh mà đầu Khánh nóng bừng. Không phải hôm qua nói hôm nay kể chuyện thì Khánh cũng chẳng thích kể cho anh nghe làm gì. Càng nghĩ càng tức nên Khánh quyết định tắm xong sẽ lơ Bảo luôn, không hỏi không nói thêm gì nữa. Đi ngủ. Kệ cho anh giận dữ gì thì giận dữ.

Đưa tay khóa vòi nước, lấy tay lau hơi nước bám mờ trên gương. Tự nhiên Khánh nhớ ra. Khánh quên không lấy quần áo cũng không lấy khăn tắm. Hậm hực lên nhà rồi phi vào nhà tắm luôn. Làm sao bây giờ, đang định giả lơ

Mất 1,2 phút đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng...

- Anh ơi.

- Gì em?

- Em quên khăn tắm với quần áo rồi... lấy hộ em.

Tiếng cửa ban công mở, Bảo đứng trước cửa nhà tắm. Khánh hé cửa thò tay ra định lấy khăn thì Bảo đẩy hẳn cửa ra.

- Á, làm gì thế hả. – Khánh hét.

Bảo quần cái khăn tắm ngang người Khánh rồi nhắc bổng lên.

- Người ta lấy khăn à kêu cái gì.

- Bỏ xuống em lau người mặc quần áo. Ướt hết bây giờ.

- Ướt một lúc thì khô chứ gì.

- Lạnh. Thả em xuống. – Khánh cau mặt lườm Bảo.

- Đây thả đây. – Bảo đặt Khánh xuống giường. – Anh đang bực mình đấy.
- Em biết rồi. – Vặn vẹo kéo cái khăn lau người, Khánh cầu nhàu. – Em đỡ rồi còn gì. Mà em có làm gì đâu.
- Anh đã bảo không thích em liên quan đến thằng đấy nữa rồi cơ mà. – Bảo ghé sát mặt vào mặt Khánh.
- Thì em chỉ đi xem như thế nào thôi mà. – Khánh bối rối quay mặt đi. – Mà quay mặt đi cho người ta mặc quần áo.
- Mặc làm gì, không cần mặc đâu. Mặc vào rồi lại phải cởi ra.
- Nay định làm gì đấy hả.
- Bảo tháo cái khăn tắm vứt xuống nền nhà. Kéo chăn trùm lên cả hai đứa.
- Anh không tắm à. – Khánh đẩy Bảo ra. Tất nhiên là đấy có lệ, không thấy tí lực nào.
- Anh tắm rồi mới sang đây. – Đưa tay tháo cúc áo sơ mi rồi thò tay ra ngoài vứt xuống đất.
- Á, lạnh thế.
- Thất lừng Bảo chạm vào bụng Khánh. Kéo chăn ra ngoài, Bảo bỏ hết một lượt rồi lại chui vào. Khánh vẫn nằm im.
- Còn ý kiến gì nữa không.
- Không. – Khánh nheo mắt cười, kéo Bảo xuống. – Hôm nay mới thấy anh cũng biết dỗi đấy.
- Anh có Bảo anh không biết... ừm... ừm.
- Bảo đẩy Khánh lên sát hai cái gối. Ghé sát môi vào tai Khánh. Khánh vòng tay ôm cổ anh.
- Bảo định nói tiếp nhưng Khánh kéo lại hôn nên phải nhiệt tình đáp lại thôi.
- ...
- Khánh nằm gọn trong lòng Bảo, thở khe khẽ. Bảo ôm Khánh từ phía sau. Đưa tay kéo chăn lên trùm kín cổ hai đứa, trời lạnh.
- Em ngủ chưa?
- Em chưa. Vừa vận động mệt. Đang nằm nghỉ. – Khánh hóm hỉnh trên.
- Thế hôm nay vào nhà đấy em có nghĩ gì không? – Giọng Bảo có chút gì đó buồn buồn. Hình như anh nghĩ Khánh sẽ có cảm xúc gì đó khi nhìn thấy những thứ quen thuộc. Hoặc thấy nhớ người cũ.
- Không. À, thấy hơi lạnh lẽo. Với lại... - Khánh quay người lại, áp má vào ngực Bảo. – Thấy không bình thường, không yên tâm.
- Em còn yêu người ta không?
- Không. – Khánh trả lời, ngạc nhiên nhìn Bảo. – Anh nghĩ em vẫn còn tình cảm à?
- Ừm.
- Em quên lâu rồi. Cũng hết yêu và không muốn yêu lại nữa. Em không có thói quen nhặt lại cái gì đã vứt đi. Nhất là khi cái gì đó làm em đau.
- Người ta chẳng bảo tình cũ không rửa cũng đến còn gì. – Lúc này đến Bảo xịu mặt xuống.
- Em có tình mới rồi, hiện tại là tốt hơn nên không nghĩ cũng chẳng muốn nghĩ đến tình cũ.
- Thật không.
- Thật. – Khánh đưa hai tay áp vào má Bảo, khẽ kéo gần anh lại. Đặt lên đó một nụ hôn. – Em yêu anh.
- Lần đầu tiên em nói yêu anh đấy. – Mặt Bảo vừa ngạc nhiên vừa rạng rỡ.

- Em biết chứ. – Khánh cười. – Hôm nay thấy anh giận kể cũng đáng sợ thật. Em không thích với sợ kiểu người lằm lằm lì lì. Không nói cũng không làm gì. Rất khó nắm bắt. – Quay lưng lại để Bảo ôm eo. Khánh nói nửa đùa nửa thật.
  - Thì để lần sau em biết đường mà không làm anh bực mình nữa. Anh nói rồi, anh có hiền đâu. Chẳng qua chiều em thôi.
  - Anh nói bao giờ.
  - Hôm bố hỏi có sợ em không còn gì.
  - À, em tưởng anh nói đùa.
  - Đùa là đùa thế nào. Mà chuyện kia anh thấy không yên tâm, chiều mai đưa bố ra sân bay rồi anh mang ít đồ sang luôn nhé. Khéo anh nói nó bị ám ảnh từ hồi em bỏ nó lại đúng đấy.
  - Anh ta bỏ em đấy chứ.
  - Chẳng phải lúc nó định lấy tiền nói em đi cùng em từ chối còn gì. Như thế thì không hẳn là coi tiền hơn em đâu. Có khi em bỏ nó nó lại điên tình ấy chứ.
  - Điên mà có thấy làm gì em đâu, à cái nhà thì... nhưng nó lại không ảnh hưởng đến em.
  - Tóm lại là giờ mình phải cẩn thận. Hay nhốt em ở nhà cho yên tâm nhé. Khéo ra ngoài lại bị bắt cóc. – Bảo trêu.
  - Thôi đi ngủ đi. Muộn rồi đấy. – Khánh dí ngón tay lên trán Bảo mắng yêu. Rồi nhắm mắt. Một lúc sau Khánh đã ngủ được ngay.
- Còn Bảo thì chưa ngủ được. Anh nằm im nhìn Khánh ngủ ngon lành. Cuối cùng Khánh cũng nói ra câu yêu anh. Tự mỉm cười mãn nguyện, nhưng rồi lại cau mày suy nghĩ điều gì. Đêm đó Bảo ngủ muộn

26. Chương 26

Sáng ra Bảo dậy sớm về nhà, Khánh bị đánh thức dậy mà chưa ngủ đã giấc nên cứ lơ mơ.

- Tối anh mang đồ sang nhé. Mang ít quần áo, đồ cá nhân, lap. Gì nữa không nhỉ?
- Vâng.
- À tối đi siêu thị mua ít đồ linh tinh, anh mua mới luôn. Đồ ở nhà cứ để lại ít cũng dc.
- Vâng.
- Em chưa tỉnh ngủ à mà cứ vâng thế. - Bảo đang cài cúc áo sơ mi thấy Khánh lơ mơ thì hỏi.
- Vâng.
- Ngủ ít nên thế à. Mà kể cũng phải, nửa đêm hôm qua còn bị gọi dậy nữa.
- Tại ai?- Giờ thì Khánh hơi tỉnh.- Có biết như thế là bóc lột sức lao động của em không?
- Em cứ rèn luyện dần, từ giờ anh ở hẳn đây mà.
- Nay em đuổi về đấy.
- Mở cửa cho anh về rồi ngủ tiếp nhé.
- Ừm. - Khánh dụi mắt. Lật đật theo Bảo xuống mở cửa.

...

Chiều tối Bảo mang đồ sang nhà Khánh, có mỗi một vali quần áo với một cái cặp to đựng lap và ít giấy tờ của anh. Khánh dọn cho Bảo một ngăn to trong tủ quần áo. Rút bớt ít đồ treo trên móc gấp gọn là cái tủ lại rộng. Bảo cũng chẳng nhiều đồ. Mấy bộ quần áo, một vài chai nước hoa, hộp đựng đồng hồ, kính. À còn 2,3 đôi giày thì xếp dưới nhà rồi.

- Anh cũng ít đồ nhĩ. Như này mang đi nhẹ nhàng mà lúc mang về cũng dễ.
- Sao anh chưa ở em đã nghĩ đuổi anh về thế.
- Dâu dâu em có nghĩ thế đâu.
- Thế đi siêu thị luôn nhé? Anh mua dầu gội, sữa tắm. Chai nhà dùng dở anh để lại thỉnh thoảng về dùng.
- Vâng thế đợi em thay quần áo.

Khánh loay hoay ở gian hàng đông lạnh chọn thức ăn. Hôm nay hai người đi muộn nên đồ ngon còn lại ít. Khánh định làm sườn xào chua ngọt mà lại hết mất sườn ngon. Nên phải đổi sang món khác.

Bảo đi nhặt mấy chai dầu gội, sữa tắm nên Khánh ra gian bán đồ thực phẩm trước. Khánh chọn nhiều vì giờ đồ cho hai người. Sau một lúc khom người nhìn ngó nhặt một gói nấm, Khánh chống tay đứng lên. Hơi lảo đảo vì bị tê chân nên Khánh mất thăng bằng. Va vào người đối diện.

- A. Xin lỗi.
- Không có gì. Ô. Mình có biết không nhĩ.
- Ô... - Khánh định thần. Trước mặt là người đàn ông tầm 30 tuổi. Mặt anh ta có vẻ quen. Hình như Khánh đã gặp ở đâu đó rồi. Nhưng vẫn chưa nhận ra.
- À. Em là người yêu Vũ. À... người yêu cũ. Anh xin lỗi. - Bối rối vì biết nói điều gì đó không phải. - Anh làm cùng với Vũ. Trước có gặp em vài lần khi đi liên hoan cùng công ty. Em là...
- Khánh ạ. - Khánh gương cười. Cảm thấy không thoải mái lắm. - Anh đi siêu thị ạ. - Tìm hướng lái câu chuyện đi để hai người đỡ ái ngại.
- Ủi hôm nay vợ anh về muộn nên anh đi hộ. Em đi một mình hay đi với ai.
- Em đi cùng người yêu ạ.
- Vũ à?
- Dạ... không anh. - Khánh hơi ngạc nhiên vì câu hỏi ấy.
- À, anh tưởng Vũ với vợ nó ly thân là quay về với em. Mấy lần liên hoan uống rượu say thỉnh thoảng nó vẫn nhắc tên em. - Anh ta có vẻ ngại vì hỏi Khánh câu trước. - Thế anh đi trước nhé.
- Vâng chào anh. - Khánh quay lưng đi, tai hơi ù vì cuộc nói chuyện nhanh gọn vừa rồi. Vũ ly thân với Trinh rồi à? Vì sao? Từ bao giờ? Sao Phong chưa bao giờ đề cập đến. Tự nhiên trong đầu Khánh nảy ra hàng loạt câu hỏi.
- Em sao thế. - Bảo tiến đến, trên tay anh là mấy chai lọ, bàn chải, kem đánh răng, khăn mặt...
- Anh ơi.
- Oi sao em, nhìn mặt em như kiểu có chuyện gì à?
- Vũ ly thân với vợ rồi.
- Sao em biết?
- Em vừa gặp đồng nghiệp làm cùng, anh ta nhận ra em.
- Ừm. Thế mình về nhé. Em chọn xong đồ chưa?
- Vâng về thôi anh. - Khánh đưa tay lên khoác vai Bảo. Bảo thấy tay Khánh run run. Đặt tay mình lên tay cô. Anh lấy cái giỏ kéo từ tay kia. Khánh tựa đầu vào vai anh.

...

- Em đang nghĩ gì thế? - Bảo vòng tay ôm lấy Khánh từ đằng sau khi cô đang rửa bát. Từ khi đi siêu thị về Khánh có vẻ bất an.
- Em thấy không yên tâm, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Không sao, có anh đây rồi. - Bảo ôm Khánh chặt hơn.

Khánh quay lại, ôm lấy Bảo. - Những lúc tưởng như đang có được hạnh phúc, em rất sợ có điều gì bất thường lại đến.

- Anh sẽ không để có chuyện gì đâu. Không sao nhé.

- Anh ơi.

- Ủ em nói đi.

- Em muốn tìm hiểu chuyện này. Nếu không chắc em sẽ nghĩ nhiều. Tính em hay lo.

- Ủ. Thế em muốn làm gì?

- Em phải nói chuyện với anh Phong. À anh chưa gặp anh ấy nhỉ. Em nghĩ là hai người sẽ hợp nhau đấy.

- Thế em định khi nào gặp?

- Khi nào em hẹn được... anh đi với em nhé. - Khánh ngẩng lên nhìn Bảo.

- Anh đi cùng em có sao không? - Bảo hơi ngạc nhiên khi Khánh nói anh đi cùng.

- Không sao. Giờ anh là người yêu em mà.

Bảo cúi xuống, hôn lên trán Khánh.

- Anh thấy tự nhiên em gặp người lại kể chuyện về Vũ xem ra không bình thường lắm. Tình cờ quá.

- Em thì chỉ không hiểu đang có chuyện gì thôi.

...

Tối Khánh gọi luôn cho Hà. Tóm tắt ngắn gọn những gì Khánh mới biết và nói Hà khi đi gặp Phong thì đi cùng. Vì Khánh đi với Bảo nên có lẽ mình Phong thì hơi ngại. Hà bảo sẽ nói lại với Phong rồi hẹn ngày mọi người gặp nhau một thể.

Sau đó thì Phong gọi cho Khánh.

- Em có nhớ tên anh ta không?

- Không, em chỉ nhớ mặt quen quen thôi. Anh cũng không biết gì chuyện này à?

- Ủ. Từ hồi chuyển về đây anh ở riêng. Bố anh lại đang không ở đây nên anh ít về nhà. Có gặp cái Trinh vài lần nhưng không đi cùng Vũ mà nó lại không hề nhắc đến chuyện này. Không biết bố anh biết chuyện này biết chưa.

- Thế còn... thế còn Vũ. Anh có hay gặp anh ta không?

- Cũng ít. Vì công việc hai nơi nên không mấy khi gặp nhau. Hơn nữa mối quan hệ giữa bọn anh vốn không tốt lắm.

- Thế giờ sao nhỉ?

- Để anh gặp cái Trinh hỏi cho rõ rồi nói chuyện với em nhé.

- Vâng. Hôm nào hẹn nhau thì alo trước cho em nhé. À mà... em muốn giới thiệu người yêu em với anh.

- Ủ được. Anh cũng muốn gặp lâu rồi nhưng chẳng có lí do gì. Thế nhé.

- Vâng chào anh. - Khánh cúp máy.

Bảo vừa tắm xong. Cởi trần mặc mỗi quần soóc. Bảo phi lên giường, vắn quàng cái khăn tắm ở cổ.

- Lạnh quá.

- Đưa khăn em lau tóc cho.

Bảo ngoan ngoãn ngồi im cho Khánh lau. Trời lạnh, Bảo sục sục.

- Em sấy cho nhanh khô nhé. - Khánh hỏi.
- Bảo gật gật. Ngồi im ngoan ngoãn cho Khánh sấy tóc. Mặt Bảo có vẻ rất thích thú.
- Anh chuyển sang ở như này có người chăm sóc thích thế.
- Từ mai là phải giúp em nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa. Sang ở không em không lấy tiền phòng rồi.
- Thật à.
- Chứ gì nữa. Sao? Anh ngại à. - Khánh cắt cái máy sấy, quay ra nằm gối lên đùi Bảo.
- Không sao. Mà em phải nấu nhiều món ngon cho anh ăn. Với lại...
- Với lại gì?
- Thỉnh thoảng chịu khó thức khuya như hôm qua là được.
- Chỉ thế là nhanh. - Khánh lườm Bảo

27. Chương 27

Vài ngày sau Phong cũng tìm được ngày hẹn với Khánh. Gần đến ngày bố Phong chuyển vị trí của ông ta lại cho anh nên Phong bận. Gần như chẳng biết gì ngoài công việc. Nên tự nhiên sắp xếp một buổi hẹn cũng thành khó. Duy chỉ có một người gần đây gặp Phong nhiều hơn bình thường. Không phải Phong tự đến thì cũng tự tìm đến Phong.

- Anh chờ lâu chưa? – Tiếng Hà lạnh lạnh từ trước khi Khánh thấy người nó.
- Chưa, cũng mới thôi. – Bảo cười. Cũng lâu lâu chưa gặp Hà. Từ hồi nhờ Hà mà anh mới quen Khánh.
- Hai người ngồi chờ được một lúc, trời lạnh. Khánh áp hai tay lên cốc cacao nóng hổi, nghỉ ngút khói. Chốc chốc lại áp hai tay lên má cho đỡ lạnh. Ngược lên khi Hà đến gần.
- Mới đâu mà mới, nước của tao nguội ngắt rồi. – Khánh cằn nhằn với con bé. – Em chào anh.
- Ủ chào em. – Phong tiến lại từ phía sau Hà. Hình như phải kiểm chỗ gửi xe nên anh vào sau.
- Hà thấy Phong bước đến thì khoác vai, thò một tay vào túi áo vest anh rất tự nhiên. Như thể đã làm việc này với Phong rất nhiều lần, hoặc với Hà chuyện này với ai cũng bình thường.
- Đây là Bảo, người yêu em. Còn đây là Phong. Em kể với anh mấy lần rồi.
- Chào anh.
- À vâng, chào anh. – Bảo đứng lên bắt tay Phong.
- Hai anh làm gì trịnh trọng thế. – Khánh chau mày nhìn hai người.
- Ủ bình thường, tự nhiên xem nào. – Hà để vào.
- Cả Bảo và Phong cùng cười xòa. Nhân viên phục vụ mang cho Hà một cốc trà đào nóng còn Phong một ly café đen.
- Uống đường không anh? – Hà đang cầm cái đĩa có mấy viên đường thả vào tách trà, tiện quay sang hỏi Phong
- Không anh uống không thôi.
- Anh cũng uống đen không đường à. Tôi cũng quen uống không.
- Vâng tôi hay thức khuya nên quen uống đen đặc không.
- Ô em vừa thả một viên đường vào sao anh không nói gì. – Khánh tròn mắt nhìn Bảo.
- Thả vào rồi thì uống thôi chứ làm gì nữa. – Bảo nhìn Khánh cười trêu mếu. – Mà xưng hô như này không tiện lắm nhỉ. Anh sinh năm bao nhiêu?

- Tôi hơn Khánh một tuổi, còn nói tuổi bây giờ thì buồn quá. Già rồi. – Phong bối rối.

- Thế anh hơn tôi một tuổi. Anh em nhé. – Bảo cười.

- Ok, chào chú.

- Chào anh.

Hai người nói rồi phá lên cười.

- Đây tao tưởng Phong không biết đùa chứ. – Khánh ghé tai Hà hỏi.

- Phong có những cái ở thật gần mới nhận ra, tao đây tối hôm qua cũng lại nhận ra một cái chưa biết. – Hà đưa tách trà lên ra sức thổi cho nguội.

- À à, tối hôm qua. – Khánh liếc nó, nhìn ẩn ý.

- Suyt trật tự.

Hai đứa xầm xì, to nhỏ chuyện chị em một lúc quay ra đã thấy Phong với Bảo nói đến cái gì mà cần với chả số, còn với chả thẳng.

- Đang nói cái gì ấy mà nhỉ.

- Sao tao biết, nãy giờ tao nói với mày mà. – Hà thì thầm với Khánh. – Hai anh ơi. Em ở đây. – Nó đưa tay lên vẫy vẫy, trêu hai người. – À mà anh bảo nó đi. – Hà nhắc Phong.

- Ủ quên, anh nói chuyện với cái Trinh rồi. Nó bảo hai đứa bình thường. Không ly hôn hay ly thân gì cả. Vẫn ở với nhau. Thịnh thoảng thằng Vũ có đi công tác vắng nhà vài ngày. Thế thôi.

- Đi công tác ở đâu, bao lâu anh có nắm được không?

- Không, từ hồi bố anh tách ra riêng mỗi người chịu trách nhiệm một chi nhánh thì anh ít để tâm đến bên đó. – Phong đưa tay nhắc cái phin café gạt gạt mấy giọt còn đọng lại.

- Thế sao lại có người gặp Khánh nói như thế nhỉ. – Bảo thắc mắc.

- Em có tả lại được người đó không? – Phong hỏi Khánh.

- Người thì không có gì đặc biệt để tả. Nhưng nét mặt em thấy quen, có lẽ em gặp trước đây rồi. Khi anh ta nói là đồng nghiệp cũ của Vũ thì em không thắc mắc thêm. Mà kể cái nhà cho anh ấy chưa? – Khánh hỏi Hà.

- Tao kể rồi.

- Có lẽ những ngày nó nói đi công tác không ở nhà với cái Trinh thì đưa bạn gái hoặc bỏ đến nhà đấy ở vài ngày. Cũng không rõ cái Trinh có biết chuyện đấy không.

- Đồ đạc với đồ dùng của Khánh mang đi thì có thể do cố tình hoặc khi bỏ cái nhà cũ của hai người thì mang đến đấy. Nhưng thấy cố tình thì nhiều hơn. Rồi còn nhiều việc nữa. – Bảo nói rồi quay sang cầm tay Khánh.

- Tao cũng chuyển đến ở với Phong mấy hôm rồi. – Hà ghé sát vào tai Khánh.

- Gì? Sao nhanh thế.

- Suyt suyt. – Nó đưa tay lên khi Khánh kêu lên vì ngạc nhiên. – Đi vào wc với tao đi. – Con bé kéo Khánh đi.

- Hai người nói chuyện tiếp nhé. – Cô chỉ kịp ngoái lại nói rồi bị nó lôi đi xềnh xệch.

- Nhìn Khánh có vẻ hạnh phúc, rạng rỡ. So với lần gần nhất tôi gặp rồi chuyển công tác thì có lẽ Khánh đã rũ bỏ được quãng thời gian đó. – Phong nói, đưa tách café lên nhấp một ngụm nhỏ. Vẫn chưa quen được cách xưng hô anh em.

- Nhưng giờ Khánh hơi e dè. Phải yêu nhau gần 1 năm, chuyển đến ở chung. Khánh mới nói được một câu yêu em. Cũng chẳng bao giờ rõ ràng mối quan hệ giữa hai người. – Bảo cười, nhìn theo hướng Khánh vừa đi khuất.

- Bắt đầu khó khăn thì nền tảng sẽ vững chắc mà. Có lẽ cậu kiên trì hơn. Như anh thì cũng nản rồi. Nói là về vì không quên được là tự an ủi mình và trêu cô ấy chứ về vì công việc là chính. – Phong cười lớn.

- Nhìn anh với Hà em cũng thấy chắc anh quên rồi. – Bảo cười ẩn ý.

- Tôi đang bị quay đầu. Khánh cứ nói đầu óc Hà đơn giản, trẻ con. – Phong vẫy tay gọi Bảo ghé lại. – Tối qua tôi về phòng, tắt điện tối om. Bật điện lên thì cô ấy tung chăn ra nhảy lên người tôi. Mặc nguyên bộ đồ ngủ da báo, đeo tai nữa. Ngày nhiều có khi tôi đau tim.

- Thế á. – Bảo trở mặt ra. – Nhìn Hà thì bạo rồi. – Khánh nhiều hôm em dụ không được.

Đúng là đàn ông, đã khéo léo đưa chủ đề về chuyện đầy đặn.

- Em thấy không yên tâm về thằng Vũ. – Được một lúc Bảo cũng quay về chủ đề quan trọng hơn.

- Ủ. Tôi chưa bao giờ ưa nó. Từ sau vụ nó định bỏ trốn. – Nói đến Phong mới nhớ ra. – Khánh kể cho cậu chưa nhỉ.

- Rồi anh.

- Ủ. Bố tôi chia chi nhánh để giảm sự ảnh hưởng của số cổ phần cái Trinh em tôi chuyển cho nó. Cũng không nói số cổ phần bên chỗ tôi nhiều hơn cho hai đứa biết. Nhưng tôi nghĩ có thể Vũ cũng biết được. Còn về chuyện của Khánh. Tôi nghĩ có lẽ nó theo dõi Khánh, khi biết Khánh và anh yêu nhau thì muốn phá đám.

- Em cũng chuyển sang ở với Khánh, vì thấy kể có lần nó đi theo Khánh. Em không yên tâm. Chẳng ai nói trước được nhưng nhiều chuyện xảy ra được lắm. Mà... - Bảo ngật ngưỡng. – Anh vẫn quan tâm đến Khánh nhỉ.

- Ủ, có lẽ khi không yêu nữa hoặc không yêu được người ta hướng tình cảm đến một cái gì đấy nhiều trách nhiệm hơn. Nhưng không có ý gì đâu nhé. – Phong xua tay.

- Vâng, em nghĩ giờ anh chiều Hà thôi đủ rồi.

...

- Thế đã chuyển sang rồi, nhanh thế. À mà mày với anh ấy còn qua đêm với nhau trước khi định yêu nhau. Nên chắc không nghiêm trọng lắm nhỉ. – Khánh nói vọng vào buồng wc.

- Làm gì? Cũng nghiêm trọng mà. Mấy hôm trước lúc tao đến rồi kêu dạo này hay sang đây, quần áo thỉnh thoảng quên bên này. Về nhà cứ lẩn thẩn tìm cả ngày thì anh ấy bảo mang một ít sang rồi để ở lại luôn. Khỏi phải mang đi mang về. – Hà vịn vòi nước rửa tay. – Lúc ấy tao cũng ngạc nhiên mà.

- Thì chắc anh ấy cũng muốn có gì đấy giữa hai đứa.

- Theo mày, anh ấy có yêu tao được không.

- Theo tao thì được, nhưng theo tao không quan trọng. Theo mày với theo anh ấy mới quan trọng.

- Ừm. Cơ mà hiện tại thì là tao đang thấy được niềm vui khi có một người để ở chung như thế.

Hai đứa ra đến nơi thì Phong và Bảo đã thanh toán tiền. Hai người quyết định mọi người cùng đi ăn. Hơi sớm nhưng trời lạnh thế này ăn sớm tí cũng không sao.

- Ăn lẩu ăn lẩu. Trời lạnh ăn lẩu. – Mắt Khánh sáng lên. Mấy hôm nay Khánh đang thèm lẩu.

- Ủ ừ. Ăn lẩu. – Lâu lắm tao không ăn.

- Chiều người đẹp. Ăn lẩu gì? Anh ăn được lẩuếch không? – Bảo quay sang hỏi Phong.

- Ăn được chứ. Có kén chọn gì đâu. – Phong cười.

- Sao anh không hỏi em. – Khánh phụng phịu.

- Thế em ăn lẩu gì?
- Em ăn lẩu gì cũng được. – Khánh toe toét cười.
- Ô con này mày đùa anh ấy à. – Hà quay sang đập bụp vào lưng Khánh

28. Chương 28

Tối Khánh với Bảo về nhà muộn. Ăn rồi uống rồi bàn tán, tâm sự. Nên từ đi ăn sớm mà hóa ra lại không về sớm. Bảo hình như còn uống hơi nhiều. Bình thường chỉ hai đứa đi ăn với nhau nên Khánh chẳng thấy Bảo say mấy. Nhưng hình như hôm nay Bảo cũng hơi say.

- Em pha nước cho anh tắm nhé.
- Không anh đi ngủ cơ.
- Tắm xong rồi ngủ nhé. Người bạn khó chịu lắm không ngủ được đâu.
- Anh ngủ được. – Bảo lè nhè.
- Mà em không ngủ được. Có thích ngủ với em không. – Khánh cười dỏ dành Bảo.
- Thôi đi tắm cũng được. – Bảo đứng dậy theo Khánh vào nhà tắm.

Dúi vào tay Bảo cái khăn bông to rồi khép cửa nhà tắm, Khánh bước ra ngoài. Ngả lưng xuống giường. Hôm nay ăn lẩu ngồi phàn. Bàn bên cạnh đông nên Khánh ngồi co ro, mỗi chân với lưng.

Lăn mình lại vớ lấy cái gối ôm. Khánh lại nghĩ đến chuyện của Vũ. Vì Khánh không nghe được Bảo và Phong nói chuyện nên phỏng đoán của Phong cô cũng không biết. Nhưng cũng tự cảm thấy có lẽ Vũ muốn phá đám chuyện của cô và Bảo.

Dù có thể khi Vũ muốn cầm tiền chạy trốn nhưng lại bị Khánh từ chối và nói ra những câu vô tình như thế là chà đạp lên lòng tự trọng và tình cảm của Vũ. Nhưng Khánh không thấy mình sai. Ít ra là lương tâm Khánh tự thấy một người như thế thì không còn đáng để yêu nữa. Anh ta thay đổi không phải lỗi của Khánh. Và việc Khánh không thích nghi được với sự thay đổi đó lại càng không sai.

Khánh không rõ hơn một năm qua việc Vũ bị bao nhiêu người dẫn vật khi bỏ rơi Khánh và việc bị phát hiện ra hành động chạy trốn đáng xấu hổ ấy có làm cho Vũ trở nên tệ hại hơn nữa không. Khánh thì mong là không. Dù đã không còn yêu nhau. Nhưng việc làm tổn thương nhau. Dù ai là người bị tổn thương thì Khánh cũng không mong nó xảy ra.

Tiếng Bảo bước ra từ phòng tắm kéo Khánh lại với hiện tại. Hình như tắm xong có vẻ tỉnh người hơn. Không lè nhè, những nhéo nữa. Ngồi im cho Khánh lau đầu, Bảo gà gật buồn ngủ.

- Buồn ngủ hả. – Khánh cũng nhận ra.
- Ừ, anh cứ uống say là buồn ngủ. May mà không bị đau đầu.
- Thế đi ngủ trước nhé, em tắm xong rồi vào nằm với anh.
- Em tắm nhanh nhé, anh nằm một mình lạnh lắm. – Bảo nũng nịu.
- Biết rồi, tóc khô rồi đấy. Chui vào chăn đi không lạnh ốm bây giờ. – Khánh nói rồi cầm cái khăn bước vào nhà tắm.

...

Những ngày tiếp theo với Khánh có vẻ bớt căng thẳng hơn. Khánh cũng chán khi phải phỏng đoán nhiều thứ. Hơn nữa ở cạnh Bảo nên lúc nào cũng thấy vui vẻ, thoải mái. Mấy hôm nay Khánh giao hẹn việc nhà không bắt Bảo làm nhiều. Nhưng lúc Khánh cần thì anh phải giúp cô. Và báo trước đến những ngày Khánh khó ở thì Bảo đừng tủi thân. Đến con Lavin ở với Khánh bao lâu mà đến ngày Khánh stress còn chẳng dám quấy. Đôi khi là con gái có những đặc quyền nhất định.

Trời lạnh, công ty chuyển giờ làm muộn hơn 30 phút nhưng Khánh vẫn giữ thói quen đi làm sớm. Giờ nghỉ trưa thì lại muộn hẳn 1 tiếng. Nên giờ làm việc chiều mấy bà tám ở công ty là lợi nhất. Đi muộn về sớm.

Khánh đi ăn trưa về muộn, vừa qua phòng bảo vệ thì bác bảo vệ gọi lại. Khánh có một bó hoa ai đó gửi tặng. Một bó hồng vào bó rất khéo. Không nhiều giấy bóng và hoa lá đi kèm. Chỉ là hoa hồng vàng thắt nơ. Nhưng hoa được chọn kĩ, dây nơ điệu đà. Lại nữa, chẳng ngày lễ chẳng dịp gì. Sinh nhật thì 2 tháng nữa mới đến. Phòng thì chỉ có một Khánh nên chắc không nhầm được. Không có giấy nhắn đi kèm. Khánh cũng tự đặt giả thiết là sự lãng mạn của Bảo hay bị trêu như phim Hàn nay được hiện thực hóa. Nhưng Khánh cầm bó hoa lại bàn làm việc công ty. Chứ không mang về.

Tối Khánh về nhà, định hỏi Bảo thì Bảo lại đi tiếp khách muộn mới về, nên Khánh cũng quên chẳng nhớ ra để hỏi.

Hôm sau lại là bó hồng vàng như thế nữa. Hôm nay thì Khánh tự nhắc mình nhớ phải hỏi Bảo. Tối nay Bảo về sớm, chắc hôm qua về muộn nên hôm nay ngoan ngoãn ở thẳng công ty rồi về nhà luôn.

- Em.

- Sao anh. – Khánh đang nấu ăn thì Bảo về, tự động vào nhà, vào bếp với Khánh. Dù chỉ đứng nhìn vì chẳng biết làm gì máy.

- Em có nhớ hôm nay là ngày gì không?

- Giỗ hay kỉ niệm gì hả anh. Vì theo em nhớ sinh nhật hai đứa thì không phải. Cũng không phải rằm hay mừng 1.

- Ủi kỉ niệm. – Bảo nắm tay Khánh đung đưa.

- Kỉ niệm gì nhỉ. Một năm quen nhau thì chưa đc. Nửa năm thì qua rồi. – Khánh nước mắt lên nhìn trần nhà lẩm nhẩm. – Em không biết.

- 9 tháng ngày mình quen nhau.

- Sao lại 9 tháng. Lễ thế. – Khánh thắc mắc.

- Số 9 đẹp mà. Cười. Vĩnh cửu ấy. Hồi 9/9/2009 cả thế giới cả kỉ niệm ngày đẹp. Bao nhiêu đôi yêu nhau cưới nhau ngày đấy còn gì. Họ mong ước sau khi lấy nhau sẽ sống bên nhau mãi mãi. – Bảo thao thao bất tuyệt.

- Anh ơi miền nam thì gọi là sến nhỉ. – Khánh cười trêu Bảo.

- Không thích thì thôi, hổng cả công chuẩn bị của người ta. – Bảo khó chịu vì bị trêu chọc.

- Em đùa đấy. Nhưng kỉ niệm gì mà đi tay không thế này.

- Ai đi tay không, nặng quá người ta để ngoài phòng khách kia kìa.

- Thật á. Dẫn em ra xem nào.

Nghe Khánh nói thế Bảo cười toe, nắm tay kéo Khánh ra phòng khách. Trên bàn có hai cái giá nến, cắm hai cái nến mùi oải hương dài, xoắn vặn từng quai quanh thân màu tím – mùi Khánh thích. Với một chai rượu. Hình như là vang trắng. Và một bó hồng đỏ.

- Anh lấy mấy cái này ở đâu đấy? – Khánh quay ra hỏi Bảo.

- Anh mua trong siêu thị đấy. – Bảo cười ngược. – Lúc này phải nhét vào túi lap mang vào nhà vì sợ em mà đang ngồi ở phòng khách thì nhìn thấy hết. Nhưng mà không có em nên anh sắp luôn.

- Ủi mà như này kỉ niệm có nến có hoa có rượu thì phải có cả đồ ăn chứ. – Khánh quay sang ôm cổ anh, cười triu mến.

- Đồ ăn em nấu. – Bảo nói một cách rất kiên quyết và chắc chắn.

- Lãng mạn như này mà ăn đồ em nấu á. Ha ha ha. – Khánh cười, bất kể việc gì Bảo làm Khánh đều thấy rất đáng yêu, ngộ nghĩnh kiểu gì đấy.

- Ủ đồ ăn em nấu ngon nhất. Sau này lấy nhau anh chỉ ăn ở nhà thôi.
- Lại nịnh em à.
- Không anh nói thật mà.
- Thế hôm nay em không chuẩn bị quà cho anh rồi. Làm sao giờ nhỉ? – Khánh nghĩ ngợi.
- Anh chuẩn bị đồ cho em tặng anh rồi. He he. – Bảo cười rất gian khi thấy Khánh đề cập đến.
- Sao lại là anh chuẩn bị cho em tặng. Khó hiểu thế.
- Tí nữa rồi biết. Thế ăn tối đi. Anh đói quá.
- Ủ được rồi, em cũng nấu gần xong hết rồi. – Khánh nói rồi quay lại bếp. Xếp đồ ăn ra.

Bữa ăn kỉ niệm của hai người có gà nướng mật ong, bắp cải xào, canh xương ninh khoai tây cà rốt. Có thêm rượu vang của Bảo mua. Khi Khánh ở một mình thì nấu ăn xuề xòa. Từ khi có Bảo sang ở cùng, Bảo lại thích ăn đồ Khánh nấu nên bữa ăn lúc nào cũng có món ngon. May là nhìn bữa ăn kỉ niệm này không đến nỗi chán lắm

Hai người uống hết chai rượu. Không biết vì vui muốn uống nhiều hay vì cứ uống nên tự nhiên nó hết. Thế nên là khi ăn xong và giải quyết xong chai rượu thì Khánh hơi choáng đầu. Khánh ít uống rượu vì uống kém.

- Để bát đũa mai rồi rửa. Lên nhà đi. – Bảo vòng tay qua eo Khánh, thì thầm vào tai.
- Bày ra mai mới dọn á. – Khánh không thích lắm, quen làm gì là làm cho xong rồi.
- Mai thứ bảy mà. Mình ở nhà. Sáng mai dậy anh rửa cho. – Bảo dụ dỗ.
- Ủ thôi cũng được. Em say rồi. – Khánh phì cười.
- ...
- Anh tắm trước nhé.
- Vâng anh tắm đi. – Khánh nói rồi ngã xuống giường, mắt díp lại. Lúc Bảo tắm xong ra thì Khánh cũng lơ mơ ngủ được một lúc.
- ...
- Dậy đi tắm rồi đi ngủ em ơi. – Bảo lay lay gọi Khánh. Đưa cái khăn tắm mới lấy rồi dẫn Khánh vào nhà tắm.

Loạng choạng đi vào vì chưa tỉnh ngủ và còn hơi rượu, Khánh xả nước. Tắm nước nóng làm Khánh tỉnh hơn một chút. Vẫn hơi buồn ngủ. Nhưng mắt không díp lại như lúc trước nữa. Tỉnh táo hơn. Bước ra từ phòng tắm trong cái áo choàng tắm, tay cầm cái khăn lau tóc bị nước làm ướt. Khánh tắt đèn nhà tắm. Nhìn Bảo, Khánh tròn mắt, há hốc miệng.

- Anh làm trò gì thế?
- Anh làm gì đâu. À đây là quà anh chuẩn bị cho em tặng anh

29. Chương 29

Bảo ngồi trên giường, ôm bộ quần áo ngủ hình con gà con rất to. Nguyên bộ quần áo là con gà, có cánh, có chân, có mỏ gà chip, cả cái mào gà be bé. Nói chung là nhìn rất kute và... hợp với trẻ nhỏ. Có điều kích cỡ này chắc chắn là... dành cho Khánh.

- Đừng bảo em mặc cái đấy nhé.
- Ủ đẹp mà, đáng yêu. Gà chip. – Bảo cười, tay ôm chặt bộ quần áo con gà. Mắt lim dim. – Em là gà chip đáng yêu.

- Em không mặc đâu.
  - Sao lại không, anh mua rồi mà.
  - Nhìn trẻ con thế kia sao em mặc được. Mà nó là áo ngủ hả. Áo ngủ thì phải gọn nhẹ, thoải mái, tiết kiệm diện tích thì mới mặc đc chứ. Nguyên con gà to như con gà quảng cáo KFC kia nằm lên giường thì anh nằm đất nhé.
  - Thế không thích bộ to hả, bộ bé nhé.
  - Bộ nào?
  - Đây. – Bảo lật đặt chạy vào tủ quần áo, lôi ra cái váy ngủ màu hồng, hình như bằng nhung mịn. Gọi là váy nhung mà ngắn và không đáp ứng được yêu cầu cần có của quần áo là che những thứ cần che. Sau lưng cái váy có hàng dây đan chéo kết thúc bằng cục bông to tướng làm đuôi và đi kèm một cái... bờm tai thỏ. – Nhỏ như này, ngắn như này, tiết kiệm vải như này được chưa.
  - Anh mua cả hai bộ à. – Khánh càng trợn mắt to hơn.
  - Ừ một bên ngọt ngào, đáng yêu một bên gợi cảm, quyến rũ. Em chọn đi . Anh mua rồi không vứt đi được đâu. Mà em đã không có quà anh mua em chỉ việc tặng rồi đấy.
  - Ai dạy anh trò này đấy? – Khánh thở dài, đầu hàng.
  - Nghe Phong kể cái Hà mặc thế nên anh nghĩ ra. Chứ có ai dạy được anh cái gì đâu.
  - Mới ngồi với nhau một buổi tối mà đã đem chuyện đấy ra nói chuyện với nhau được á. – Khánh chớp chớp mắt, không biết nói gì hơn.
  - Thì anh là đàn ông mà. Đàn ông nghĩ gì ngoài sex.
  - Không nghĩ gì cả. – Khánh biết câu này, còn có hẳn một quyển sách như thế được xuất bản.
  - Thế em còn ý kiến gì. – Bảo nhăn nhó. – Thôi cầm vào mặc thử cả hai xem cái nào đẹp hơn thì mặc. Hay thay ở đây luôn.
- Khánh lừ mắt lườm Bảo, kéo lê bộ con gà một tay còn một tay cầm váy hồng và bờm tai thỏ.
- Bước ra ngoài trong bộ gà chip, Khánh vốn không cao lắm. Nên mặc vào nhìn tròn ửng, mập mạp và đáng yêu không khác gì gà con. Nhưng gà này hơi to. Bảo ngồi trên giường thấy thế thì vỗ tay thích thú.
- Nhìn em đáng yêu hơn mấy con gà KFC.
  - Em mà lại đi so với gà KFC à. Gà công nghiệp đấy.
  - O lúc này tự em nhận rồi so sánh trước mà.
  - Thôi được rồi em mặc bộ này.
  - Còn bộ kia mặc thử nốt đi chứ. Mất công mặc thử mà.
  - Bộ này đẹp rồi.
  - Thôi mặc cho anh xem đi. Đi mà . – Bảo năn nỉ.
- Khánh mất vài giây suy nghĩ, rồi cũng quay vào nhà tắm.
- Em mặc thử rồi, nhưng em không ra ngoài đấy đâu. – Có tiếng vọng ra từ nhà tắm.
  - Thế anh vào đấy ngắm hả.
  - Không.
  - Không được. Anh vào đấy.

Có tiếng mở cửa nhà tắm, Khánh đi ra trong bộ thổ hồng. À gọi là thổ ngọc đi. Nhìn rất giống chị thổ ngọc trên mấy chương trình TV thiếu nhi . Nhưng thổ này ăn mặc hơi sexy, thiếu vải. Đúng là áo thiết kế chỉ

phục vụ việc khoe hình thể nên cái gì cần khoe là khoe được hết, mà không cần khoe thì cũng khoe được cả. Khánh có nhiều thứ để khoe.

- Wa.

- Sao?

- Đáp ứng được tiêu chí sexy. – Bảo giơ ngón tay cái lên trêu Khánh.

- Em vào thay bộ gà chip đây.

- Ấy ấy đừng đừng. – Bảo bật khỏi giường chạy theo kéo Khánh lại. – Hôm nay thả đi mai gà. – Vừa nói tay vừa kéo Khánh lên giường, không cho chạy vào nhà tắm. – Có biết lúc anh mua con bé bán hàng bảo gì không?

- Làm sao em biết được. Mà anh đi mua đồ nữ như thế không ngại à?

- Ngại gì . Đến đây còn vài ông nữa mà còn mua nhiều thứ nữa. Anh mua mỗi thỏ thể này là còn ít chán. Ô, anh nằm yên sao em không nằm yên nhỉ, cứ vặn vẹo. – Bảo nói nhưng tay thì không để yên, đang lần mò cái gì đấy. Tay Bảo cứ động vào đâu là Khánh lại đẩy ra chỗ khác.

- Ô này cái tay cứ làm gì thế, bảo mặc để ngắm cơ mà . Thế con bé bán hàng bảo gì anh?

- Nó bảo là “ bộ này anh chỉ cần kéo cái dây sau lưng là bung ra hết, tha hồ tác nghiệp”. – Bảo vừa nói xong thì tay thò được đến cái dây thắt nơ đan chéo, tiện tay rút luôn. Đúng như quảng cáo... bung ra ngay . – Yên. Bung ra rồi này.

- Mặc để ngắm mà lại kéo ra, lần sau đừng đòi ngắm nữa nhé.

- Lần sau lại ngắm rồi lại rút dây. – Giờ thì đến tai thỏ cũng không thấy trên đầu Khánh nữa. – Nào ăn thịt thỏ này. Mai rồi ăn gà KFC.

Thế là, tối hôm đấy có người được ăn thịt à quên được ngủ với chị thỏ ngọc.

- Đồ hư hỏng.

- Đàn ông không hư đàn bà không yêu. Em không biết câu đấy à.

- Chỉ cãi là giỏi.

...

Sáng thứ 2 đầu tuần, Khánh lại đi làm sớm. Hôm nay sếp Khánh vui chuyện gì hay trời đẹp mà không giao việc cho Khánh . Ngồi ung dung lướt web, xem mấy clip nhạc thì bác bảo vệ dưới tầng chạy lên. Lại đưa cho Khánh bó hồng vàng giống hôm trước. Tối qua Khánh lại quên hỏi Bảo. Nhưng đoán ngay ra của anh. Không biết cái sự lãng mạn này của anh kéo dài đến bao giờ. Tự nhiên người trước giờ không thích hoa và mùi thơm của hoa như Khánh cũng thấy thích thú.

- Kể ra yêu người lãng mạn cũng thích nhỉ. Thảo nào gái cứ chết hết trai Hàn Quốc. – Khánh tự mỉm cười với mình.

...

Mấy ngày tiếp theo, ngày nào Khánh cũng nhận được một bó hồng như thế. Về nhà Khánh tuyệt nhiên không hỏi Bảo. Cũng chẳng thấy Bảo có ý định nói gì về hành động lãng mạn ấy. Khánh định xem sự lãng mạn đi kèm hoa này kéo dài bao lâu. Mà lại thấy có vẻ hơi bị nhiều quá nên Khánh định tối nay về sẽ nói Bảo không cần tặng hoa nữa.

Nhưng bó hoa hôm nay đi kèm một cái thiệp nhỏ. Chỉ vắn vẹn dòng chữ.

“ Nhà hàng XXX, 11h30 trưa nay ”. Khánh hơi ngạc nhiên. Không nghĩ là Bảo có cách này để hẹn hò với Khánh. Nghĩ cách hâm nóng tính yêu à. Mà hai đứa đã nguội lạnh gì đâu.

- Hoa đẹp thế, còn trẻ có khác. Nhiều trai theo quá. – Tiếng chị đồng nghiệp vang lên sau lưng Khánh. – Mà mấy hôm nay rồi ấy nhỉ. Thế bao giờ thì định cho phòng ăn đám cưới đấy. Phòng này còn mỗi em đấy.

- Dạ. À... - Khánh cười ngượng nghịu.
- Thế có ai chưa?
- Cũng có chị ạ. – Khánh đỏ mặt.
- Năm nay được tuổi thì lấy luôn đi. Lấy sớm để sớm cho nhân. Để muộn chăm vất vả mà xong lại chẳng có hứng mà chơi nữa.
- Mà sao lại hồng vàng nhỉ. Thường phải tặng hồng đỏ chứ. Hồng đỏ mới thể hiện tình yêu. – Chị ấy ghé sát mũi vào bó hoa, hít một hơi dài. – Hồng vàng thì lại không tốt.
- Sao hả chị? – Khánh không để ý lắm đến mấy chuyện này, nhưng với mấy bà tám ở cơ quan hình như gì họ cũng biết.

30. Chương 30

- Hồng vàng là tượng trưng cho tình yêu không được đáp lại hoặc sự phản bội. Theo ngôn ngữ các loài hoa. Hay chiếu trên TV đây em hình như cũng in thành sách nữa. – Chị ấy nói rồi quay ra lấy cốc café. – À mà bọn đàn ông chắc chẳng để ý đâu. Làm gì được tình tể như chị em mình. Chắc thích màu nào thì mua màu đấy.

- Vâng. – Khánh đáp khẽ rồi cắm bó hoa vào lọ. Bật một khung cửa sổ google ra search.

Search ra câu chuyện thần thoại dài về hoa hồng vàng, Khánh chẳng biết có tin được không. Và tự nhiên bần khoản về cái hẹn lúc 11 rưỡi. Khánh cũng đoán ra có thể là ai. Nhưng lại chưa biết được có nên đến hay không.

Những lúc như thế này Khánh cần một người để tư vấn. Khánh luôn gặp khó khăn khi quyết định việc gì trong thời gian ngắn. Lúc nào cũng do dự. Nhưng biết nói chuyện này với ai bây giờ.

Hà thì... dạo này có vẻ đang vui với tình yêu đầu tiên của nó. Tất nhiên chuyện của Khánh bao giờ nó cũng xông xáo còn hơn chuyện của mình, nhưng như thế lại khiến cô thấy ngại. Và giờ quá vội để gọi nó.

Phong thì lại càng không, nói đúng ra chuyện của Khánh chẳng liên quan gì đến Phong. Có lẽ anh giúp cô vì còn chút tình cảm hoặc vẫn quan tâm. Nhưng việc nhờ vả nhiều có thể khiến hai người bỗng dưng lại cần để ý đến nhau hơn. Mà Khánh thì không muốn có sự xích lại về tình cảm. Khi đã không muốn cho người ta cơ hội thì đừng gieo hi vọng cho người ta, Khánh nghĩ thế.

Còn lại Bảo, tất nhiên nếu Khánh hỏi ý Bảo thì anh sẽ nói cô đừng đi, hoặc nếu có đi thì anh cũng sẽ đi cùng. Như thế có phiền phức cho anh và cô không? Cô thực sự muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng nếu nó lại chẳng có gì đáng bận tâm thì sao? Khiến hai người lo lắng thì không vui chút nào. Và chẳng may có chuyện gì đó lại thực sự nghiêm trọng.

Đau cả đầu , gần đến giờ nghỉ trưa. Càng gần lúc Khánh cần biết mình có nên đi hay không. Nhưng rồi cũng quyết. Khánh với tay lấy cái điện thoại trong ngăn kéo bàn làm việc, nhắn tin cho Bảo rồi lấy áo khoác, túi xách. Nhờ chị đồng nghiệp nếu trưa Khánh về muộn thì giấy tờ cần xử lý cứ để trên bàn, khi nào về Khánh sẽ xử lý.

...

Ban công nhà hàng lộng gió,lại chọn một bàn bên ngoài để ngồi. Nhân viên mang cho Khánh một tách trà nóng trước, chưa gọi đồ ăn vì thực ra tâm trạng cô lúc này không hứng thú lắm với việc ăn trưa, ăn trưa với Vũ lại càng không.

Trên đường đến đây Khánh đã tự nhủ hôm nay sẽ điềm tĩnh hơn lần bất ngờ gặp mặt Vũ. Dù sao Khánh cũng cần biết Vũ định làm gì. Và khi mang tâm trạng cần một điều gì từ ai đó, người ta sẽ cố giữ thái độ tốt đẹp. Đưa tách trà lên ngang mắt, Khánh xoay nó để ngắm. Cái tách bé xíu màu trắng, có viền vàng quanh miệng cái chén và vòng xuống cái quai cầm tay. Đẹp. Tao nhã.

- Anh không nghĩ là em sẽ đến. Cũng chuẩn bị sẵn là sẽ ăn trưa một mình rồi. – Tiếng Vũ từ phía sau lưng Khánh tiến lại gần.

- Anh có thể gọi vợ anh đến. – Khánh đáp, đặt tách trà xuống. Từ từ ngẩng lên nhìn Vũ.

Lâu lắm rồi Khánh mới nhìn Vũ ở cự li gần thế này. Lần trước thì chỉ chực bỏ chạy nên không để thời gian để nhìn xem anh ta thay đổi ra sao. Vẫn thế. Không thay đổi kiểu tóc cho đến cách ăn mặc. Không già đi hay trẻ hơn so với khoảng thời gian gần hai năm về trước. Tóm lại, không có sự thay đổi về vẻ bề ngoài một con người.

Trong lòng Khánh lúc này dâng lên một cảm xúc khó tả. Nó là sự xót xa khi nỗi đau như được nhắc lại, chứ không phải xao luyến khi đối mặt với tình yêu đã qua. Khánh mừng vì điều này. Có lẽ tình cảm cũng theo thời gian mà cạn dần rồi. Khi yêu nhau thời gian để tăng thêm nỗi nhớ còn khi chia tay thời gian kéo dài nỗi đau rồi đến một ngưỡng nào đó, đứt phứt như sợi dây. Như chưa từng tồn tại.

- Cũng đã từng yêu nhau lâu, anh cũng phải nhớ là em không thích hoa chứ. Không cần tốn tiền làm một việc như thế nếu muốn lấy lòng em.

- Em nhớ hôm nay là ngày gì không?

Khánh thoáng chút suy nghĩ, lục nhanh trong đầu. – Không. Với em hình như hôm nay không là ngày gì quan trọng thì phải.

- Hai năm kể từ ngày em kéo va li ra khỏi nhà chúng ta. – Vũ đan hai tay vào nhau, đặt lên bàn, cạnh tách café mới được đem ra.

Khánh thực sự không nhớ đến chuyện này. Ngày Khánh bước chân đi và quãng thời gian sau đó với Khánh giường như dài vô tận. Và nếu biết cái gì đó có giới hạn người ta sẽ đếm. Nhưng vô tận, người ta không muốn xác định. Ngày đó muốn quên đi tất cả, quên tình yêu, quên kỉ niệm. Nên đến ngày tháng, có lẽ Khánh cũng đã quên.

- Em không có thói quen kỉ niệm dịp gì đó buồn. Điều gì đó vui thì đáng hơn. – Khánh lên tiếng sau một lúc tự mình thả mình vào kí ức để nghĩ ngợi.

- Em biết ý nghĩa của hoa hồng vàng không?

- Biết. Sự phản bội. Không được đáp lại. Ngày trước không biết là người như anh cũng lãng mạn đến mức dùng đến hoa lên tiếng hộ thể này.

- Còn là sự bắt đầu lại nữa.

Khánh thoáng chút giật mình khi nghe câu này, có lẽ những dự đoán về việc anh ta muốn xen vào cuộc sống của Khánh là đúng.

- Người ta thường muốn bắt đầu cái gì đó tốt đẹp. Chuyện của mình, em nghĩ kết thúc thích hợp hơn bắt đầu.

- Mới gặp nhau mà nói nhiều quá nhỉ. Cũng phải ăn gì chứ. – Vũ với cái menu trên bàn, gần như không để ý đến câu Khánh vừa nói. – Em muốn ăn gì?

- Gì đấy đơn giản thôi, ăn xong em còn về công ty. Mà thực ra nếu không cần thiết như cuộc gặp mặt này thì em nghĩ mình cũng không cần ăn trưa với nhau. – Khánh nói, giọng cô đã thoáng chút khó chịu.

Nhưng Vũ đã gọi món. Bữa ăn im lặng. Hai con người ngồi đối diện nhau. Lặng lẽ thưởng thức món ăn cũng như nhâm nhi dòng suy nghĩ của mình. Không rõ khoảng thời gian ấy là bao lâu. 15, 20 phút. Hay đã nửa tiếng.

Khánh kéo cái dao kêu két một tiếng. Con dao sắc mà miếng thịt bò thì mỏng. Chạm xuống cái đĩa sứ tạo thành tiếng động ghê tai. Hoặc Khánh đang dồn nhiều lực để giải tỏa sự khó chịu lúc này. Nhưng hình như lúc trước tự nhủ phải điềm tĩnh thì giờ Khánh không làm được.

- Ăn xong em sẽ về luôn. Nếu anh không muốn tự nói thì em sẽ hỏi. Anh đang muốn làm gì thế? – Khánh đặt con dao xuống cái đĩa. Dừng việc ăn uống lại.

- Anh muốn mình bắt đầu lại. – Vũ nói, đưa cái đĩa đang xiên miếng thịt lên miệng. – Anh có thể bù đắp cho em những gì em đã trải qua.
  - Anh đã từng theo dõi... - Khánh chợt nhận ra mình mất bình tĩnh. – Nếu anh chưa biết thì em có người yêu mới rồi. Còn anh đã biết thì em nghĩ anh đừng nên làm gì vô ích.
  - Em yêu anh ta nhiều lắm cũng được một năm nhỉ.
  - 9 tháng. Nhưng nếu anh mang thời gian trước kia ra so để thấy nó dài hơn thì hình như hơi khập khiễng.
  - Anh ta là người thế nào?
  - Yêu em và tốt với em. Em cũng chỉ cần một người như thế.
  - Có thể anh từng không tốt với em nhưng anh yêu em, bây giờ vẫn yêu. Còn anh cũng nói anh sẽ đối tốt bù những gì em đã chịu đựng. Cho nên...
  - Anh là người đang có vợ, cho nên đừng nói trước với cô gái nào điều tương tự. Kể cả em.
  - Anh sẽ bỏ cô ta, chắc chắn. Mà đúng hơn là hai người sẽ li hôn theo ý của cả hai.
  - Nhưng... - Khánh định nói Phong đã khẳng định Trinh nói hai người bình thường, sẽ không có chuyện li hôn. Nhưng rồi cô thấy không nói ra điều mình biết đó thì hơn. – Tóm lại là hiện tại em đang có người yêu mới, cuộc sống mới. Nên tốt nhất anh cũng sống cuộc sống của anh đi. Đừng làm hai cuộc sống của 4 con người đảo lộn. Em no rồi. Em về đây.
  - Nếu anh cứ muốn xen vào thì sao. Em có chắc em yêu anh ta và anh ta cũng yêu lại em. Có muốn thử xem tình yêu này có bền vững được hay không không? – Vũ nói, không ngăn Khánh đứng lên chuẩn bị về.
  - Em không đem tình yêu ra thử. – Khánh xách túi, bước qua cậu nhân viên đang ngồi trước cửa quán. Ra khỏi cửa.
- Vũ động đến đúng sự băn khoăn trong lòng Khánh từ khi bắt đầu chuyện với Bảo. Liệu tình yêu của hai người có bền vững được không. Đứng trên vỉa hè, Khánh tìm taxi nhưng chưa có. Nên phải đứng chờ vậy một chiếc ngang qua.
- Lên xe đi, em quá giờ nghỉ trưa gần 15 phút rồi. Đón taxi về đến nơi phải gần một tiếng nữa.
- Khánh ngạc nhiên khi chiếc ô tô từ từ tiến lại trước mặt Khánh rồi kéo kính xuống như thế.

31. Chương 31

Vũ cũng về luôn ngay sau Khánh. Còn lấy xe khá nhanh.

- Anh vẫn nhớ giờ làm việc hay là vì theo dõi em nên mới biết? Em tự về được. Báo công ty rồi. – Khánh đáp. – Em không trách nhưng không tha thứ cho anh, nên anh đừng xuất hiện hay cố ở cạnh em. – Nói rồi tay vẫy nhanh một chiếc taxi đang đi đến. Khánh rào bước qua đầu xe Vũ rồi lên xe.

Vũ im lặng kéo cửa xe rồi cũng phóng đi.

Khánh về đến cơ quan cũng muộn, may là từ sáng đến giờ việc cũng vẫn không nhiều lên. Từ lúc trưa nhận tin cho Bảo là Vũ muốn gặp và Khánh sẽ đi một mình, nói anh đừng lo thì chưa thấy Bảo nhắn tin hay gọi lại. Khánh cũng định gọi cho anh khi về đến công ty, nhưng đoán có lẽ anh sẽ giận dữ nên để dành về nhà dỗ một thể.

Khánh về gần sau cùng ở phòng, hóa ra nhìn giấy tờ ít nhưng xử lý lâu hơn đã định. Bước qua phòng bảo vệ Khánh ghé vào chào bác bảo vệ. Chắc từ mai bác ấy không phải mang hoa lên cho Khánh nữa. Định bụng sẽ đi siêu thị mua ít đồ ăn ngon về nấu cho Bảo. Thì ra ngoài công ty đã thấy anh đứng dưới sảnh chờ cô từ lúc nào.

- Em lâu thế. Anh chờ mãi. – Bảo nhăn nhó, nhìn rất tội nghiệp.
- Sao anh lại đứng đây? – Khánh ngạc nhiên.

- Thì đến đón em về chứ sao, ngày nào chả đưa đi đón về mà em còn hỏi. – Bảo nói rồi đưa tay cầm túi với áo khoác cho Khánh.

- Em tưởng anh còn dỗi từ lúc trưa nên không thèm trả lời tin nhắn em, hôm nay còn không định về nhà nữa chứ. – Khánh quay mặt đi cười, tự nhủ mình đã nghĩ xấu cho người tốt.

- Điện thoại anh sập nguồn nên không trả lời được, cũng không gọi được em từ lúc đến nên mới phải đợi từ này.

- Anh tức nên ném hổng điện thoại à? – Khánh quay ngoắt lại nhìn Bảo khi hai người vừa bước lên xe.

- Không, hôm kia quên sạc nên hôm nay cạn nguồn. Em làm như anh để nổi điên lắm ấy. – Bảo lừ mắt nhìn Khánh.

Nói thế thôi, nhìn là biết thừa thế nào về Bảo cũng dỗi. Nhưng không sao, Khánh chuẩn bị tinh thần hết rồi.

- Hai người không chào nhau à. – Bảo quay sang hỏi Khánh.

- Ai, em với anh á?

- Không, con Vic ngồi đằng sau kia.

Khánh quay lại, con bé ngồi yên lặng trên xe làm Khánh chẳng để ý đến. Ít khi quay ra sau với nhìn qua gương và lại chẳng có tiếng động nên Khánh không nhận ra. Sao nó ngồi im được thế nhỉ. Cho con Lavin trên xe là nó nghịch đủ trò rồi đấy. Phải mang củ cà rốt của nó đi thì may ra nó còn không lấy chân cạo cửa kính đòi kéo xuống để thò đầu ra ngoài.

- Hây, chào mày. – Khánh quay người với tay xoa xoa lông hai bên cổ và tai con Vic. Nó ngồi im cho Khánh vuốt ve. Mặt vẫn lạnh lùng nhưng biết ngay là nó đang thích. – Anh về đón nó qua ở chung ă?

- Ủ, lâu không về nên anh đón sang luôn. Để bảo bác Thy không phải đến thường xuyên nữa. – Bảo đáp, ngoặt tay lái chuẩn bị vào khúc rẽ đầu nhà.

- Đi quá lên siêu thị tí anh. Em mua ít đồ.

...

- Anh thích ăn gì? – Khoác tay Bảo, Khánh ngó nghiêng trong siêu thị. – Mà để con Vic ở ngoài có sao không anh.

- Không sao đâu, thỉnh thoảng anh đi mua đồ cho nó đi cũng để nó lại trên xe mà. Hé cửa ra rồi. – Bảo kéo cái giỏ dưới chân. Suy nghĩ xem ăn gì. – Anh thèm ăn thịt vịt.

- Thế à? Vịt quay hay hầm măng?

- Quay đi, rồi ăn rau gì xào không ngứa.

- Rồi thế mua vịt về em quay cho nhé. – Khánh cười ngọt, tranh thủ nịnh kéo tí về dỗi dỗi lại khổ.

...

Khánh đang nấu ăn, thỉnh thoảng lại ngó con Vic ngồi dưới chân. Nó ngồi im. Ngó nghiêng nhưng không lạ lắm như lần đầu. Khánh cứ thấy lạ sao nó ngồi im lâu được thế mà không chán. Không bù cho cái đám lông bù nhùi trắng này giờ lượn ra lượn vào bếp. Vẽ vằn, tán tỉnh con Vic. Vương cả chân Khánh.

Từ giờ con Vic ở đây nên chắc sẽ mệt hơn, thế nào con Lavin chả tìm cách trêu con bé. Mà chúng nó trêu nhau rất hay đuổi nhau. Vic ngủ trong giỏ chứ không trong chuồng hình nhà như Lavin. Thế là từ giờ chắc thả con Lavin để hai đứa chơi với nhau, không nhốt nữa. Mà như thế khéo phải mua xích. Hoặc đóng cửa cẩn thận.

- Ngon không? – Khánh hỏi Bảo, lâu lắm không làm vịt quay. Món này lách cách mà ăn một mình rồi dọn dẹp chả bỏ công nấu. Nên chẳng mấy khi làm.

- Ngon, mà ít quá. – Bảo gặm gặm.

- Ai bảo anh hào phóng chia cho chúng nó nhiều thế. – Khánh nói rồi quay ra sau lưng. Hai đứa kia mãi ăn thịt vịt, ngó thấy hai cái mông với cái đuôi đang vậy vậy. Chắc phần khởi quá nên thế.

Hôm nay dọn dẹp xong sớm, Khánh sắp chỗ ngủ cho con Vic rồi cũng lên nhà tắm giặt, nghỉ sớm. Bảo lên nhà tắm từ nãy rồi. Bước lên phòng, liếc qua không thấy Bảo. Lại không có tiếng nước chảy trong nhà tắm. Khánh thận trọng bước vào phòng, liếc ra gì đó, tùm tùm cười rồi ngó ra sau cửa. Bảo ngồi lọt thỏm ở đấy.

- Anh làm gì thế?

- Ở ai cho ngó vào đây. – Bảo giẫy nảy. Định hù Khánh mà không được.

- Trẻ con mới bị lừa. Tắm xong chưa mà đã nghịch đấy. – Khánh tùm tùm cười, lúc nãy thấy cái áo xanh xanh của Bảo lộ qua khe cửa.

- Anh tắm xong rồi. – Bảo nói rồi đổ mình xuống giường.

- Ủi chờ em nhé. – Khánh mở tủ lấy quần áo rồi bước vào nhà tắm.

Khánh cầm khăn tắm bước ra. Bảo đang ngồi trước máy tính. Gõ gõ cái gì đó.

- Anh nhiều việc nên phải mang về nhà làm à? – Khánh ngồi trước gương lau tóc hỏi Bảo.

- Ủi, nhưng anh làm xong rồi. Đang xem lịch chiếu phim. Cuối tuần này đi xem đi.

- Anh có những phim gì? – Khánh leo lên giường.

- Em thích xem hài, kinh dị, hành động hay tâm lý?

- Gì cũng được trừ tâm lý.

- Ồ, để anh xem. Mà tí xem, giờ bận rồi.

- Đang xem thì xem cho nốt đi chứ. Chọn luôn.

- Không. He. – Bảo nói, với tay để cái laptop ra kệ đầu giường. Kéo Khánh vào lòng ôm. – Thế trưa nay em đi thế nào? – Cuối cùng Bảo cũng lên tiếng hỏi. Nhưng không có vẻ giận dỗi.

- Em tưởng anh sẽ dỗ lúc em bảo đi một mình cơ. – Khánh ngước lên, nheo mắt cười với Bảo.

- Anh đang dỗ đấy, tí anh đòi cái khác. – Bảo cúi xuống hôn vào trán Khánh.

...

Sáng ra Bảo đưa Khánh đi làm. Trước lúc đi cả hai loay hoay làm sao giữ hai đứa kia ở nhà mà chúng nó không chạy tung tung với quấy trong nhà. Cuối cùng là xích hai đứa lại với nhau. Con Vic bị xích nhiều rồi nên không vấn đề gì. Còn Lavin trước giờ chỉ bị xích khi dắt đi bác sĩ thú y nên thẳng bé có vẻ cau có. Thôi kệ, vài bữa là nó quen thôi.

Tối qua Khánh kể cho Bảo nghe cuộc hội thoại với Vũ. Bảo không cần nhần như lần trước. Nhưng lại tỏ vẻ tự tin khi biết Vũ muốn xem liệu hai người sẽ yêu nhau được lâu không.

- Anh cho cả em thấy luôn mình sẽ đi cùng nhau được đến bao giờ. – Bảo nói với Khánh.

- Nói trước bước không qua thì sao?

- Thế nên anh có hứa hẹn gì nhiều đâu. Chỉ nhắc để em nhớ chứng kiến những gì anh làm thôi. – Bảo ôm Khánh. – Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Bây giờ phải bù cho anh. – Nói rồi Bảo thò tay tắt đèn.

- O không xem nốt phim để chọn à?

- Tí bù xong mà không mệt thì mình chọn tiếp. – Qua ánh đèn cao áp từ bên ngoài hắt vào, Khánh nhìn thấy nụ cười ranh mãnh, hí hửng của Bảo.

...

Sáng nay tự nhiên Khánh thèm ăn cháo, hai người đi ăn cháo sườn. Trời lạnh buổi sáng, còn chưa có bụi và tiếng ồn. Ngồi ăn cháo đúng là sướng thật. Khánh chu môi hít hà. Thổi phù phù vào hai bàn tay cho đỡ lạnh. Bả cầm tay Khánh, xoa xoa cho đỡ lạnh. Mặc dù tay Bả còn lạnh hơn tay Khánh.

Ăn xong Bả chở Khánh đến công ty rồi đi làm. Ăn sáng xong nên Khánh đến hơi muộn. Nhưng vẫn sớm chán so với mấy chị sồn sồn chắc giờ vẫn đang tranh thủ đi chợ sáng rồi mới đến. Bước qua phòng bảo vệ mấy bước rồi tự nhiên quay lại, thò đầu vào cửa.

- Hôm nay cháu có gì không bác? – Khánh hỏi bác bảo vệ. Mọi hôm tầm này nhân viên chuyển hoa đến rồi.

- Hôm nay chưa, có tí bác mang cho. – Bác ấy đáp, vừa hít hơi thuốc lào. Đặt cái điều xuống.

- Thôi chắc không có đâu ạ. – Khánh chào bác rồi đi tiếp. – Cháu cũng chả mong có.

...

- Anh ơi, hôm nay có về sớm được không?

- Chắc là được. Em định đi đâu à? – Bả hỏi, thấy giọng Khánh có vẻ phấn khởi qua điện thoại.

- Vâng, chị Lâm sinh em bé rồi. Cái Vân vừa gọi báo cho em. Anh đưa em đến đấy nhé.

32. Chương 32

- Ủ được, thế một lúc nữa anh xong việc thì đi luôn nhé.

- Vâng anh.

Hai người nắm tay nhau bước dọc dãy phòng bệnh khoa sản. Chốc chốc lại nghe tiếng bố mẹ dỗ dành con hoặc tiếng khóc của đứa trẻ con nào đấy. Bả nhăn mặt. Anh không thích mùi thuốc sát trùng nồng nặc mỗi khi vào viện. Khoa sản thì toàn trẻ con. Phòng của chị Lâm nằm gần cuối dãy. Khánh với Bả bước vào, Hà cũng mới đến một lúc. Còn Vân thì ở đấy từ trưa nên giờ về nhà rồi.

- Y tá mang đi tắm rồi. – Hà thì thầm với Khánh. – Em chào anh.

- Ủ. Đến một mình à. – Bả cười lại với nó. – Em chào chị. – Bả chào chị Lâm.

- Ủ, hôm nay mới nhìn thấy hai đứa đi với nhau. – Chị Lâm đang ngồi dựa vào tường, nhìn rõ mặt mỗi.

- Mổ hả chị, đau không? – Khánh ngồi ghé vào giường.

- Ủ, đau. Mà mổ ngang nên cũng đỡ hơn.

- Ôi sau này tao không sinh em bé đâu. – Mắt Hà nhắm tịt. Nhăn nhó.

- Mấy hôm thì được về chị? Anh nhà đâu ạ? – Bả hỏi chị Lâm. Hai người chưa gặp nhau bao giờ. Nhưng nghe kể về nhau chắc phải nhiều lắm rồi.

- Dính lấy con bé từ lúc ra. Y tá bế đi tắm cũng theo rồi. – Chị Lâm cười. Gượng gạo nhưng ánh lên vẻ hạnh phúc. Chắc vẫn còn đau. – Chắc mai ngày kia chị về nhà cho tiện chăm. Trong này đông người phức tạp quá.

Chị vừa nói xong thì chồng chị bế em bé vào.

- Chào các cô chú này. – Anh ấy bế con bé lại gần, vén nhẹ cái khăn sữa ở cổ.

- Sao nó nhăn nheo thế. – Hà thốt lên khe khẽ.

- Ủ lúc mới ra anh ấy cũng nói thế. Nhưng vẫn khen xinh. – Chị Lâm cười, đón lấy em bé từ tay chồng.

Chồng chị với Bả bước ra ngoài nói chuyện. Trong phòng toàn nữ chắc cũng ngại.

- Đau lắm hả. – Hà vẫn chưa thôi sợ, làm như nó mới là người sinh em bé mà lo nhiều thế.

- Ủ đau. Nhưng sau này nuôi con thì thấy thế là bình thường.

Khánh đang bế con bé. Nó bé xíu. Như con mèo. Tầm thế này mất một ca nước là cùng chứ mấy. Lòng tơ vắn lún phún trên mặt. Còn vài vết xước tự cào lúc vắn trong bụng mẹ nữa. Bú ti xong con bé lăn ra ngủ. Nghe rõ tiếng thở khe khẽ của nó khi ôm. Chưa thấy quấy. Mặt nó dần ra, không nhăn nheo như khi thức nữa. Hồng hào.

Một lúc sau thì mấy đứa về cho chị Lâm nghỉ, chồng chị tiễn mấy đứa ra ngoài rồi đi cũng về nhà đón mẹ anh mang đồ ăn vào cho chị Lâm. Hình như đứng ngoài nói chuyện vui vẻ nên lúc về Bảo với anh vỗ vai hện nhau hôm đầy tháng cháu thì làm một bữa.

- Con mình sau này cũng nhăn nheo như thế à? – Bảo nắm tay Khánh tiễn ra cổng bệnh viện.

- Thì trẻ con mới để đứa nào chẳng thế. – Khánh đáp, hơi lạ vì hôm nay Bảo không những nói chuyện hai đứa như mọi hôm mà còn nhắc đến “con mình” nữa. Tự nhiên cũng thấy vui vui.

- Bé nhí, thế hóa ra trong bụng toàn nước. Em bé được có mấy lạng. – Lên xe rồi mà Bảo vẫn chưa thôi thắc mắc về con bé con.

- Sao lại mấy lạng, phải được 2,3 cân mà. – Khánh cười.

- Em cười gì. Đừng tưởng anh không biết gì nhé. Anh chỉ không biết gì về em bé thôi. Còn bà bầu thì anh biết chăm đấy.

- Sao anh biết?

- Hồi đi du học anh ở trọ cùng một đôi vợ chồng trung niên. Bà ấy sinh muộn. Nhà không có con cái, nên anh với một thằng ở cùng toàn sinh hoạt chung với nhà ấy. Lúc bà ấy đẻ đứa đầu cũng 35 rồi. Bọn anh toàn làm giúp việc nhà thôi. – Bảo lên giọng hãnh diện.

- Galăng nhí. Thế sau này em có bầu có biết chăm em không, hay biết mỗi làm việc nhà thôi. – Khánh trêu anh.

- Không cần sau này, làm luôn một đứa. – Bảo phấn khởi.

- Đây. – Khánh lườm. Nhưng trong lòng tự nhiên cũng muốn có.

Hai người về thẳng nhà luôn, Khánh xin nghỉ cả buổi chiều. Còn Bảo chắc ngại đến cơ quan nên cũng ở nhà luôn với Khánh. Khánh đang ở trên nhà loay hoay thay bộ ga trải giường đem giặt thay bộ khác thì có chuông cửa. Nhưng Bảo đang ở dưới nhà nên cô không cần chạy xuống nữa. Ôm cái ga với hai cái vỏ gối xuống nhà.

- Ai đấy anh? – Khánh hỏi khi vừa bước xuống.

- Em có hoa. Không đề tên ai gửi. Chỉ có giấy nhấn.

- Viết gì anh? – Khánh tiến lại, ngó vào bó hoa.

“Cám ơn em về cuộc hẹn hôm nọ”. Tờ giấy in hoa nhỏ kẹp bằng cái kẹp con bướm gắn trong lẵng hoa ly. Không đề tên nhưng Khánh biết mà chắc chắn Bảo cũng đoán ra là ai.

- Định làm thế này để anh ghen đấy mà.

- Thế anh có ghen không? – Khánh thận trọng hỏi khi Bảo nói thế.

- Cũng hơi hơi. – Bảo nhăn nhó.

- Thế giờ tính sao? Vứt đi nhé.

- Thôi không cần, không làm hai đứa mất vui vì thằng đĩa đói đấy. Để bàn bếp cho vui cửa vui nhà. Hay cho con Lavin với Vic chơi. – Bảo hí hửng.

- Chúng nó ăn đấy. Mà em cũng không thích lẵng hoa này.

- Anh bảo không sao mà.

- Không, bao nhiêu năm yêu nhau anh ta vẫn chẳng bao giờ để ý. Em ghét hoa ly.

- Ồ, thế sau này anh sẽ không mua hoa ly.
- Được, thế tối nay mình ăn gì anh.
- Tối nay ăn gì à. Tối nay mình hẹn hò đi. – Bảo bẽn lễn nhìn Khánh.
- Hai đứa đứng trước mặt nhau như này mà còn hẹn hò gì nữa.
- Thì đi chơi với nhau cũng tính là hẹn hò rồi.
- Ờ thế là ra ngoài ăn hả.
- Ủ, anh đi thay quần áo trước đây. He he. – Bảo nói rồi chạy nhanh lên nhà.

Khánh đem lẵng hoa vào bếp. Tự nhủ Vũ còn làm mấy trò này đến bao giờ. Bảo không bực tức gì nhưng Khánh cũng không muốn thấy anh ức chế. Nhất là hai đứa lại đang ở chung. Mong là anh không để ý thật đúng như lời anh nói.

Tối hai người đi ăn. Khánh để ý hình như Bảo uống nhiều hơn mọi hôm. Chắc tại suy nghĩ chuyện lúc chiều nên Khánh chẳng để ý. Về đến nhà Bảo nằm vật ra giường. Còn chẳng kịp thay quần áo. May mà tắm từ lúc chiều rồi, chứ không giờ dựng dậy còn khó nữa là đẩy đi tắm. Khánh thay quần áo cho Bảo rồi lấy khăn lau mặt. Đẩy mãi mới về đúng vị trí khi nằm ngủ

- Trông thế mà nặng nhĩ. – Khánh lẩm bẩm. Đẩy đi có một góc giường mà hết cả hơi.
- Cứ để Bảo ngủ, Khánh đi rửa mặt rồi cũng ra đi ngủ luôn. Kéo chăn lên chui vào, thò tay tắt điện. Đột nhiên Bảo vòng tay qua người Khánh.
- Chưa ngủ à, em tưởng này giờ anh phải ngủ say rồi cơ. – Khánh ngạc nhiên. Nằm xuống.
- Nằm một mình lạnh nên chưa ngủ được. – Bảo rúc vào người Khánh.
- Có đau đầu không? Hôm nay uống nhiều mà.
- Cũng hơi hơi.
- Ai bảo tự nhiên lại uống nhiều. Bực mình chuyện chiều nay à.
- Ủ. – Bảo đáp, xịu mặt xuống.
- Thế mà cứ bảo không sao. Ghen hả? Thế giờ phải làm thế nào. Khổ chưa?
- Em yêu anh nhiều thì anh không khổ. – Bảo lúc lắc đầu trong lòng Khánh. Cười như trẻ con.
- Ủ, em yêu anh nhiều. – Khánh cúi xuống hôn Bảo. – Thế giờ ngủ nhé. Không lại đau đầu.
- Ủm. – Bảo đáp. Giọng lơ mơ buồn ngủ

33. Chương 33

Bảo phải đi công tác 5 ngày, mới ở nhà một mình hơn 1 ngày Khánh đã thấy có gì đó hụt hẫng, khó chịu. Hình như ở cạnh Bảo với Khánh đến giờ đã thành thói quen. Nên phải thay đổi dù chỉ một ngày cũng làm Khánh thấy có gì đó không bình thường nữa. Điều này chứng tỏ việc ở bên anh lúc này càng trở nên quan trọng hơn. Cũng có nghĩa là, tình cảm của Khánh đang ngày một lớn dần. Chỉ có điều, Khánh vẫn tự hỏi mình có nên hết mình hay không.

Có điều gì đó vẫn luôn cản tình cảm dành cho Bảo lại. Khánh tự gọi nó theo nghĩa tích cực là cẩn thận, nhưng có lẽ phải gọi là hèn nhát thì đúng hơn. Cứ thỉnh thoảng mỗi đêm nằm trong vòng tay của Bảo, rất ấm áp, yên bình. Nhưng Khánh luôn tự hỏi anh có thể ôm cô như thế này đến bao giờ. Mãi mãi là một điều quá xa với một người phụ nữ nên chẳng bao giờ Khánh đòi hỏi đến. Khánh mong điểm dừng lại là một cái kết đẹp. Còn đẹp như thế nào thì còn tùy hoàn cảnh.

Bảo không ở nhà đưa đón Khánh đi làm nên Khánh phải đi taxi. Cái xe máy dựng góc nhà lâu không đi giờ phải bỏ ra lau chùi rồi kiểm tra dầu mỡ, Khánh thì chẳng biết gì nên lại càng ngại. Tự cho phép mình

lười mấy hôm chờ anh về. Được Bảo chiều thành ra Khánh ngày càng có những thói quen không tốt. Sáng nay Khánh đi taxi, giờ về lại phải đứng trước cửa công ty vẫy taxi.

Tự nhiên muốn đi ăn đồ nướng, lâu không gặp Hà. Khánh nghĩ ngay ra nhắn tin rủ nó. Con bé hình như chỉ có việc ngồi chờ ai đó rủ đi đâu đó. Ok luôn. Thế là bắt nó lấy xe đón Khánh. Đang ngồi trước cửa công ty chơi chọc chuột trên điện thoại thì có cái ô tô đỗ bên vỉa hè. Khánh ngược lên nhìn thoáng qua rồi cúi xuống. Nhưng như phản xạ cần nhìn kĩ lại, ngẩng lên ngay lập tức.

- Hôm nay không có ai đón về à.
- Không phải việc của anh, anh làm gì ở đây thế.
- Đi ngang qua.
- Nghe cũng chẳng có lí lắm đâu. – Khánh đứng dậy, nhét điện thoại vào túi.
- Lên xe anh đưa về.
- Không cần, giờ em đi với bạn.
- Có cần nói thế không. Anh chỉ cho em về nhờ thôi.
- Việc gì phải nói dối anh. Tí cái Hà với em hẹn nhau đi ăn rồi. Không phiền anh đưa về. – Khánh xằng giọng khó chịu.
- Này. – Tiếng Hà vang lên, dựng cái chân chống trên vỉa hè. Nó nhìn thấy Vũ. Nhưng không nói gì. Lặng lẽ kéo Khánh đi. – Đi thôi.

Khánh bước theo nó, không ngoái lại nhìn.

- Sao thẳng đấy nó lại đến đấy thế? – Hà nói to át tiếng gió vù vù bên tai hai đứa.
- Không rõ, tự nhiên thấy ở đấy.
- Anh Bảo đâu?
- Đi công tác rồi, mấy hôm nữa mới về.
- Thẳng đấy nó theo dõi mày nên hôm nay anh ấy không đến mới thò mặt ra. Hay đi qua thật không biết.
- Ủm, tao cũng chẳng rõ. – Khánh lấy tay khép vạt áo lại. Đi xe máy gió lùa lạnh. Sáng ra đi taxi nên Khánh mặc ít áo.

Hai đứa hôm nay ăn nhiều, chắc trời lạnh nên ăn tốt. Lại còn gọi một chai vodka nhỏ nữa. Đứa bé con hai vợ chồng chủ quán kéo ghế ra ngồi cạnh Khánh. Thỉnh thoảng Khánh lại gấp miếng thịt, đưa lên miệng thổi rồi đút cho nó.

- Nó bé thế có ăn được không? – Hà nhăn mặt. – Mọc hết răng chưa nhỉ?
- Nãy giờ nó ăn suốt thì là ăn được chứ còn gì nữa. – Khánh quay lại nướng thịt thì nó lại chạy đi chỗ khác chơi.

Hai vợ chồng dạo này có nhiều khách hơn, có vẻ khấm khá hơn trước. Nhưng Khánh ăn bao giờ họ cũng làm nhiều đồ mà chỉ tính giá như hồi đầu tiên ăn của họ. Khánh còn thấy người chồng dạo này có chiếc xe máy cũ chờ đồ cho vợ. Không phải đi xe đạp như trước, chắc mới để dành tiền mua được.

Tối hai đứa về mà lạnh quá nên Hà ngủ lại với Khánh luôn. Khánh vừa tắm xong ra nhường nhà tắm cho Hà thì Bảo gọi.

- Mệt không anh? Hôm nay xong việc muộn thế à?
- Ừ cũng mệt, hôm nay nhiều việc quá.
- Không tốt hả anh.
- Ừ, khó kí được hợp đồng quá. – Nghe giọng Bảo có vẻ mệt mỏi, tự nhiên Khánh thấy xót xót. Khéo mấy hôm nay ăn ngủ còn không đầy đủ.

- Anh ăn gì chưa? Về khách sạn chưa.
  - Anh về muộn với mệt nên ăn tạm bát phở dưới chân khách sạn rồi về luôn. Hôm nay em đi làm mệt không?
  - Không mệt anh. Thế anh tắm chưa? Tắm rồi ngủ luôn một giấc cho đỡ mệt.
  - Ừ tắm xong còn đọc ít tài liệu mới ngủ được. Thế anh đi tắm. Em ngủ sớm đi nhé. Nhớ khóa cửa cẩn thận. Mang hai đứa kia lên ngủ cùng cho yên tâm.
  - Chúng nó ngủ rồi, hôm nay cái Hà sang ngủ với em.
  - Thế à, ừ thế em ngủ ngon nhé. Yêu em.
  - Yêu anh, nhanh xong việc rồi về em chờ nhé. – Khánh tắt máy. Năm nay kinh tế khó khăn. Ở đâu cũng thấy làm việc không thuận lợi. Ở công ty Khánh dạo này cũng ít việc để làm hơn. May mà lương tháng vẫn thế chứ không giảm. Còn nhiều người thất nghiệp vì doanh nghiệp phá sản còn khổ sở hơn.
- Khánh định kể chuyện hôm nay Vũ mò đến công ty cho Bảo, nhưng nghĩ có lẽ anh cũng mệt đầu vì công việc rồi nên lại thôi. Mà có lẽ, Khánh nên tự xử lý những việc như thế. Vì Bảo chắc cũng chẳng vui vẻ gì. Hơn nữa, Khánh sợ bảo thấy mệt mỏi sẽ chán nản. Mà trong tình yêu, chán nản thường...
- Hà vừa bước ra ngoài, nó phải mặc tạm quần áo ngủ của Khánh vì không chuẩn bị trước.
- Anh Bảo gọi về à.
  - Ừ. Nghe có vẻ mệt nên ngủ sớm rồi.
  - Có kể chuyện lúc chiều không? – Nó cầm cái khăn bông lau tóc, ngó vào gương.
  - Không, hôm nào về rồi tao kể. Mấy hôm nay để cho anh ấy tập trung làm việc.
  - Nó có hay đến không?
  - Không, hôm nay tao mới thấy. Nhưng lần trước gửi hoa, rồi còn hẹn gặp đúng ngày chia tay nữa.
  - Oắt? Mà còn nhớ ngày chia tay cơ à?
  - Tao không, Vũ nhớ. Gửi hoa rồi hẹn gặp.
  - Mà có đi không?
  - Tao có.
  - Gì ơi sao lại đi, kệ nó chứ. Thế nó bảo gì?
  - Thì chuyện như mình đoán, nó muốn quay lại.
  - Diên à, nó còn con vợ. Rồi suốt ngày gãi gú. Bệnh hoạn lắm.
  - Mà nói nghe kinh thế.
  - Lại chẳng à. Tao đoán quần áo mà để lại nó ấy con đấy mặc đấy. Xong chắc đi lại quanh nhà cho nó ngấm.
- Hà nói Khánh mới nhớ, cũng muốn biết Vũ mua cái nhà ấy làm gì. Nhưng không muốn mở lời hỏi chút nào. Có cách nào biết được không nhỉ. Nghĩ một thôi một hồi rồi tự nhiên Khánh nhớ ra việc lần trước thắc mắc nhưng rồi lại quên.
- Mà ơi tao bảo.
  - Ừ sao. – Hà đang ngồi trên bụng con Totoro Bảo mua cho Khánh. – Con này to nhỉ, êm nữa. Thích thế.
  - Vũ nói nó với vợ nó sẽ chia tay đấy. Chắc chắn.
  - Nó nói chắc chắn hay mà nghĩ chắc chắn? – Hà quay lại.
  - Nó nói, như thế là như nào nhỉ. Lần trước anh Phong hỏi thì cái Trinh bảo hai đứa bình thường. Không chia tay chia chân gì đúng không?

- Ủ đúng rồi, anh ấy kể nó còn nói muốn đi làm. Rồi đến công ty làm việc từ chân học việc nữa. Tao thấy chắc nó định làm ông bố xót. Từ hồi lấy thằng Vũ mà ông ấy căn không được hình như ông ấy kiểm soát tài chính của nó với bên công ty tách ra cho hai vợ chồng kĩ lắm.
- Thế à. – Khánh không biết việc này.
- Mà tưởng lúc đầu ông ấy đồng ý cho hai đứa lấy nhau, sao lúc sau lại phản đối nhỉ. – Hà leo lên giường, giữ chân chuẩn bị đi ngủ.
- Ủm. – Khánh biết lí do vì sao, biết rất rõ. Nhưng chẳng kể cho ai hỏi đấy. Còn sau này thì có Bảo biết.
- Hoặc thằng Vũ có ý định bỏ con kia mà nó không biết. Hoặc hai đứa nó không chịu được nhau định bỏ nhau nhưng không cho anh Phong với ông bố nó biết. Thôi tính sau, ngủ đi mày. Mắt tao díp vào rồi.
- Ủ tắt đèn đi. Tao đánh răng đã. – Khánh nói rồi bước vào nhà tắm

34. Chương 34

Sáng ra Khánh bắt Hà đưa đến công ty rồi mới được về, con bé mắt nhắm mắt mở còn không thèm đánh răng rửa mặt. Đi trên đường kiểu một mình bốn lần đường. Thả Khánh trước cửa công ty rồi nó lại bon bon về nhà... ngủ tiếp.

Mấy ngày hôm nay với Khánh hình như thời gian rất thừa, mọi khi đi làm Khánh cũng chẳng đến mức chăm chăm chờ giờ tan sở nhưng cũng thỉnh thoảng hóng cái đồng hồ. Về nhà thì phải nấu ăn cho hai người, cho hai con chó ăn, rồi dọn dẹp. Hôm nào đến ngày thì giặt giũ, tắm cho hai đứa kia... Cũng có tí vất vả của bà nội trợ. Nhưng vẫn vui vì cứ có Bảo ở nhà thì anh sẽ biết cách làm cô cười dù giúp thì Bảo chỉ giúp được vài việc lặt vặt. Mấy hôm nay không có anh ở nhà Khánh mới thấy ở một mình thật buồn.

Thật ra có lẽ do dạo này quen có người ở cùng nên thế. Chứ trước đó Khánh ở một mình suốt đấy thôi. Hôm nay Khánh lại về nhà một mình. Lại đứng chờ taxi. Tí nữa lại ăn một mình. À, với con Lavin và con Vic nữa.

Vừa bước chân xuống sảnh thì đã thấy cái xe ô tô hôm qua và lại... Vũ. Gì nữa đây?

- Hôm nay lại không có ai đưa về à? – Vũ hỏi, giọng điệu khó hiểu. Vừa kiểu mỉa mai, tò mò lại có tí thích thú.
- Anh lại đến làm gì nữa thế? – Khánh đã đang chán lại thêm bực mình.
- Nếu từ giờ không có ai đưa em về thì anh sẽ cho em đi nhờ.
- Anh rồi việc nhỉ. Mấy hôm nữa người yêu tôi về rồi. Không cần anh chở.
- Vậy à. Hôm nay thì không có ai đón đúng không. Đi nhờ một đoạn cũng không thiệt thời giờ chứ?
- Anh làm sao thế? Tôi có người yêu mới rồi. Anh thì cũng vẫn đang có vợ. Mà kể cả sau này anh có bỏ vợ cũng không liên quan gì đến tôi nữa. Đừng bám theo tôi như thế. Tôi cũng có sức chịu đựng như người bình thường thôi.
- Chỉ muốn mời em đi ăn, rồi đưa em về. Thế thôi.
- Không rảnh. – Khánh cau có. – Anh đừng đến đây nữa. Tôi bực mình lắm rồi đấy.
- Thế em định làm gì? Kêu người yêu em xử lí tôi chắc... Nay em đi đâu thế?

Khánh quay vào trong sảnh, ngồi lì ở phòng bảo vệ.

- Bác, cho cháu ngồi nhờ. Nếu có người vào bác nhớ báo công an nhé. – Nhìn mặt Khánh lúc này bác bảo vệ chắc chẳng hiểu đang đùa hay đang nói thật.
- Bác là bảo vệ mà lại đi báo công an à.
- À à, nhưng tóm lại là bác cho cháu ngồi chờ đến lúc nào có người đến đón cháu.

- Ủi cứ ngồi đi, từ tối nay đến sáng mai chỗ này của một mình bác. – Bác bảo vệ nói rồi ngồi nhấp ngụm nước trà, tiếp tục đọc nốt tờ báo.

- Rồi giờ gọi ai cho đi về cùng đây. Hôm qua vừa gọi Hà. Giờ chả nhẽ lại gọi nó. – Khánh lăm bâm rồi bấm điện thoại gọi cho Hà. – Ô may ơi đừng đùa tao. – Máy cứ bặt.

Nghĩ ra ai đó để gọi lúc này. Chị Lâm thì không được rồi. Cái Vân thì nhà nó xa quá. Gọi nó sang bây giờ con bé đi xe máy thì quá tội. Còn ai nữa. Ồ còn... còn Phong. Nhưng hoàn cảnh này đi nhờ anh có hợp lý không. Em rể anh đang đứng bên ngoài kia bắm như đĩa. Hơn nữa, mình chẳng có tí lí do chính đáng nào để nhờ. Nghĩ đến đây Khánh như muốn khóc. Chưa bao giờ Khánh thấy mình cần Bảo ở cạnh như thế. Nhưng mà... Khánh thận trọng đứng dậy, nép người nhìn ra cửa sổ. Vũ chẳng có dấu hiệu gì sốt ruột càng không thấy có ý định nào cho thấy sẽ bỏ về.

- Hóa ra anh ta mặt dày hơn sau từng ấy thời gian à. – Khánh bất lực, thôi bừa đi. Mình cứ về nhà trước đã, mai xin nghỉ ốm một ngày. Cứ về nhà đã.

...

- Ồ... lúc em đang gọi anh đang làm gì thế?

- Cũng chuẩn bị đi về thôi, giờ này thì ai chẳng từ công ty về.

- Mà em tưởng giờ muộn rồi anh phải về rồi cơ.

- Thế sao hôm nay lại nhờ anh đến đón thế? – Phong cười quay sang hỏi.

- À, tự nhiên hôm nay em hơi mệt. Anh Bảo đi vắng. Em gọi taxi mãi không được. Hơn nữa cũng lâu không gặp anh, hỏi xem anh có gần không thì gặp nhau tí tiện cho em đi nhờ thôi. – Khánh nói. Không nhắc đến việc vài phút trước khi Phong đang lùi xe ở cửa công ty Khánh thì Vũ đã lên xe về ngay lúc ấy. Có lẽ Phong thì không thấy Vũ. Nhưng Vũ thì đã nhìn thấy Phong. Hoặc không thì là anh ta đứng chán rồi về.

- Thế tối nay em ăn tối một mình à, có muốn đi ăn với bọn anh không?

- Thôi, em vẫn hơi mệt. Anh với nó vẫn bình thường chứ? – Nếu hôm nay Phong chỉ ăn một mình thì có lẽ Khánh sẽ nghĩ lại. Nhưng có hẹn với Hà rồi thì lại từ chối ngay.

- Ủi, kể ra cũng có cái tích cực lẫn tiêu cực.

- Cụ thể?

- Thì anh ăn uống, nghỉ ngơi đầy đủ hơn. Hình như dạo này chẳng có đêm nào thức muộn hay thức trắng nữa. Đêm cũng không uống rượu với hút thuốc nhiều. Có ấy mang hết rượu của anh xuống bếp. Hình như nghĩ như thế anh sẽ ngại mà không uống nữa. Nhưng thực ra là anh cũng không thích Hà thấy anh uống rượu.

- Tốt đấy chứ.

- Nhưng thỉnh thoảng anh lại bị lôi đi mua sắm rồi đi ăn uống hoặc uống rượu với bạn cô ấy. Anh không thích chỗ đông người. À, một vài lần phải đi đón cô ấy về lúc say nữa.

- Nó vẫn thế à?

- À không phải đi chơi, dạo này cô ấy với bà nào đó hợp tác mở văn phòng tổ chức sự kiện. Một vài lần đi tiếp khách về muộn thôi. Còn đi chơi dạo này ít rồi.

- Thế à, sao nó không kể cho em?

- Cô ấy bảo làm được quá 1 tháng mới dám kể, vì không thể nào em cũng ca cẩm.

Cả Phong và Khánh cùng cười, đã về đến nhà. Nhanh chóng xuống xe, Khánh ghé vào sát cửa cảm ơn Phong.

- À, mấy hôm nữa anh ấy về mấy đứa lại đi ăn anh nhé.

- Được rồi, hẹn anh trước là được. Chào em nhé.

- Chào anh. – Khánh nói rồi đóng mạnh cửa xe. Rút chìa khóa mở cửa vào nhà.

Nhìn đồng hồ đã gần 8h. Ngại nấu ăn. Khánh thả hai đứa ra cho chúng nó chơi. Đồ đồ ăn ra bát. Rồi lên nhà. Hai đứa phải ăn muộn tranh nhau ăn. Hôm nay phải tắm cho cả hai. Khánh xả nước ra bồn, xuống lừa hai đứa lên nhà để tắm. Cũng may con Vic có vẻ thích sạch sẽ nên ngồi im để Khánh dội nước, xát xà phòng. Con Lavin thì lúc đầu còn trốn. Nhưng hình như ở ngoài chơi một mình buồn. Nên lúc sau cũng mò vào nhà tắm. Tắm xong cho hai đứa còn phải sấy lông cho chúng nó. Trời lạnh để tự khô Khánh sợ chúng nó ốm. Xong rồi còn phải đi dọn nhà tắm và lau nhà vì lúc mới tắm xong người ướt nhưng con Lavin đã chạy ngay xuống nhà.

9h. Cũng xong. Khánh úp gói mì ăn rồi đi tắm. Chẳng thèm rửa bát. Cố gắng lết đi tắm rồi lên giường luôn. Hình như hôm nay Khánh mệt thật chứ chẳng phải bịa ra nói với Phong, cũng định nhớ lại chuyện lúc này để chửi rửa sự đeo bám của Vũ. Nhưng mệt quá nên ngủ luôn.

...

Chuông điện thoại của Khánh kêu, Khánh thò tay tắt đi. Đã nhớ là sáng mai xin nghỉ hôm nay tắt chuông báo thức rồi. Sao vẫn kêu nhỉ. Một lát chuông lại đổ, Khánh đưa cái điện thoại lên nhìn xem lúc này mình có để báo lại không. Mà không phải chuông báo thức. Cuộc gọi đến. Đồng hồ ở điện thoại Khánh chỉ 11h30

35. Chương 35

Khánh căng mắt ra nhìn cái số đang gọi đến, số của Bảo. Lúc tối mệt nằm ngủ luôn chẳng nghĩ đến gọi cho anh. Có lấy giọng tỉnh táo Khánh trả lời:

- Em nghe, giờ anh mới về khách sạn à?

- Mở cửa cho anh đi.

- Anh nói với nhân viên à? - Khánh ngập dãi.

- Không mở cửa nhà cho anh ấy.

- Ô... mở cửa ấy ạ. Nhà mình ạ.

- Chứ nhà ai nữa, nhanh nhanh nặng quá này.

Khánh tắt máy, ngồi bật dậy. Ngước mắt lên trần cho tỉnh rồi chờ người ra. Sao lại thế nhỉ??? Nhưng cũng chạy xuống nhà. Đứng trước cửa nhà Khánh gọi to.

- Anh có ngoài đấy không?

- Có. Em không cho anh vào à?

Khánh lật đật chạy đi lấy chìa khóa mở cửa. Con Vic với Lavin theo Khánh ra ngoài, nhìn thấy Bảo thì con Lavin chạy ngay lại, đu lên người anh. Còn con Vic chỉ từ từ tiến lại gần, vẫy vẫy cái đuôi rồi hít tay anh.

- Nửa đêm mà em hét to thế, hàng xóm kêu thì sao. - Bảo cười.

- Anh làm gì ở đây? - Mặt Khánh hình sự.

- Anh về nhà chứ làm gì?

- Sao đi 5 ngày mà mới 3 ngày đã về rồi, còn về nửa đêm nữa?

- Xong việc thì lại chẳng về luôn. Hay em thích anh ở đây chơi nốt rồi mới về?

- Nhưng sao về đêm hôm thế này?

- Ô thì chiều xong là về đây luôn chứ sao nữa. Mà em làm sao cứ như hỏi cung thế? Tỉnh ngủ chưa?

- Chưaaaaa.

- Biết ngay mà, cứ buồn ngủ là hay nói năng linh tinh. Thế có ngủ tiếp không hay lấy quà.

- Ủ ngủ tiếp. - Khánh quay lưng định lên nhà. - Mà quà gì? Ở có quà à.

- Ủ mà thôi mai anh đưa cho, cho anh lên đi tắm đã. Người bẩn quá.

- Thế mang vali lên phòng em lấy quà nhé.

- Ủ cũng được. - Bảo kéo cái vali lên cầu thang, ôm eo Khánh. - Nhớ anh không?

- Em có. - Khánh ngả đầu vào vai anh.

Khánh ngồi trên giường gọi vọng vào nhà tắm.

- Anh ơi em mở ra xem nhé.

- Ủ, lấy hộ quần áo của anh ra nhé. Có hai cái sơ mi với một cái áo len là sạch thôi, còn lại là quần áo bẩn đấy, anh để dành về nhà giặt.

Khánh mở cái vali. Thấy lẫn trong đồng quần áo là một cái hộp nhỏ hình vuông. Màu xanh ngọc buộc nơ trắng.

- Tiffany box. Mình có Tiffany box. - Khánh kêu lên khe khẽ. - À mà có đúng của mình không nhỉ.

Để cái hộp ra giường, Khánh cất quần áo sạch vào tủ còn mang quần áo bẩn của Bảo xuống bỏ vào máy giặt. Khi quay lên nhà thì con Vic với Lavin cũng theo lên.

- Nhớ Bảo lên chơi với Bảo à. - Khánh cười xoa đầu chúng nó.

Hai đứa ngồi ở cửa, Lavin thỉnh thoảng quay sang hít hít liếm liếm con Vic. Mà con bé thì cứ ngồi im. Thấy Bảo từ nhà tắm ra thì đứng vội lên. Chờ phản ứng của Bảo. Nhìn thấy nó anh khoác cái khăn tắm lên cổ, ngồi xuống vuốt lông cổ hai đứa.

- Sao đi có mấy hôm mà về nhìn chúng nó béo thế. Mấy hôm em không dẫn chúng nó đi chơi buổi chiều hả?

- Bảo quay ra hỏi Khánh.

- Không, em đi làm về mệt. Với lại đi một mình trông hai đứa sao được, chúng nó mà chạy thì giời đuổi. - Khánh phụng phịu. - Mà anh ơi...

- Oi.

- Hộp này của ai đây. - Khánh bèn lên thò ngón tay đẩy cái hộp ra trước mặt.

- Của em đấy. - Bảo cười, leo lên giường.

- Em mở nhé. - Khánh cầm cái hộp lên. Nghĩ thầm trong bụng là khuyên tai, hoặc dây chuyền.

- Ủ, hay thích anh mở cho.

- À thế anh mở đi. - Khánh đưa cái hộp cho anh.

Bảo mở hộp, lôi ra một cái nhẫn. Màu trắng, hình như bằng bạch kim hoặc bạc. Có gắn một viên đá hình vuông cũng màu trắng. Nhìn đơn giản nhưng thanh thoát. Không cầu kỳ.

- Hự. Sao lại là nhẫn. - Khánh gục mặt xuống gối. - Em tưởng nhà khuyên tai hay dây chuyền cơ.

- Em không thích nhẫn à? - Bảo cười lớn. - Khuyên tai hay dây chuyền thì cũng là trang sức mà.

- Nhưng mà là nhẫn, anh định cầu hôn em à. - Khánh hé mắt ra liếc Bảo.

- Không, ai bảo em thế.

- Thế hả. - Khánh bật ngay dậy. - Thế đưa đây trả em.

- Sao tưởng không thích nhẫn? - Bảo dứ dứ không đưa lại cho Khánh.

- Nào nào, đưa cho em. - Em sợ anh cầu hôn thôi chứ không phải thì thích chứ.

- Ủ, năm nay em đã được tuổi đâu. Anh cũng định rồi đấy. Mà chưa được.

- Ô anh xem ở đâu đấy.

- Chuyện. Đưa tay đây anh đeo cho. - Bảo kéo tay Khánh, nhẹ nhàng đeo cái nhẫn nhỏ xíu vào ngón tay giữa. Đưa lên ngang mắt ngắm. Cười ưng ý. - Vừa quá.
  - Ừ vừa nhỉ. Đẹp thế. - Khánh cũng đưa lên nhìn, cười mãn nguyện. - Đắt không anh?
  - Bằng cả cái hợp đồng vừa kí đấy.
  - Dạ. Thật không?
  - Thật. Kí hợp đồng mất một ngày. Đi tìm mua quà cho em cũng mất một ngày. - Bảo kéo Khánh lại gần, ngả đầu gối lên đùi cô. - Thích không?
  - Có. - Khánh cười tươi. Cúi xuống hôn anh.
  - Thế người ta mua quà cho rồi, có gì đáp lại cho người ta không. - Bảo nhăn nhó nhìn Khánh.
  - Không em chẳng có gì cả. - Khánh nói rồi định đẩy Bảo ra.
  - Lâu lắm anh chẳng được xem thổ ngọc gì cả. Hôm nay lại mặc cho anh xem đi.
- Khánh nghĩ ngợi một lúc.
- Mặc cho xem thì đừng có đòi bỏ ra đấy nhé.
  - Mình đi công tác về, mua quà à chẳng vui vẻ với mình. Thôi anh đi ngủ vậy.
  - Ừ ngủ nhé. Ha ha. - Khánh cười trêu Bảo. - Ngày quay đi đâu đấy.
- Bảo quay mặt vào tường, nằm im.
- Thôi quay ra đây em bảo này.
  - Không, mặc cho anh xem cơ.
  - Ừ thì mặc, quay ra đây.
  - Hí. - Bảo phi dậy, mở tủ quần áo. Lấy cái túi nhỏ màu hồng quen thuộc

36. Chương 36

- Định tìm thổ ngọc đấy hả. - Khánh nằm trên giường nhìn Bảo lục lợi trong tủ.
  - Ô, thổ ngọc của anh đâu.
  - Em giặt rồi, mới giặt sáng nay. Định để hôm nào anh về thì mặc chúc mừng đi công tác lâu ngày. Ai bảo anh về sớm. Ha ha ha. - Khánh bò lẩn ra cười.
  - Anh không biết đâu. - Bảo cụng đầu vào cửa tủ quần áo.
  - Thôi đi ra đây em ôm ngủ, muộn rồi. - Khánh dỗ dành.
  - Ừ. Không ngủ.
  - Thế sao giờ, phải em cố ý đâu. Giờ ướm mặc sao được. Ôm đấy. Thích em ôm à.
  - Bảo ngược mắt lên trần nhà. - Thôi thế mặc gà chip cũng được.
  - Ờ thôi thế mang ra đây em mặc à xem.
- Bảo thất thểu lôi bộ con gà ra đưa cho Khánh. Khánh chui tọt vào trong cái áo luôn.
- O làm gì thế? Em mặc kiểu gì đấy?
  - Bộ này rộng, mặc cả cũng vừa mà. Thế cho nhanh. - Khánh nói, đút tay vào hai bên cánh.
  - Không được không được. Ăn mặc phải đàng hoàng chứ.
  - Mặc mấy cái bộ này mà đàng hoàng gì. - Khánh phì cười.

- Không được, vào nhà tắm thay đi. Bên trong không được mặc gì chứ. Đi ngủ phải thoải mái.
- Lại còn thế nữa.
- Nhanh lên nhanh lên. - Bảo vừa cười vừa đẩy Khánh vào nhà tắm, quay ra nói với con Lavin với con Vic này giờ ngồi ở cửa trêu nhau. - Thích ăn thịt gà không?
- Nhìn mặt hai đứa ngẩn tũn. Chắc chẳng hiểu Bảo nói gì.
- Ấm quá. - Khánh đi ra, áp hai cái tay lên má. - Thơm nữa, giặt rồi mà để trong tủ vẫn thơm nhỉ.
- Còn cái gì bên trong không ấy?
- Còn chứ.
- Sao lại thế, bỏ hết ra cơ mà. - Bảo giận dỗi. - Ồ mà thôi ra đây anh bỏ cho. Nay làm gì đấy hai đứa kia.
- Vic với Lavin lần đầu nhìn thấy Khánh mặc bộ này. Theo phản xạ tự nhiên của hai đứa cứ thấy cái gì mềm mềm bằng bông là chúng nó thích. Kiểu như củ cà rốt. Con Lavin cứ hít hít cái chân với cánh bộ quần áo. Nhìn có vẻ rất thích thú. Chuẩn bị gặm đến nơi rồi.
- Thôi thôi xuống nhà đi, chỗ người lớn chơi. - Bảo chạy ra dẫn hai đứa ra ngoài cầu thang, khép cửa lại. Vừa quay vào thì con Lavin đã lại thò đầu vào. Bảo lại phải chạy ra đóng cửa.
- Chúng nó vẫn ở ngoài đấy hay xuống nhà rồi đấy? - Khánh leo lên giường ngồi.
- Hình như xuống rồi. - Bảo phi lên ngồi cạnh Khánh, thò tay ôm eo. - Ấm thế. Mấy hôm anh ngủ một mình lạnh lắm.
- Em chả bảo tối ngủ đắp chăn ấm vào rồi còn gì.
- Mà phải có hơi người mới ấm. Hí. - Bảo thò tay kéo cái khóa trước bụng Khánh, thò tay vào đấy.
- Á á làm cái gì đấy hả. - Khánh nắm tóc Bảo giật giật.
- Trong này ấm hơn này, trong này có gì không nhỉ. - Bảo trêu Khánh.
- Bỏ tay ra em buồn đấy.
- À à, có máu buồn. Yeeeeeeeeeeeeeee.
- Nay em buồn thật mà. - Khánh lặn ra giường. - Có bỏ tay ra không không ăn cần cho bây giờ. Nay cái tay cái tay.
- Bảo kéo cái chăn lên trùm kín đầu.
- Nay mặc đã được 10 phút đâu mà đã bỏ ra thế. Không nhìn lần sau đừng bắt em mặc nhé.
- Đâu anh có bỏ ra đâu. Anh vẫn ngấm đấy chứ. Chui hẳn đầu vào trong này ngấm rồi này.
- Đồ lẻo mép.
- ...
- Sáng sớm hôm sau hai người dậy muộn, con Vic với Lavin hình như dói quá. Từ sáng đã chạy lên cửa phòng biểu tình. Hôm qua ngủ muộn. Mà đúng hơn là rất muộn.
- Khánh vẫn chưa dậy, Bảo nhẹ nhàng ra ngoài mở cửa. Giơ ngón tay lên suýt suýt rồi lừa hai đứa xuống nhà. Đồ thức ăn ra bát rồi đi đánh răng rửa mặt. Mở tủ lạnh thấy còn trứng với bánh mì nên Bảo ốp trứng. Ở trên phòng Khánh nghe tiếng lục cục dưới bếp. Nhưng mắt vẫn díp lại.
- Một lúc sau thì Bảo lay Khánh dậy. Mùi bánh mì nướng với trứng ốp thơm phức. Còn có cả sữa nữa.
- Ăn sáng không em? - Bảo thơm vào má Khánh.
- Em buồn ngủ. - Khánh rúc đầu vào cái chăn.
- Ăn xong rồi lại ngủ tiếp nhé, anh ốp trứng này.

Khánh kéo chăn ngồi dậy, quần vài vòng quanh người nhìn cho lịch sự.

- Anh làm đấy à?

- Ủi anh ộp trứng với nướng bánh mì.

- Làm lâu không. - Khánh kéo cái gối lên đùi, ngồi tựa vào đầu giường.

- Nhanh mà, em ăn không?

- Em có. Hi. Mà em chưa đánh răng. Đợi em tí. - Khánh định thò chân xuống giường. - À à, lấy cho em mượn cái áo ngủ hoặc áo phông của anh hoặc cái gì đấy đi. Em mặc vào nhà tắm.

Hôm qua lúc thay quần áo sang bộ gà chip Khánh vẫn treo trong nhà tắm.

- Thôi không cần mặc gì đâu. Vào nhà tắm đánh răng thôi mà. - Mắt Bảo sáng lên.

- Anh muốn chết à. Thôi không đánh răng thì không ăn nữa.

- Đây đây. - Bảo mở tủ lấy nhanh cái áo phông cho Khánh. Khánh cầm cái áo ngủng nguẩy đi vào nhà tắm.

- Mặc như này vẫn thoáng mát chán. Để mặc lại quần áo thì phí. He. - Tự lẩm bẩm một mình, Bảo đưa miếng bánh mì lên miệng.

Ngon nhỉ. - Khánh vừa ăn vừa cầm cốc sữa uống. - Lần đầu tiên em ăn sáng trên giường đấy.

- Thế lần sau anh lại làm tiếp cho nhé.

- Thôi, thỉnh thoảng mới thú vị chứ. Thường xuyên nhanh chán đấy. - Khánh cười, vươn người kéo Bảo lại gần. Thơm vào má anh một cái rõ kêu.

- À em chưa cho Vic với Lavin ăn.

- Anh cho rồi, không sao này giờ chúng nó im thế.

- Thế ạ. Đắm đang nhiều việc ghê. - Khánh trêu anh.

- Ủi anh làm mà. - Bảo cười toe. - Chiều tối nay đi đến chỗ này với anh nhé.

- Đi đâu anh? - Khánh đặt cốc sữa xuống. Ăn sáng no căng. Vỗ vỗ bụng. - Anh ơi bụng to chưa này.

- Có em bé trong đấy không.

- Có sao được mà có. Thế tối đi đâu anh?

- À thì mời khách ở trong kia kí được hợp đồng ra ngoài này chơi với chiêu đãi ấy mà. Tối nay đi ăn. Có ông cũng cho vợ đi theo kết hợp du lịch. Nên anh tội gì không dẫn em đi.

- Thế ạ. - Khánh ngược mắt nhìn Bảo, anh bê cái khay xuống nhà. - Chết thật, đi tiếp khách làm ăn à. Mình chưa đi bao giờ. Đi với công ty Khánh mà cô còn ngại.

Nói đến công ty, tự nhiên Khánh nhớ ra chuyện của Vũ. Cô chưa nói cho Bảo. Cũng không biết phải nói kiểu gì. Sợ anh bực mình. Hoặc không chịu được sự làm phiền của Vũ anh sẽ làm gì đấy không hay. Rồi cả chuyện bắt đực dĩ phải nhờ Phong nữa.

Vừa đi công tác về, hai đứa mới vui vẻ được một hôm. Tối anh còn đi tiếp khách nữa. Thôi, để mai rồi nói. Khách tắc lưỡi xuôi suy nghĩ vừa xuất hiện. Theo Bảo xuống nhà. Tối nay mà đi như thế thì hai đứa phải chuẩn bị cái gì nhỉ?

37. Chương 37

Khách của Bảo là người Trung Quốc, nhưng sống ở Sing nên nói tiếng Anh tốt. Khánh nói được vài câu với ông ấy, đại loại khi ông ấy hỏi về mối quan hệ giữa hai người, khen Bảo và khen món ăn Việt Nam. Còn lại họ nói chuyện làm ăn với nhau, phần này Khánh không muốn nghe thì nhiều hơn là không hiểu.

Khánh nói chuyện với vợ ông ta nhiều hơn. Cô ấy nhìn không giống người Trung Quốc, rất xinh. Có vẻ giống người Hàn Quốc hơn. Và đặc biệt cô ấy chỉ trạc tuổi Khánh có khi còn trẻ hơn, trong khi ông chồng chắc cũng tứ tuần rồi. Đây, khi người ta có nhiều tiền vợ người ta đẹp thế đấy.

- Anh ơi, cô ấy kêu chán. Nói mấy hôm ở khách sạn, hôm nay mới được ra ngoài mà ngồi nhìn mấy ông nói chuyện công việc chẳng hiểu gì. – Khánh ghé sát ta Bảo thì thầm. Nhìn cô gái mặt mũi xinh đẹp đang ngơ ngác vì lạ và chán.

- Thế em dẫn cô ấy đi chơi đi. – Bảo cười. – Anh nói chuyện chắc còn lâu đấy, mà em ngồi chắc cũng chán.

Khánh đứng lên cười, cô gái hình như cũng hiểu. Xách cái túi bên lên chạy ra thì thầm với ông chồng. Ông ấy cười với cô rất hiền rồi vẫy tay chào hai người. Khánh dẫn cô ấy thang máy để xuống tầng dưới. Hôm nay Bảo mời Khách ở nhà hàng trên tầng trung tâm mua sắm. Mà Khánh nghĩ dẫn con gái đi chơi chẳng có chỗ nào hợp lý hơn. Lâu rồi Khánh cũng không đến đây.

Đứng như Khánh nghĩ, nhìn cô ấy rất vui.

- Are you from China?

- No, from Singapore.

Khánh đưa cô ấy đến gian mỹ phẩm, trang sức, quần áo...

- Còn chỗ nào hợp lý hơn. – Khánh tự nói với mình, mắt hoa lên vì những gì đang hiện ra.

Cô ấy không chọn quần áo hay giày dép, cô ấy chọn cặp tóc, móc điện thoại, trang sức. Đại loại là mấy thứ nhỏ và đáng yêu. Đúng như Khánh đoán, cô ấy còn trẻ trong cả suy nghĩ lẫn ngoại hình.

- How long has your marriage? – Khánh hỏi khi cô ấy đang ướm lên người Khánh một cái váy.

- 2 years. – Cô ấy cười tươi khi Khánh hỏi về việc họ lấy nhau.

- 2 years ago? You look so young.

- Yes, I'm 24. But my husband is 42.

- Why you married early?

- A friend introduced him to me, we are together for 4 months, he came home for my mother allowed us to marry. My mother said I should marry him. Because he looked into my eyes and not look at my boobs.

- Really? – Khánh ngạc nhiên khi nghe cô ta nói thế.

- Yes, and she right. He loves me and takes care of me. He also takes care of my mother.

- You are lucky girl. – Khánh cười.

- I know it. – Cô ấy ướm đi ướm lại mấy cái váy trên người Khánh. Rồi bắt chộp nhìn thẳng vào mắt Khánh.

- You should marry your boyfriend. He constantly watching you all night, not looking at me or my boobs.

- Oh, I see. – Khánh tủm tỉm cười khi cô ấy nhắc đi nhắc lại về bộ ngực của mình như thế. Nhưng công nhận ít ai không nhìn vào đó một vài lần khi gặp cô ấy. Khánh cũng nhận thấy Bảo liên tục nhìn Khánh suốt bữa ăn. Nhìn để chắc chắn Khánh ăn được đồ ăn Trung Quốc vì cô ít ăn, hay để chắc chắn Khánh không thấy chán vì cuộc trò chuyện. Hoặc đơn giản chỉ để biết Khánh vẫn ngồi đấy.

- How old are you? Sorry to ask you. But I can not choose the dress suitable for you. – Cô ấy bỏ cuộc việc ướm thử mấy cái váy cho Khánh.

- I'm 26. You don't have to do that. – Khánh thấy ngại khi cô ấy ngỏ ý muốn mua tặng Khánh bộ váy. Nhưng cô ấy khẳng khái muốn tặng quà cho Khánh.

- 26? You should get married as soon as a young and beautiful. They love us, but they do not like us old.

Khánh tự nhiên cũng thắc mắc nếu mình già và xấu Bảo sẽ nghĩ gì.

Cuối cùng, cô ấy tặng Khánh một cái lắc tay có treo toòng teng mấy cái chuông bằng bạc và một con bướm nhỏ màu xanh, còn cô ấy lấy màu hồng. Cô ấy cũng chọn cho ông chồng một cái kẹp cavat. Khánh thấy cô ta đáng yêu. Có lẽ vì thế nên chồng cô ấy yêu cô ấy nhiều thế.

Bảo gọi điện nói Khánh đưa cô ấy xuống uống café, họ chuyển sang quán café dưới chân khu mua sắm. Buổi tối kết thúc sớm vì hôm sau họ sẽ về nước luôn. Trước khi lên xe cô gái còn thò đầu qua cửa kính xe taxi để chào Khánh, hai người cũng cho nhau email và nick yahoo để nói chuyện.

- Bye Khanh!!!

Bảo đưa Khánh lượn một vòng hóng gió rồi về. Tối nay hai người ngủ sớm vì mai vẫn phải đi làm. Khánh cũng quên luôn việc nói chuyện mấy hôm trước cho Bảo. Đi bộ cả buổi trong khu mua sắm làm Khánh đau chân và thấy mệt hơn bình thường. Nhưng đến hôm sau thì Khánh nhớ.

...

- Anh ơi chiều đi làm về đón em nhé.

- Ừ tất nhiên, đưa em đi thì phải đón em về chứ.

- Mấy giờ anh về hả anh?

- Tầm 4 rưỡi là anh xong, sang đón em chắc là 5h. Hôm nay tự nhiên em lạ thế? – Bảo thắc mắc vì tưởng lâu rồi Khánh coi việc được Bảo đưa đón là đương nhiên.

- Không có gì. Thế sang đón em về tối em làm vịt quay cho ăn nhé. Em mua đồ rồi.

- Ừ về anh qua ngay.

Khánh tắt máy, ngược mắt lên nhìn cái đồng hồ. Trong đầu thầm nhủ nhanh nhanh đến giờ về. Và mong hôm qua Khánh không đi làm thì Vũ chờ mất công và cũng đến ngày thứ 3 thì thẳng cha mặt dày cũng hết kiên nhẫn. Khánh cũng bắt đầu gọi như thế giống Hà, khi mà sắp hết chịu nổi thái độ ăn không được thì đập đổ.

- Đừng có đến đừng có đến. – Khánh vừa lẩm bẩm vừa gõ nốt cái văn bản sắp đưa.

- Khánh. – Tiếng sắp vang lên sau lưng làm Khánh giật mình, như vừa làm gì lén lút bị phát hiện. Tự nhớ ra mình chẳng làm gì nên tự tin xoay cái ghế ra nhìn sắp.

- Dạ chú gọi cháu.

- Sang tuần có đoàn khách người Sing đối tác vừa sang kí hợp đồng vừa sang chơi. Nếu phải dẫn đoàn đi ăn hoặc đi đâu đấy thì cháu với cậu Tuấn đi nhé. Chú chỉ đi buổi kí hợp đồng hoặc gặp mặt quan trọng thôi. Bà xã chú mấy tuần nay cứ đòi chú chở đi chăm con gái sắp đẻ suốt. Cũng bận.

- Sao lại thế ạ? Cháu có biết gì đâu.

- Chuyên môn cậu Tuấn lo rồi, chỉ là có cô xinh tươi cho đối tác phấn khởi. Chứ nhìn mấy ông bà lão với mấy bà nội trợ giả công sở thì công ty mình chán quá.

- Vâng thế cũng được ạ. – Khánh nhăn mặt.

5h kém 15, đoán Bảo cũng sắp đến nơi. Khánh sắp lấy điện thoại bỏ vào túi xách. Lấy áo với khăn rồi đứng trên ban công nhìn xuống đường.

Cái xe mấy hôm trước đỗ ở đâu hôm nay vẫn ở đấy, không thấy Vũ bên ngoài. Chắc anh ta ngồi trong xe hoặc ngồi quán café. Khánh tự nhủ tí nữa sẽ nói sao với Bảo. Nhưng rồi nghĩ có khi để hai người gặp nhau như thế này vừa biết được Vũ muốn làm gì, vừa xem phản ứng của Bảo như thế nào. Dù việc Vũ đến công ty Khánh từ mấy hôm nay chưa nói lại với Vũ.

Thấy ô tô Bảo vừa rẽ vào cổng công ty là Khách chạy như bay ra thang máy, vừa xuống đến tầng 1 thì Bảo gọi. Khánh bấm nút tắt máy rồi bước ra ngoài. Khánh bước chậm rãi ra ô tô chờ xem Vũ có định làm gì không. Và nghĩ có lẽ hôm nay thấy có người đón sẽ ngồi yên trên xe không làm gì nữa. Nhưng không phải,

anh ta mở cửa xe khi Khánh còn cách xe Bảo mấy bước chân. Bảo cũng mở cửa xe đón Khánh như mọi lần. Khánh dừng lại.

- Em sao thế? – Bảo hỏi khi thấy Khánh đột nhiên dừng lại. Rồi quay lưng nhìn qua kính sau xe.

- Hôm nay em có người đón rồi à. – Vũ lên tiếng.

Bảo cũng vừa mở cửa bước ra ngoài

38. Chương 38

Bảo nhìn thấy Vũ đứng tựa vào xe cách xe anh có mấy bước chân, anh đưa tay nắm tay Khánh.

- Đưa túi anh cầm cho, em lên xe đi.

Khánh đưa cái túi xách cho Bảo, nhìn anh bối rối. Bảo không tức giận cũng không khó chịu. Nhẹ nhàng và bình tĩnh. Khánh bước lên xe nhưng thấy Bảo không có ý định vào thì chưa đóng cửa xe.

- Không sao đâu anh vào bây giờ. – Bảo cười trấn an Khánh, nói rồi anh đưa tay đóng cửa xe lại. Quay ra phía Vũ. – Anh là người quen của Khánh à. – Bảo biết thừa đây là Vũ. Từ lần đi ăn đám cưới vô tình gặp, Khánh nói Bảo đừng nhìn nhưng anh cũng đã kịp để ý.

- Thân hơn quen. Tôi là người yêu cũ của Khánh.

- À, còn tôi là người yêu Khánh. – Bảo cười, rút tay vào túi quần.

- Người yêu hiện tại. – Vũ đính chính lại hoặc muốn nhấn mạnh cho Bảo nghe từ hiện tại.

- Cũng có thể, nhưng cũng chưa chắc. Hiện tại tiến xa hơn người ta gọi là tương lai. – Bảo nói đầy ẩn ý. – Anh đến tìm Khánh có việc gì à? Hôm nay cô ấy mệt, muốn về sớm.

- Mấy hôm Khánh hay phải tự đi về nên tôi muốn chở cô ấy về thôi. Cô ấy hay nói từ công ty đón taxi về nhà khó và hay phải đợi lâu, tắc đường nữa. Cũng vất vả. – Vũ nói như muốn thể hiện việc mình từng quen thuộc và biết những thói quen của Khánh như thế nào.

- Về nhà cũ của cô ấy thôi, còn về nhà mới đường taxi đi tiện lắm. Trước lúc đi công tác tôi cũng muốn nhờ người đưa đón nhưng cô ấy nói muốn tự đi vài ngày cho đỡ lười vận động. Đi bộ đón xe vận động chút cũng hay. – Bảo cười. – Chắc cũng vì thế nên cô ấy không thích đi cùng anh.

- Vậy sao. – Vũ cũng cười nhưng nhìn thì Bảo biết ngay là không thoải mái.

- Thế nếu không có việc gì thì tôi đưa cô ấy về. Để cô ấy nghỉ ngơi không mệt. – Biết chắc Vũ chẳng còn gì để nói nên Bảo quay lưng ra xe. – À nếu anh có việc gì tìm Khánh thì cứ gọi điện, đến công ty thế này có khi mất công chờ mà lại không gặp được. Cô ấy có thói quen muốn ai đó báo trước khi đến.

Vũ im lặng, mở cửa xe rồi lái xe đi.

Bảo nhìn xe Vũ ra khỏi cổng thì cũng lên xe. Nãy giờ Khánh sốt ruột ngồi trên xe, chốc chốc lại nhìn qua gương hoặc quay hẳn về phía sau nhìn xem hai người làm gì. Bảo không hạ cửa kính xuống nên Khánh không nghe được hai người nói gì. Bảo lên xe, đóng cửa, để cái túi của Khánh ra ghế sau rồi nổ máy.

Thấy Khánh cứ nhìn như chờ anh nói điều gì, Bảo quay sang xoa đầu cô.

- Về nhà nấu cơm ăn nhé, làm vội quay. Anh đói quá.

- Vâng. – Khánh chẳng dám hỏi gì Bảo, trong lòng bất an. Bảo đưa tay sang cầm tay Khánh, đặt lên đùi mình.

...

Sau bữa tối, hai người nằm xem fim. Mấy hôm Bảo không có nhà Khánh down được vài bộ phim hay để chờ Khánh về xem cùng. Ngồi tựa vào Bảo, thỉnh thoảng cô lại ngược lên nhìn anh.

- Sao em cứ nhìn anh thế? – Bảo bật cười. – Anh đi mấy hôm nhìn mặt lạ à?

- Anh không bức mình chuyện chiều nay à.
- Chuyện gì?
- Anh biết rồi còn gì, chuyện Vũ đến làm phiền...
- Mà em không kể cho anh hả. – Bảo ngắt lời Khánh.
- Vâng. – Khánh đáp, đoán Bảo giận thật rồi.
- Có gì đâu mà bức mình. Em không thích kể cho anh thì thôi. – Bảo nói giọng nửa đùa nửa thật.
- Không phải mà là... - Khánh vội giải thích.
- Anh đùa đấy, em định chờ anh về rồi mới nói hả.
- Ủm, nhưng mà anh về sớm. Cũng bận nữa, với lại em sợ anh thấy phiền.
- Anh thấy phiền thì sao, chuyện của em anh quan tâm thì tốt chứ.
- Mà nếu anh thấy phiền quá chán thì sao. Đang yêu nhau mà chán thì... - Khánh nói nửa chừng, không muốn nhắc đến từ chia tay.
- Bao nhiêu tuổi rồi, có phải yêu nhau kiểu trẻ con đâu mà nhanh chán nhanh chia tay thế được. Rắc rối thì phải giải quyết chứ phiền thì có làm gì được đâu. Đấy thấy chưa, anh đã bảo anh chín chắn hơn em mà.
- Thế anh định giải quyết thế nào? Anh ta đến mấy hôm rồi. Hôm thì em nhờ cái Hà, hôm thì phải nhờ anh Phong, hôm thì nghỉ làm. Mà hôm nay vẫn đến. Hình như không chịu gặp thì không thôi.
- Em nhờ cả anh Phong à? – Bảo cười ồm lên.
- Vâng. Sao mà cười hả?
- Không sợ anh ghen à?
- Sao anh không ghen với người yêu cũ mà lại ghen với người bình thường thế hả.
- Thì anh thấy người yêu cũ của em chẳng có gì đáng để ghen cả. Đến gặp em mà đi đi lại lại mấy lượt không thành công thì chưa thực sự cố gắng lắm. Hoặc năng lực chỉ có thế.
- Mà nhớ mai lại đến nữa thì sao hả anh.
- Nếu đến có việc để nói thì nói, còn không đến chỉ để nhìn anh đưa đón em thì cứ nhìn. Đơn giản thôi mà. Anh không thấy khó giải quyết ở chỗ nào cả.
- Ủm.
- ...
- Hà đang ngồi nhắn tin thì Khánh đến, hai đứa hẹn nhau đi mua mấy bộ quần áo trẻ con. Đây tháng con chị Lâm. Hai đứa cùng ăn trưa rồi mới đến nên hẹn nhau ở quán cà phê. Hà mới cắt tóc, nó để mái bằng và duỗi thẳng.
- Sao tự nhiên lại cắt tóc thế. – Khánh nói, miệng ngậm cái ống hút ở cốc nước cam mới được mang ra.
- Nhìn cho trẻ trung. Tao mới đi làm.
- Ờ tao biết rồi. – Khánh nhìn con bé đắc ý.
- Sao mà biết?
- Tao điều tra đấy.
- Ai nói? Anh Phong hả?
- Ủm, anh ấy tự kể chứ tao không hỏi.
- Thế à. Thế máy thấy biểu hiện anh ấy thế nào?

- Thế nào là sao?
  - Thì về việc tao đi làm ấy.
  - À, thì cũng có gì đó tự hào, yên tâm.
  - Thế hả. – Nhìn con bé rất vui.
- Uống nước xong hai đứa đi chọn quà cho em bé. Hoa mắt vì quần áo, đồ chơi, đồ dùng cho trẻ sơ sinh khi đi mua cùng chị Lâm bao nhiêu thì lần này chúng nó còn hoa mắt gấp đôi.
- Ôi sao bây giờ chúng nó sướng thế, quần áo trẻ con đẹp như người lớn ấy. Đẹp hơn ấy. – Hà xuyết xoa. – Ngày xưa mình có được mặc đẹp thế này đâu.
  - Giờ mà mày còn nói ngày xưa. Chọn đi xem nào. Mua 1,2 cái vừa thôi. Còn rộng rộng một tí. Trẻ con lớn nhanh lắm. Mua vừa cũng mặc được mấy lần là cùng. Mà mày hẹn anh Phong chưa?
  - Rồi, anh ấy cứ ngại. Nói không quen ai.
  - Gì mà ngại. Làm ở nhà, có mấy đứa với nhau. Mấy ông ấy ngồi một lúc có tí rượu thì...
  - Ủi tao cũng bảo thế, anh ấy ở công ty xong đến thẳng nhà. Tao cho địa chỉ nhà chị Lâm rồi. Anh Bảo cũng thế hả.
  - Không tí đón tao, mày đi cùng không?
  - Thế à, tao tưởng tao đi với mày. Ủi thế cho tao đi nhờ cũng được.
  - Ủm, anh ấy sợ Vũ lại đến nên hôm nay tao đưa tao đi làm rồi trưa cũng chở tao ra đây.
  - Nó vẫn đến từ hôm nọ đấy á. Ôi cái thằng này mặt nó dày nhỉ.
  - Ủi, hôm nọ anh Bảo gặp, hai người nói gì ấy mà tao không biết. Cũng chẳng dám hỏi.
  - Sao không hỏi. Con hấp

39. Chương 39

- Để tớ nói cho cậu nghe, tớ là tớ không thích thằng...(tên tiếng Anh) chạy cánh. Sức yếu chạy như thế ko kịp hỗ trợ cho đồng đội... - Chồng chị Lâm nghiêm trọng.
- Nhưng mà nó khéo chứ anh. Như trận hôm nọ gặp... (tên tiếng Anh). Không có nó lại chả chết à. - Phong cũng nghiêm trọng không kém.

...

- Đang nói cái gì ấy mà nhỉ? - Hà cứ hóng mấy người nói chuyện nãy giờ nhưng hình như không có chuyện gì hóng được.
- Chuyên môn và nghiệp vụ ấy mà. Mày không biết đâu. - Vân đang ôm em bé ngủ khê đung đưa.
- Uống rượu vào rồi nói nhiều gớng nhỉ, bình thường có nói mấy đâu. - Hà chăm chăm nhìn Phong.
- Chúng mày nói xấu chị à. - Chị Lâm với Khánh từ trong bếp đi ra. Tay bê đĩa hoa quả với bình nước chanh vừa pha.

Hôm nay đầy tháng em bé con chị Lâm, anh nhà mời mấy cô chú đến chơi với cháu. Gọi là đến chơi với cháu nhưng các chú đến chơi với bố còn các cô đến chơi với mẹ. Cứ bế cháu nó được một lúc là chẳng ai nói với cháu câu nào. Mà kể con bé cũng ngoan, chỉ ăn hơi ít và quấy lúc ăn sữa. Còn thì không có ai vắn đặt nằm nôi được. Nhiều nhà con quấy, không dám đặt con. Cứ bế nhiều nên nó quen, đến lúc nhỡ nhỡ thì phải bế rã cả tay. Tóm lại là kể cả khi nhỏ, cũng không nên chiều con. Khi nằm nôi là bắt đầu cho con tự lập được rồi.

- Thế cái Vân bao giờ cưới đấy? – Chị Lâm vừa gọt lê vừa hỏi.

- Hai tháng nữa chị ạ. – Vân bên lên, tính nó thế. Nhất, hiền và lúc nào cũng ngại. May mà gặp được anh kĩ sư cũng hiền với nhất chẳng kém. Chứ không chỉ sợ lấy chồng rồi về chồng nó bắt nạt cho. Cả mâm cơm Vân cứ thỉnh thoảng lại nhìn anh ấy bị mấy ông kia mời rượu nhưng cứ nhấc lên đặt xuống thì yên tâm. Không biết uống rượu, hút thuốc. Giờ cũng hiếm người không biết cả hai thứ như thế.
- Thế Khánh.
- Gì chị. – Khánh mới đổi sang bế em bé thay Vân.
- Có định cưới không? Năm nay mấy đứa được tuổi lấy đi. Rồi còn sinh con nữa. Phụ nữ sinh muộn không tốt đâu.
- Em cũng có ý định, nhưng không biết bao giờ thôi. A... dậy rồi à. – Khánh chu miệng trên con bé con vừa ngoác miệng ra ngáp.
- Cẩn thận nó ngủ dậy thỉnh thoảng cũng hờn đấy. – Chị Lâm lấy cái khăn sữa cài vào cổ áo con bé.
- Chị. – Hà nãy giờ lại lên tiếng. – Sao chị không hỏi em.
- Hỏi gì? Lấy chồng à? Tưởng không định lấy chồng, thích ở vậy mà.
- Đây là lúc trẻ thôi, giờ em cũng già rồi. Haiz. – Hà giả bộ than thở.
- Kiểm được cho nó người yêu ở đâu mà giờ nó khác thế hả Khánh.
- Mỗi cữ của nó không dùng được đá sang cho em đây chị ạ, buồn lắm.
- Này, cháu nó còn bé. Đừng nói thế trước mặt cháu.
- À à chị. Thế... dạo này sao?
- Cái gì sao?
- Thì qua một tháng rồi, vết mổ của chị cũng lành nhanh. Hai vợ chồng sao? – Mắt Hà sáng lên.
- Hỏi để sau này cũng định để mổ chắc. – Chị Lâm cười trên nó.
- Mà chị cũng nhanh liền nhỉ. – Vân cũng hào hứng.
- Ừ may đấy, không thì khổ lắm. Thì cũng mới có 2 lần thôi. Hồi trước bác sĩ cũng chỉ cách cho nên chỉ bị 3 tháng đầu với 3 tháng cuối là kiêng. Chứ không bắt ông ấy nhịn cả 9 tháng.
- Thế à. Bác sĩ cũng bảo hả. Hay nhỉ. Sau này mình phải hỏi bác sĩ cận kề mới được. – Hà nói, quay ra nhìn Phong. Tầm tầm cười. – Không bỏ đói 9 tháng thế nào mèo chả đi tìm mồi.
- Cũng vất vả đấy. Hôm đầu sau khi sinh như kiểu lần đầu luôn. Chắc sang tháng là đỡ rồi. Còn phải tập cho người gầy đi nữa chứ. Nhìn bụng này. – Chị Lâm than thở.
- Ăn bao nhiêu nghệ mới lành được sẹo đấy.
- Nghệ á? Nghệ là củ màu vàng bôi vết thương cho lành sẹo đấy hả? Cái đấy ăn được hả? – Hà ngơ ngác. Ba người nhìn con bé ngán ngẩm, không hiểu sau này nó lấy chồng thì phải học biết bao nhiêu thứ cho đủ.
- Ừ, phải kho chung với thịt ăn suốt, chị chán lắm rồi.
- Thế sách bà bầu có viết cái vợ chồng này nhiều không chị. – Hà vẫn tiếp tục. Sao tự nhiên hôm nay nó quan tâm đến bà bầu thế.
- Mày hết chuyện nói rồi à. – Khánh lấy chân đá đá chân Hà.
- À mà đây, sao cái Hà vẫn bảo thằng Vũ làm phiền hả Khánh. Giờ có người yêu rồi. Giải quyết dứt điểm đi.
- Vâng em biết mà, đến công ty thì hôm nọ gặp anh Bảo nói chuyện rồi. Còn không biết sau này có định làm gì nữa không.
- Hay lấy chuyện biết nó mua nhà riêng đưa bỏ về dọa khoe vợ nó cho nó sợ. – Vân thì thầm.

- Ở ở được đấy. Lần sau gặp mày cứ dọa nó cho tao.

Khánh cười. Kể ra nói mình đi đến cái nhà đấy thăm dò khéo Vũ còn tưởng mình quan tâm nên mới tìm hiểu. Mà dọa chắc gì anh ta đã sợ. Sợ vợ không phải kiểu của Vũ. Có lẽ chỉ sợ nếu bỏ vợ thì mất tiền thôi. À, nói mới nhớ. Việc anh ta nói chắc chắn hai người họ sẽ bỏ nhau nhưng Trinh khẳng định với Phong không có cũng làm Khánh thấy lạ. Nhưng chưa muốn xác minh và cũng nghĩ biết chẳng để làm gì. Nhất là khi thấy thái độ của Vũ kiểu muốn không ăn được thì đập đổ nên Khánh càng mong tránh xa anh ta và chuyện của anh ta.

...

Hôm nay Khánh phải làm nốt giấy tờ nên dặn Bảo đến đón muộn. Tuần sau công ty có đoàn đối tác đến thăm nên Khánh nhiều việc hơn bình thường. May mà Khánh cũng làm xong. Thấy Bảo chưa đến thì đứng đĩnh đi thang bộ xuống sảnh. Thỉnh thoảng Khánh cũng hay leo lên hoặc xuống bằng thang bộ, từ khi biết đi cầu thang tốt cho tim mạch.

Xuống đến nơi, Khánh ngạc nhiên khi hôm nay Vũ vẫn đến. Sau hôm Bảo ra mặt nói chuyện với Vũ thì cô cũng nghĩ anh ta ít nhiều sẽ xấu hổ vì hành động làm phiền này nhưng không phải. Không thể hiểu nổi anh ta muốn làm gì. Khánh thực sự tức giận. Muốn trêu tức hai người hay để Bảo không chịu việc làm phiền này mà rút lui.

Khánh cứ đứng trân trân nhìn về phía cái xe như thế. Rồi quyết định tiến lại gần. Vũ mở cửa xe bước ra.

- Anh định làm gì thế? Không thấy như thế này là lỗi bịch à.

- So với việc từng làm trong quá khứ thì em đừng nghĩ nói khích anh sẽ hiệu quả.

- Tôi không hiểu anh đang làm trò gì. Giờ vốn dĩ đã chẳng ai liên quan đến ai. Sao anh cứ làm phiền cuộc sống của tôi thế.

- Cuộc sống của em hiện tại không có anh, anh không muốn cái gì từng là của anh lại là của người khác.

- Anh đừng nói như thể anh là người thiệt thòi. Tiền anh có, địa vị anh có, vợ đẹp anh có. Có chăng chỉ là anh không yêu cô ta. Nhưng cũng là do anh chọn.

- Anh có thể chịu nhục khi mang tiếng lừa đảo con tiểu thư nhà giàu. Nhưng khi đó đến cả em cũng cảm thấy khinh bỉ anh như bao người khác thì hình như anh thấy những gì anh bỏ ra và chịu đựng là không đáng.

- Những gì anh làm giờ anh lại đổ lỗi cho người khác à?

- Anh từng làm mọi thứ để hai đứa có thể ở cạnh nhau, nhưng khi đó em không chấp nhận bỏ đi để sống cùng anh. Thì giờ anh cũng không chấp nhận việc cuộc sống của em có người khác xen vào không phải là anh.

- Anh theo dõi tôi bao lâu, không hề ra mặt chỉ để chứng kiến tôi cô đơn. Khi tôi tìm được người khác thì anh điên lên à. – Khánh gần như quát lên.

- Gần như thế. Cái gì anh muốn có nhưng không có được thì anh cũng không thích ai có. Anh muốn xem em nói tình yêu mới của em bền vững thế nào. Hay cuối cùng cũng chỉ ở cạnh anh em mới có hạnh phúc.

- Nói thẳng nhé. Giả sử có không còn ai yêu tôi cũng không yêu người đem bỏ đến nhà toàn đồ dùng cũ của người yêu để ngủ. Mà chẳng phải một người. – Khánh buộc miệng vì tức giận.

- Anh không nghĩ là em biết đấy. – Vũ nói nhưng vẫn bình thản.

- Nếu cái Hà không cố tìm hiểu thì tôi còn không muốn gặp không muốn biết bất cứ thông tin nào về anh. – Nói xong Khánh mới nhận ra xe Bảo đã đến. Quay lưng đi nhanh về phía xe Bảo, trèo lên xe và đóng mạnh cửa.

- Em không sao chứ. – Bảo nắm tay Khánh. Mặt Khánh đỏ bừng vì tức giận.

- Em không sao, mình về thôi.

...

Khánh vừa phải đưa đoàn khách công ty về khách sạn đặt sẵn. Do không biết lúc nào mới về nên cô nói với Bảo sẽ tự đi taxi. Khánh đã chuẩn bị sẵn đồ ăn từ sáng trước khi đi làm, Bảo nói sẽ về sớm hôm lại thức ăn chờ cô về.

Ăn tối xong rồi đi tắm, Khánh đổ luôn lên giường vì mệt. Gối đầu lên đùi Bảo khi anh đang đọc tài liệu trên máy tính, Khánh ngủ ngon lành. Tự nhiên anh lay cô dậy, phải mất một lúc Khánh mới mở mắt ra được.

- Em ơi Hà gọi này, anh chưa bấm nghe đâu. – Bảo đưa điện thoại cho Khánh.

- Con này làm gì mà gọi muộn thế. – Khánh lè nhè. – Alo.

- Mày ơi đến viện xxx đón tao.

Khánh ngồi bật dậy.

- Sao mày lại ở đây? – Khánh lo lắng. Bảo nghe Khánh nói cũng quay sang nhìn.

- Tao bị ngã xe. Bố tao đưa dì về nhà ngoại hai hôm rồi, anh Phong thì mới đi công tác sáng nay. Tao không gọi được ai. – Giọng con bé buồn buồn nhưng nghe có vẻ ổn.

- Ủi đợi tao đến nhé.

40. Chương 40

Thay vội quần áo, Bảo lấy xe đưa Khánh đến viện. Hà ngồi ở băng ghế dài bên ngoài ngay phòng tiếp đón bệnh nhân. Chân phải băng từ cổ đến hết bàn chân. Nhìn cũng vẫn ổn, chắc chỉ bị thương ở mắt chân. Khánh nhìn thấy con bé đang ngồi gọi điện. Chắc cho Phong hoặc cho bố Hà. Con bé nhìn thấy Khánh thì nói thêm 1,2 câu rồi tắt máy.

- Chân bị sao? Có gãy hay rạn xương không? – Khánh đưa tay sờ nhẹ cái chân đang băng của nó.

- Không gãy, chỉ rạn xương mắt cá thôi. Chụp rồi. Giờ băng bó ngồi nhà thôi. – Hà nhét cái điện thoại vào túi, co chân kia lên tì cho đỡ tê.

- Đi đứng làm sao mà lại ngã.

- Thì hôm nay anh Phong không ở nhà, tao tự đi xe đến nhà hàng bà chị đang làm. Lúc về qua ngã tư xxx thì có mấy thằng choai đi xe hò hét lạng lách. Người đi đường dạt cả sang hai bên. Hai thằng đi ép xe tao vào lề. Lâu không đi xe máy nên tao cuống tay. Đổ xe. May mà tao đi sát nên ngã trên vỉa hè.

- Thế ai đưa vào đây?

- Có hai bố con một bác đi sau tao thấy thế thì chở tao với đi xe tao vào. Mà xong lại về luôn vì nhà còn ở xa. Chưa kịp cảm ơn. Còn mấy thằng chúng nó mất hút luôn rồi.

- Chân bị làm sao em. – Giờ Bảo mới vào, buổi tối kiếm chỗ đỗ xe khó.

- Không nghiêm trọng lắm anh ạ. Rạn xương chân thôi. Người cũng không làm sao.

- Ủi thế tí anh chở về, xe thì gửi đây rồi mai nhờ người đến lấy nhé

- Vâng em cảm ơn nhé. – Con bé cười với Bảo. – Chán thế, hơn nửa tháng nữa là anh Phong lên thay bố, công ty tổ chức tiệc. Hôm ấy anh bảo đưa tao đến công ty đấy. Mà chân căng thế này có kịp khỏi mà đi không, còn mặc váy đẹp nữa.

- Chắc mặc váy thì vẫn mặc được, đi lại thì khó khăn thôi. – Khánh cười méo mó, nó có đau không mà lại nghĩ đến không được mặc váy đẹp với đi dự tiệc bây giờ nữa. – Hôm đấy bảo anh ấy đi rồi đến nói thì ngồi một chỗ.

- Mày điu tao nhé, hôm đấy anh Phong định mời anh với nó đi đấy. – Hà nghiêng đầu nhìn sang Bảo đang ngồi cạnh Khánh.

- Thế hả. Đến chung vui hả. – Bảo cười nháy nháy mắt với Hà,
  - Vâng, anh ấy định 2,3 hôm nữa đi công tác về thì gặp rồi mời một thể. Mà hôm nay gặp nên em nói luôn. Một chị y tá đi ra đưa giấy với phim chụp của Hà để cầm về, tiện sau này đi khám lại và theo dõi. Bảo đứng dậy xem xét rồi theo chị y tá đi vào phòng trong. Chắc thanh toán tiền viện phí.
  - Gọi anh Phong chưa?
  - Gọi lúc vừa bằng xong rồi.
  - Thế anh ấy bảo gì?
  - Bảo mai mà xong việc thì về đêm luôn hoặc ngày kia về sớm. Bảo tao về chỗ hai đứa không có ai thì về nhà ấy. Còn có cô giúp việc. Bỏ với đi tao sang tuần mới ở quê lên.
  - Quan tâm thế đừng đòi hỏi gì nữa nhé, thế tí chở mày về nhà hả.
  - Ủm, nhứt quá. – Giờ Hà mới nhăn nhó xuýt xoa cái chân.
  - Lúc mày gọi, trên đường đến đây tao cứ sợ bị ô tô đâm cơ.
  - Người ta nghĩ đến trường hợp nhẹ nhàng nhất chứ mày lại nghĩ xấu thế.
  - Không... tại. – Khánh ngập ngừng. – Hôm trước tao cũng mới dọa Vũ việc hai đứa mình biết nó thuê nhà ở với bồ. Tao tưởng nó định làm gì mày để làm tao sợ.
  - Ui giời chắc nó chẳng dám đâu. Đang danh cao chức vọng, nhà lầu xe hơi. Nó có định bỏ con vợ cũng không làm gì để phải bỏ tiền của đâu.
  - Ủm, chắc tại tao nghĩ nhiều quá. – Khánh cười.
  - Thế dạo này còn đến không?
  - Sau hôm tao nói thế thì không.
  - Ô có khi dọa lại hiệu quả ấy nhỉ. – Con bé cười. – Ôi giời ơi hình như hết giảm đau rồi. Đau quá. – Nó bắt đầu rên rỉ.
- Bảo ra đến nơi, cầm theo cái túi giấy đựng ít giấy tờ với phim chụp. Hai đứa dìu Hà ra xe. Đưa Hà về rồi lại về nhà Khánh, đến nhà thì đồng hồ chỉ 2h kém. Hai người nhìn nhau phì cười.
- Ngày sáng mai anh lại nghỉ rồi. – Bảo vòng tay ôm Khánh.
  - Chắc em cũng nghỉ sáng, mà tuần này nhiều việc chứ. Thôi kệ. Hi.
- ...
- Anh ơi anh đang ở đâu đấy, trưa nay có bận gì không? – Khánh đang đưa đoàn khách đến nhà hàng. Buổi sáng hai bên cửa kí hợp đồng xong. Giờ công ty Khánh chiêu đãi đối tác bữa trưa.
  - Anh chuẩn bị đi ăn thôi. Sao em?
  - Chiều anh có phải quay về làm không?
  - Anh có tí giấy tờ thôi, mang về nhà làm không quay lại cũng được.
  - Thế anh đến em nhờ tí nhé. Em đưa khách công ty đi ăn trưa. Mà cái ông được cử đi cùng em bảo vợ ốm bỏ về trước rồi. Giờ còn mỗi em. Đi ăn một mình với mấy ông bà ấy ngại quá. Khách có người Sing nữa. Anh sang có ăn uống, nói chuyện cùng họ em tí được không?
  - Ủ được rồi, thế ở đâu anh qua.
- ...

Bảo đưa Khánh đưa khách về lại khách sạn rồi hai người về nhà. Ăn trưa nhưng nói chuyện đủ thứ chuyện nên 2h chiều mới xong. Bảo đi du học mấy năm liền nên nói chuyện với mấy người này có vẻ hợp. Chiều

Khánh còn đưa họ đến mấy chỗ mua đồ lưu niệm, chụp ảnh vài nơi. Xong là cũng xế chiều. Chiều tối họ tự ăn hay hình như có ai đó mời ăn, nên Khánh không phải đi cùng nữa

Bảo chở Khánh đi ăn cháo cá, trưa ăn đồ chiều đãi ở nhà hàng toàn mấy món nhiều đạm với dầu mỡ, cả hai cùng chán ăn cơm. Bảo rủ đi ăn cháo cá rồi uống trà bát bảo. Xong rồi cả hai về nhà.

- Cho anh này. – Khánh xòa cái móc chìa khóa có hình biểu tượng đảo quốc sư tử mà mấy vị khách hôm nay tặng Khánh.
- Anh đi du học Sing mấy năm mà lại cho anh cái này. – Bảo cầm cái móc cười.
- Thì anh cũng có cái nào dùng đâu. Không thích thì trả em.
- Có, anh dùng. Mà này anh bảo. Cuối tuần này hai đứa đi chơi đi.
- Đi đâu anh?
- Thì đi đâu xa xa một tí. Chiều thứ 6 đi rồi chiều chủ nhật về. Đi đâu kiểu suối nước khoáng hoặc chỗ nào đại loại thế.
- Mùa đông này đi suối nước nóng đi. Hồi trước em đi với nhà, tắm thích lắm. Mà hồi đấy mùa hè. Giờ mùa đông đi chắc thích. Mà từ đây lên có hơn 50km thôi.
- Ủi thế có phải đặt phòng trước không nhỉ. Mình ở đấy hai đêm.
- Hôm nay mới thứ 3, mai em đến công ty rồi xem lại thông tin chỗ khu nghỉ dưỡng đấy rồi đặt phòng luôn nhé.
- Ủi, thế giờ đi ngủ không muộn quá rồi. – Bảo vòng tay ôm eo Khánh, đồng hồ trên tường chỉ 11h kém. – À mà không muộn lắm, vẫn sớm. Phải vận động tí mới ngủ được.
- Sớm gì, ngủ thôi không mai lại không dậy được. Trời lạnh này sáng ra anh đã ngại dậy.
- Ồ thế để dành đến cuối tuần đi vui chơi giải trí kèm nghỉ dưỡng một thể nhé. – Áp má vào má Khánh, Bảo thủ thủ.
- Nghe cũng được đấy nhỉ.
- Mà hôm nay cái bà ngồi gần anh khen chúng mình đẹp đôi đấy. Bà ấy bảo anh có người yêu xinh mà hiền. Còn khen anh đẹp trai, nói tiếng anh tốt.
- Đi du học mấy năm về mà lại không tốt nữa thì phí tiền của bố à.
- Nhiều người khen chúng mình đẹp đôi em nhỉ.
- Nhiều à, đâu có thấy ai mấy đâu.
- Có mà

41. Chương 41

Khánh mở mắt, trời mùa này âm u, nhìn thì có vẻ chưa sáng hẳn nhưng thực ra có khi gần đến trưa ánh sáng cũng chỉ có thế. Quay sang nhìn Bảo vẫn đang ngủ. Anh nằm sấp nửa người, ngực thở đều đều, nhẹ nhẹ. Vươn người sang Khánh hôn hên lên trán anh. Với tay lấy cái áo khoác ngủ mỏng quàng vào người, Khánh chui ra khỏi chăn. Sáng ra đúng là lạnh thật. Định chiều tối thứ 6 đi nhưng rồi thấy như thế vội mà vất vả quá, nên lại đổi thành đi ngày thứ 6. Cũng may đợt này công ty ít việc. Về rồi làm bù cũng không vấn đề gì.

Đánh răng rửa mặt xong Khánh làm bữa sáng rồi mới định gọi Bảo dậy, cho anh ngủ thêm tí nữa lấy sức tí chạy xe. Sáng nay Khánh nấu bánh đa cua. Nước riêu và chả ăn kèm chuẩn bị từ trước. Giờ chỉ việc đun sôi nước và trần bánh đa là xong. Vặn bếp lửa nhẹ để nước sôi lăn tăn, cô lên nhà đánh thức Bảo.

- Dậy không anh? – Khánh dụi đầu vào ngực anh.

- Không. Không dậy. – Bảo lơ mơ nói, quàng tay ôm cổ Khánh.
- Em nấu ăn sáng rồi đấy, dậy ăn luôn nhé.
- Em nấu gì thế.
- Bánh đa cua. Anh ăn không? – Khánh lấy tay béo má anh cho tỉnh.
- Anh có.
- Thế dậy đánh răng đi nhé. – Bỏ tay anh khỏi người Khánh xuống nhà, vẫn ngoái lại nhắc Bảo lần nữa. – Dậy đi đấy nhé.

Sáng sớm trời lạnh, ăn bánh đa cua nóng hổi đúng là ngon thật. Bảo ăn được gần hai bát. Khánh ăn xong trước thì đi cho con Vic và Lavin ăn. Đồ thức ăn ra bát cho chúng nó nhiều hơn mọi ngày, cả nước uống. Cô cũng chỉ khép hờ cái tủ đựng thức ăn mà bình thường phải đóng chặt vì con Lavin thỉnh thoảng hay dùng chân cạy tủ lấy trộm khi Khánh không ở nhà. Rồi kiểm tra kĩ cửa, đi hai ngày nên thả cho hai đứa trong nhà chơi với nhau, không nhốt hay xích để chúng nó đỡ cuồng chân.

Bảo ăn vừa xong thì Khánh cũng quay vào.

- Anh rửa bát cho. – Bảo bưng cái bát lại bồn rửa. – Em kiểm tra với sắp nốt đồ nhé.
- Vâng, thế rửa hộ em nhé. – Nghe anh nói thế cô lên nhà luôn.

Đi có hai ngày nên Khánh cũng không mang gì nhiều. Mang cho Bảo 2,3 bộ quần áo mặc đi đường. Thêm 2 bộ ngủ. Khánh cũng chỉ mang 1,2 cái váy, 1 bộ quần áo với 1 cái váy ngủ. Thêm ít đồ dùng cá nhân, kem dưỡng da, keo dưỡng tóc... Quan trọng là bộ bikini của Khánh và cái quần bơi của Bảo. Vừa đủ một cái vali kéo mà Bảo hay dùng lúc đi công tác.

Hai người lên đường, trước khi khóa cửa Khánh xoa đầu Lavin và Vic, dặn chúng nó trông nhà cẩn thận và chơi ngoan. Chẳng biết chúng nó có hiểu gì không, nhưng nhìn mặt rất phấn khởi. Chẳng thấy buồn khi cô đi vắng gì cả.

Đường ra khỏi thành phố tầm này vắng vẻ. Vì mọi người đổ vào thành phố đi làm hoặc ngược lại thì vào tầm 7-8h sáng. Còn bây giờ gần 9h rồi. Cũng may với thời tiết này có đến trưa trời cũng chỉ ấm lên chứ vẫn trưa có nắng. Nên lên đường lúc này là hợp lí.

...

Đoạn đầu chuyến đi khá suôn sẻ, nhưng đến khi rẽ vào địa phận tỉnh để lên khu du lịch suối nước nóng thì lạc đường. Bảo thì khăng khăng trước đây từng đi nên nói là rẽ ở chỗ này, nhưng vấn đề là từ hồi đấy đến giờ cây cối nhà cửa thay đổi rất nhiều nên chẳng nhìn ra được nét nào giống để khẳng định cái trí nhớ của anh. Hỏi người đi đường thì hai người lại nói theo hai kiểu đi khác nhau. Quay đi quay lại mất mấy vòng.

- Anh. Hay ngồi đây chờ tí có cái xe du lịch lên suối thì đi theo. – Khánh cười, nghĩ ra cái sáng kiến ấy. – Xe du lịch chắc đi hơi lòng vòng tí, nhưng mà thể nào cũng đến.
- Chờ ấy hả, có sợ lâu không. Mà có chắc có xe lên đây không?
- Có mà, người ta đi nhiều lắm. Chị ở công ty em mới đi tuần trước xong. Cứ bao giờ thấy có xe dán chữ “Du lịch...” thì mình đi theo.
- Ờ cũng được. Ngồi nghỉ tí.
- Anh ăn bánh không? – Khánh với tay ra đằng sau lôi ra cái túi nhỏ, bên trong có mấy cái bánh ngọt, mấy quả quýt và mấy lon nước ngọt.
- Em mang cả đồ ăn đi hả? – Bảo ngạc nhiên, nghĩ Khánh chỉ mang đồ dùng hay quần áo.
- Em mà, cẩn thận lắm.
- Cho anh lon nước tăng lực thôi. – Bảo đưa tay lấy lon nước bật uống.

Khánh ngồi gặm mấy cái bánh socola ngon lành.

- Anh ơi có xe có xe. Cái xe đỏ kia. – Khánh đang ăn thì nhìn thấy cái xe du lịch có gắn biển chữ đến khu du lịch thì giật tay Bảo chỉ theo.

Bảo nổ máy chạy theo. Đường từ đây lên đến khu du lịch ấy leo đồi khá nhiều. Khung cảnh bên đường lúc này là đồi, rừng cây, ruộng bậc thang... xanh, nâu... Đẹp và thanh bình như tranh. Sáng ra trên núi nên hơi sương vẫn còn đọng lại nhiều. Nhìn như trời vừa mưa xong. Nhà cửa ở đây thưa thớt. Cứ thỉnh thoảng mới có 2,3 cái nhà. Mỗi cái nằm yên một mình trên một ngọn đồi nhỏ. Khánh kéo cửa kính xe xuống, gió lùa vào mặt lạnh buốt. Gió trên núi có khác. Nhưng mùi hương thì dễ chịu. Đôi lúc còn nghe có tiếng chim hót nữa.

- Anh ơi em bắt đầu thấy lãng mạn.

- Giờ mới thấy à. Anh bắt đầu thấy từ khi mình lạc đường cơ. Ha ha. – Bảo cười.

45 phút sau khi theo cái xe du lịch đỏ thì hai người đến nơi. Nhìn khu du lịch đẹp và yên tĩnh hơn trong ảnh giới thiệu trên mấy trang web. Hoặc có thể vì hôm nay thứ 6 ít người đi. Trong bãi đỗ xe chỉ có 3 chiếc ô tô 4 hay 7 chỗ. Một cái xe du lịch lúc này. Khánh mở cửa xe xuống trước, đứng vươn vai. Nãy giờ ngồi xe khá lâu nên cô thấy mỏi người. Bảo bước xuống sau, lấy cái vali, đóng cửa xe. Hai người vào phòng lễ tân ngay gần đây nhận phòng.

- Anh chị có đặt trước phòng không ạ? – Cô lễ tân nhỏ nhắn, mặc áo dài chào hai người.

- Có, phòng đôi, nghỉ hai đêm. Tên Khánh em ạ. – Bảo cười.

- Anh chị cho em mượn chứng minh thư của một trong hai người ạ.

- Đây. – Bảo rút ví đưa cho cô nhân viên, cô ấy nhận cái chứng minh thư từ tay Bảo. Mặt túm túm cười, hơi đỏ lên.

Cầm chìa khóa phòng, Bảo nắm tay Khánh theo hướng dẫn của một nhân viên khác đến dãy phòng nghỉ. Phòng ở tầng 3. Nhìn thẳng ra cái hồ nước nhỏ và khu gì đó nhìn giống công viên. Có nhiều cây, mấy cái bập bênh, cầu trượt cho trẻ con.

- Anh có để ý không?

- Để ý gì?

- Cô lễ tân cứ nhìn anh túm túm cười, mặt còn đỏ lên nữa. – Khánh cũng túm túm cười.

- Thế à. Mặt anh làm sao à?

- Không, chắc tại lâu lâu mới thấy người đẹp trai nên thế. – Cô trêu anh.

Mở cửa phòng vào trong, Khánh đổ ập xuống cái giường giữa phòng luôn.

- Mối lưng quá.

Phòng nghỉ ở đây đơn giản. Chỉ có một cái giường ở giữa phòng. Đầu giường có một kệ tủ nhỏ để cái đèn ngủ, một cái điện thoại và hai cái cốc. Một phích nước để dưới chân bàn. Một tủ đứng nhỏ để treo quần áo sát tường. Phòng này có cửa sổ nhìn ra phía sau nhà, có ban công.

Bảo vén cái rèm treo trước cửa ra ban công, mở cửa bước ra ngoài. Gió lùa vào phòng. Khánh ngồi dậy lấy quần áo ra treo trên mắc. Mấy chai mỹ phẩm và đồ linh tinh thì để ở cái kệ đầu giường. Mắc xòe quần áo lên giá treo trong tủ, Khánh cũng chạy ra ban công. Ban công nhìn thẳng ra dãy núi đá. Nhìn đẹp và lạ lẫm. Bảo thấy Khánh ra thì nhường chỗ đang đứng cho cô, rồi chống hai tay sang hai bên. Để Khánh đứng trong lòng mình.

- Đẹp anh nhỉ.

- Ừ, lạnh nữa. Thế này tí có tắm được không.

- Được chứ. Người ta lên đây chủ yếu để tắm mà.

Ngắm cảnh chán chê thì nhân viên gọi điện thoại mời hai người xuống ăn trưa. Lúc ấy Khánh mới nhớ ra, chứ cũng chẳng đói vì trên xe cô nhí nhách ăn bánh với hoa quả suốt. Nhưng Bảo thì đói.

Bữa ăn có gà nướng mật ong, quả lặc lầy luộc (thứ quả đặc sản ở vùng này, nhỏ hơn quả dưa chuột, mà xanh thẫm, nhìn giống quả mướp nhưng giòn chứ không mềm nhũn như mướp) chấm với muối vừng, cá kho ăn với canh chua. Mặc dù không đói nhưng Khánh cũng ăn thấy ngon miệng hơn bình thường.

Ăn xong hai người đi một vòng xung quanh. Ra cái hồ, có nhiều cá. Hình như là cá chép. Còn có chỗ bán thức ăn để thả cho cá. Bảo mua cho Khánh một túi nhỏ để thả xuống hồ. Cá xúm lại chỗ Khánh đổ từng ít thức ăn xuống một. Con màu đỏ, con màu vàng, con thì có khoang đỏ trắng. Chơi chán hai người về phòng ôm nhau ngủ một mạch đến chiều.

Khánh lại dậy trước Bảo, mở cửa phòng đi ra hành lang nhìn xuống sân thì thấy xe đã nhiều hơn ban sáng. Chắc giờ nhiều người mới đi. Khánh quay vào phòng gọi Bảo dậy vì thấy nhiều người có vẻ đã đi tắm. Mà Khánh còn băn khoăn liệu tắm suối nước nóng mặc bikini có ngại không. Bảo đã nói là không sao nhưng Khánh kiên quyết mang đến bể bơi nếu nhiều người mặc thì mới mặc. Cuối cùng thì không phải người ta đến đây nghỉ, tắm suối chỉ mặc bikini, mà còn có các em teen chân dài nhìn hot như mấy bể nổi tiếng để ngắm gái đẹp mà Khánh với mấy đứa đi mùa hè. Khánh tự nghĩ như thế này, tắm bể trên núi có được gọi là tắm tiên không

42. Chương 42

Bể bơi nước nóng, lại trong nhà nên mới bước vào bên trong Khánh thấy ảm hảm. Có hai bể bơi trong cái nhà ấy. Một bể rộng và sâu hơn bể còn lại. Chắc dành cho người lớn và trẻ em. Nhưng cái hay của khu nghỉ này là phòng thay đồ ngay phía trên thành bể. Một dãy 8 cái phòng nhỏ ngăn cách nhau bằng mấy tấm vách như kiểu từng ngăn trong WC mấy trung tâm thương mại hay làm. Chỉ có một khu, tức là... nam vào thay đồ ngay cạnh nữ cũng được. Dù tấm vách ngăn không nhìn thấy gì nhưng tiếng động thì nghe rõ mồn một.

Khánh há hốc mồm nhìn mấy cái phòng thay đồ, hồi lâu rồi đi thì phòng thay đồ ở riêng. Chung với khu gửi đồ chia nam nữ. Nhưng giờ mới xây cái mới này.

- Anh ơi, thay đồ làm sao đây.

- Anh bảo em thay luôn trên phòng như anh này thì không ngại. – Bảo cười. – Giờ vào kia thay đồ chứ sao nữa.

- Mà ngại lắm. – Khánh cứ nhìn nhìn mấy cái phòng thay đồ, thấy không an toàn.

- Người ta vẫn thay được mà. – Bảo nói, chỉ về phía hai cô gái vừa bước ra từ hai phòng.

Chẳng biết có phải khu này chọn người mới cho vào hay không, mà cô nào cô nấy chân dài, vòng nào ra vòng đấy. Hai bộ bikini gọi cho lịch sự chứ những chỗ nào cần che thì được một mảnh vải hình tam giác màu cầu vồng và đỏ che. Mấy cái dây buộc hững hờ hai bên hông, cổ và sau lưng. Khánh nhìn không nhầm thì chẳng phải mấy thanh niên choai choai, cả mấy chú mấy bác đang bơi cũng ngừng lại nhìn. Nhưng chỉ một lát rồi quay đi, Khánh đoán chắc tại nhìn người mới vào thôi. Còn trong bể này phải được hơn chục cô như thế. Thêm mấy bà sồn sồn và các cháu thiếu nhi.

- Em lại giống mấy em teen kia à. – Khánh sững mặt lên.

- Anh đùa đấy. À hay vào khi tráng nước bên ngoài phòng thay đồ. Chia nam nữ riêng.

- Ờ mà không biết chỗ tráng nước có cho vào thay không nhỉ? Em đi tắm biển với bể bơi thì chia riêng đấy.

- Kệ, cứ vào.

Hai người loay hoay một lúc rồi Khánh cũng ở trong phòng tráng nước thay đồ đi ra.

- Ở bộ này mới hả? – Bảo thích thú nhìn bộ bikini Khánh đang mặc.

Áo kiểu vạt buộc lên cổ, sau lưng liền chứ không buộc dây. Cổ khoét sâu. Kẻ ngang trắng và xanh navy. Có một cái móc hình mỏ neo treo ở cổ áo khoét sâu ngay dưới ngực, màu vàng lấp lánh. Bên dưới vẫn là kiểu quần tập Khánh thích màu xanh cùng màu kẻ bên trên áo.

- Anh nhìn em mặc được mấy bộ mà biết bộ này mới? – Khánh thắc mắc, đưa tay chỉnh lại cái áo lần cuối trước khi bước ra bể.

- Thì mỗi bộ hồi lần đầu mình gặp nhau thôi, còn có lần nào nữa đâu. Nhưng anh thấy bộ này lạ nên đoán mới.

- Tinh nhí, ừm em mới mua để đi chơi với anh đấy. – Khánh cười đầy ẩn ý, kéo tay Bảo ra bể.

Bảo phấn khởi ra mặt, chắc trong đầu đang nghĩ đến chuyện khác.

Chiều đến khu này đông người hẳn, dịp cuối tuần nữa. Chẳng mấy chốc mà bể đã thấy toàn là người.

Nhưng có một nghịch lý ở đây và vài bể bơi khác Khánh vẫn thấy là: hầu như các cháu thiếu nhi bơi rất giỏi và rất hăng, các bác hoặc các bà các chị đi bơi tích cực để giảm cân thì lại bơi ở bể nông, hẹp hơn, ít nước hơn.

Còn các cô em đến chỉ để nhúng nước, nghịch nước hay tạo dáng trên thành bể, các thanh niên hoặc các vị cao tuổi cũng chỉ ngâm mình để ngắm các pha tạo dáng thì lại chen sang bể rộng hơn, sâu hơn. Nên đôi hai bên để tập trung vào mục đích chính. Khánh nghĩ thế khi thấy hai thanh niên vừa mới thể hiện kĩ năng bơi lội và mới ngắm người đẹp và đâm vào nhau. Và một bác đã già thì cứ chơi với bắm thành bể chỗ nước sâu chỉ vì phía trên là các cháu gái đang ngồi vắt vẻo tám chuyện. Mấy lần ngoi lên ngụp xuống vì đuối sức ko bắm được nữa mà sặc nước. May mà người ta có cứu hộ ngay trong nhà dành cho những trường hợp đi bơi nhưng không bơi là chính, rất dễ tai nạn như thế.

Bảo bước xuống trước rồi đưa tay đỡ Khánh.

- Nước ấm lắm, em xuống đi.

Khánh thò một chân xuống nhúng nhúng rồi ngồi trượt từ trên thành bể xuống. Bảo vòng hay tay đỡ eo để cô đỡ quá đà ngụp sâu quá.

- Ấm không. – Bảo hỏi. Đưa tay vén một lọn tóc của Khánh bị xòa xuống mặt.

- Có, giữ em một lúc em buộc lại tóc. Lúc này quên. Ko em chìm anh lại phải vớt. – Khánh đùa. – Mà em bơi dốt lắm đấy, trông cẩn thận. Không cứ ghéch mặt lên ngắm mấy em kia mà em chìm mất thì tội nay anh ngủ một mình.

- Yên tâm, kĩ năng anh tốt. Nhìn được nhiều phía những vẫn đảm bảo để mắt đến em.

- Thôi khỏi, ngắm tiếp đi. – Khánh buộc xong tóc quay ra đẩy tay Bảo, bơi ra chỗ khác.

- Ở anh đùa mà. – Bảo đuổi theo.

Lâu không bơi nên Khánh mới bơi được một đoạn đã mỏi tay, đành bám vào cái thanh vịn mấy bậc cầu thang bằng nhôm làm chỗ lên xuống nhưng ít người dùng. Hai chân đập đập nước bên dưới, Khánh đưa mắt tìm Bảo. Anh đã bơi tít về phía đầu kia bể.

Cô cứ thắc mắc chẳng thấy anh tập thể dục thể thao mấy từ hồi ở với cô mà sao có vẻ khỏe thế, chỉ thỉnh thoảng tối ăn cơm xong sớm thì anh dẫn con Vic với Lavin đi dạo. Nhưng cũng chỉ một lát đã về ngay. Khánh thì khác, lười vận động nên sức bền kém. May mà người khỏe, ít ốm vặt. Ở cơ mà... đầu kia bể là chỗ rất nhiều thanh niên và cả người già đang làm khán thính giả của màn trình diễn bikini không chuyên. Thế đấy, đúng là đàn ông.

Khánh chép miệng cười. Cô không có thói quen ghen bóng gió hay không hợp lý. Cũng chẳng để tâm đến những chuyện làm nảy sinh mâu thuẫn giữa hai người. Hơn nữa, muốn ghen nhưng làm người kia không cảm thấy khó chịu thì phải áp dụng đúng 2 nguyên tắc sau:

* Một là ghen đúng lúc đúng chỗ.

* Hai là phải hài hước hóa sự ghen tuông để hạn chế thương vong do chiến tranh lạnh cao nhất.

Hơn nữa, khoa học chứng minh khi người đàn ông ngắm một cô gái có thân hình bốc lửa không phải vợ hay người yêu mình, ngoài lý do bị thu hút bởi cái đẹp mà ai cũng bị kể cả phụ nữ thì họ còn ngắm để so sánh với cái mình đang sở hữu. Tức vợ hay người yêu. Nhưng bao giờ trong mắt họ vợ và người yêu cũng đẹp

hơn. Cho nên tội gì phải ghe với những cô gái mất công tạo dáng cho thiên hạ ngắm mà lại chẳng đem lại điều gì tốt đẹp cho bản thân

Nên Khánh cứ để cho Bảo bơi đi bơi lại vài vòng, đảo qua mấy lượt. Khánh thì sau lúc đầu dân gân cốt thì giờ cũng thông thả bơi được... nửa vòng bể và quay về vị trí bám cũ. Đung đưa chân trong làn nước ấm, đúng là thoải mái thật. Đang đứng thư thả nhìn chân mình đung đưa dưới nước thì có bóng người tiến lại gần Khánh. Một anh chàng có vẻ tầm tuổi Khánh hoặc hơn 1,2 tuổi. Tóc cắt kiểu hợp thời mà mấy ca sĩ, diễn viên Hàn Quốc hay cắt. Mặt mũi khá sáng sủa, gọi là đẹp trai. Và không nhìn thấy nhưng Khánh đoán anh ta cũng cao to.

- Anh đứng đây với em được không?

Khánh nhìn anh ta vài giây thăm dò rồi trả lời.

- Không được. – Khánh đáp tỉnh bơ.

- Sao lại không? – Anh ta bật cười, khá ngạc nhiên. Chắc trong đầu suy nghĩ bất kì cô gái nào khi được lời đề nghị mang tính làm quen như thế sẽ bẽn lèn đồng ý.

- Chỗ bám này chỉ đủ một người nhẹ cân thôi, em thì không biết bơi. Hoặc anh bám ở đây em sang cái bên cạnh hoặc anh sang đó đi nhé. – Khánh nói rồi quay lưng lại phía anh ta. Khánh vốn ghét ai cắt dòng suy nghĩ của mình. Và việc đó vừa xảy ra.

- Em vui tính nhỉ. – Anh ta lại cười.

- Mà từ từ đã, bao nhiêu tuổi mà cứ xưng anh thế? – Khánh vặn lại anh ta.

- Anh 25. Nhìn em chắc nhiều lắm cũng chỉ 23,24.

- 26, chị sắp đầu 27 rồi.

- Thế cơ. – Anh ta phá lên cười to hơn, máy bay bây giờ cũng mốt.

- Máy bay này có phi công già hơn đăng kí dài hạn rồi. – Khánh nói, đưa mắt nhìn phía sau lưng anh ta. Bảo đang tiến lại. Khi Bảo đến gần thì anh ta cũng quay ra.

- Người yêu anh vui tính thật. – Anh ta vỗ vai Bảo. – Chào chị máy bay nhé. – Nháy mắt cười với Khánh rồi bơi đi.

- Ai đấy. – Bảo bơi ra phía sau, ôm eo Khánh.

- Em chẳng biết, tự nhiên ở đây đấy bơi ra. – Khánh lúc lắc đầu. – Anh ngấm chán rồi à.

- Ủi chán rồi, thấy không bằng của mình nên về luôn.

- Thôi đi, thế lên chưa. Tay em nhăn nheo rồi.

- Ủi lên đi, cũng gần đến giờ ăn rồi. Mãi bơi chả để ý giờ trời sắp tối rồi đấy. – Nói rồi Bảo ôm Khánh nhấc đặt bên thành bể, chống tay leo lên theo.

...

Bữa tối nay có thịt lợn nướng, lợn đặc sản vùng này nuôi trên đồi và chỉ ăn lá cây. Đây là người ta nói thể còn chẳng biết có phải thế thật không. Thịt bò xào ngon su su. Canh chua nấu với hoa thiên lý và vằn quạ lạc lầy luyệt. Bơi cả chiều mệt nên Khánh với Bảo thấy đói, ăn khá ngon miệng.

Ăn xong, Bảo nắm tay Khánh dẫn đi một vòng, định ngắm cá nhưng tối chẳng nhìn thấy gì nên đành về phòng sớm. Về đến phòng Bảo nhanh tay đóng rồi chốt cửa, nhảy lên giường. Khánh thay quần áo ở nhà tắm ra nhìn thấy anh ngồi trên giường nhìn mình háo hức.

- Anh làm gì nhìn như chó con hóng ăn thế.

- Ủ giờ mình đi ngủ thôi, hôm nay không không có gì làm đâu.

- Ủ thì ngủ.

- Ô váy ngủ này cũng mới này.

Khánh mặc cái váy ngủ màu tím đậm, váy hai dây. Trước ngực là ren nổi hình hoa còn xung quanh là lụa màu tím. Dài ngang đùi. Khánh chống tay leo lên giường thì một bên dây áo rơi xuống vai. Bảo nhanh tay tắt đèn rồi ôm gọn Khánh.

- Nào nào cái tay.

- Sao đi ngủ mà em cứ mặc áo làm gì nhỉ. Mất công bỏ ra.

- Ai cho bỏ mà bỏ đấy.

- Phải bỏ ra thì làm gì mới làm được chứ. – Bảo hí hửng

43. Chương 43

Về nhà sau hai ngày nghỉ cuối tuần, Khánh và Bảo lại bận rộn. Cứ tưởng công việc cũng chỉ có thể mà sao nghỉ có một ngày lại ùn ra như chỉ để cho hai người giải quyết. Khánh thỉnh thoảng lại qua nhà Hà thăm nó. Chân con bé tập tễnh đi lại được rồi. Hà kiên quyết dùng tay bám vào tường hoặc người khác đi chứ không dùng nạng, vì như thế nhìn rất mất thẩm mỹ - nó lý luận.

Đi nghỉ ngơi về Khánh cũng thấy khỏe lên hẳn. Cả tinh thần lẫn thể chất đều thoải mái, nên xử lý công việc cũng không đến nỗi vất vả. Có lẽ hai người cũng nên thường xuyên đi thư giãn như thế. Đâu đó gần thôi, nhưng đẹp và yên tĩnh. Ở những nơi như thế và có hai người thì đúng là chẳng có thời gian để nghĩ đến ai hay chuyện gì khác.

...

Chiều nay Khánh đưa Hà đi chọn váy, cuối tuần này là đến ngày công ty Phong tổ chức tiệc. Gọi là Khánh đưa đi nhưng thực ra Phong đưa hai đứa đến trung tâm mua sắm rồi dặn khi nào hai đứa xong thì gọi anh đưa về. Lâu lắm mới được ra ngoài và lại còn là đi chọn quần áo nữa nên nhìn Hà như trẻ hẳn ra mấy tuổi so với mấy tuần rồi chỉ ru rú ở nhà.

Hà chuyên chọn váy dự tiệc ở một chỗ. Do trước đây là tính chất vui chơi và sau đây là tính chất công việc nên nó toàn phải mặc váy. Nhưng phải công nhận khi người ta không có năng khiếu về mặt gì đó thì năng khiếu về mặt còn lại rất nổi trội. Như Hà không có năng khiếu gì ngoài thẩm mỹ.

Con bé chọn đi chọn lại, thử vắt vẻo mấy cái váy vì chân vẫn đau. Cuối cùng cũng chọn được một cái. Váy dài chấm gót, màu tím. Dáng váy kiểu váy Hy Lạp, xẻ ngực sâu, đai thắt lưng to bản cùng màu váy, lưng áo hở có lớp ren mỏng. Nhưng ngắm chán nó quyết định bảo nhân viên sửa lại một chút, đính lại để nhìn cổ áo đỡ trẻ quá.

- Giờ mình có người yêu rồi. không cho thiên hạ ngắm không công nữa. – Nó vừa ngắm nghía lại cái váy lần cuối trước gương vừa nói.

- Uhm, mà tiệc công ty chứ không phải sinh nhật sinh nhéo gì nên lịch sự một tí. – Khánh đứng lên chỉnh cái đuôi váy cho Hà.

- Mà cũng chọn đi.

- Tao mặc váy ở nhà chứ. Đi có mỗi một buổi mà mua hẳn cái váy dự tiệc á? Tao có mặc nhiều như mày đâu.

- Chọn đi tao tặng một cái, chân tao đau khéo mày với anh Phong vắt vẻo nhất.

- Mua luôn ở đây à? – Khánh nói rồi đưa mắt nhìn cả cửa hàng.

Để ý tới cái váy lệch vai màu xanh coban, phía trên ôm sát đến tận hông còn tà váy hơi phồng, chân váy có đính vài hạt pha lê long lánh. Khánh đưa tay chỉ để nhân viên lấy xuống. Thử vào thì vừa in size hay mặc. Hà cũng khen nó đẹp nên Khánh lấy cái đó.

Chọn váy xong Hà ghé qua salon làm tóc. Bình thường thì đến gội đầu cũng toàn ra tiệm, tự nhiên mấy tuần trời cứ phải ở nhà. Tự gội đầu với cái chân đau, con bé kể lể tóc tai không được chăm thường xuyên xơ xác hết cả. Thế là hai đứa gội đầu rồi hấp tóc... Mà có phải chỉ mỗi thế đâu. Tiện đi nó đi cho bằng hết, còn đi matxa mặt cho hồng hào, mai còn đi tiệc. Khánh cũng là con gái, cũng thích làm đẹp vs biết chăm sóc sắc đẹp nhưng chỉ dừng lại ở mức định kì đi chăm lại tóc, sửa sang ới mẹ. Còn da thì toàn tự đắp mặt nạ ở nhà. Nhưng còn Hà, vì nó chẳng biết mà cũng chẳng muốn biết nên cái gì cũng đặt vào tay người khác.

Lượn chán chê mê mả thì hai đứa bắt đầu thấy đói, lại chẳng đói. Đi bộ đến tê cả chân cơ mà. Kể cũng lạ, con bé kêu đau chân nhưng đi được vẫn cứ đi. Nhiều và nhanh nữa là đằng khác. Ngay dưới chân trung tâm thương mại đi bộ một đoạn là hàng bún ốc khá ngon. Mặc dù đi lại thì vất vả nhưng Hà cứ khẳng định nó đi được nên hai đứa tha lời mấy cái túi đựng quần áo, giày dép ra hàng ngồi ăn. Lâu Khánh cũng không ăn nên thấy ngon. Tư hồi Bảo chuyển về ở cùng Khánh toàn nấu cơm nhà cho hai người ăn. Có ăn bên ngoài thì cũng thỉnh thoảng nhưng cũng toàn ăn lẩu, đồ nướng. Ít ăn bún hay đồ ăn vặt.

Phong đến đón Hà thì đưa Khánh về tận nhà luôn rồi mới quay lại nhà anh. Khánh về sớm nên nấu cơm sớm chờ Bảo về. Thấy sớm mà con Lavin với Vic cứ chạy quanh nhà, chắc thấy có người về nên cuống cuống đòi được dẫn đi chơi như mọi khi Bảo dẫn đi. Nên Khánh tháo xích, nhìn quanh khu nhà thấy tầm này cũng vắng ô tô nên thả hai đứa ra ngoài. Con Lavin thì trước giờ có một mình không dám đi đâu xa, nên Khánh để hai đứa chơi bên ngoài quay vào nấu cơm.

Đang rửa rau nấu cơm thì nghe tiếng phanh xe máy rất mạnh bên ngoài, sau đó là tiếng trẻ con hò hét bên ngoài. Khánh chạy ra vì tưởng trẻ con quanh đấy chơi trước nhà bị xe máy đụng. Nhưng ra đến nơi thì thấy con Lavin đang nằm bên vệ đường, con Vic đứng bên cạnh đang hít hít, lấy chân ấn ấn vào người nó. Mấy đứa trẻ con thì ngồi xúm xung quanh. Khánh hét hoảng chạy lại. Hai thằng bé đang chơi đá bóng giúp đỡ con Lavin vào nhà vì nặng mình cô không bế được nó. Chỉ kịp cảm ơn mấy đứa trẻ con rồi Khánh gọi điện cho Bảo.

- Anh ơi con Lavin bị xe máy đâm. Huh u. – Khánh bắt đầu khóc.

Lavin nằm dưới đất, mắt vẫn mở nhưng nhìn yếu ớt, rên khe khẽ. Chân trái đằng sau của nó bị trầy xước vết lớn, không nhìn rõ xương và Khánh cũng không dám động vào. Chỉ dám lấy cái khăn có nó gối đầu lên. Con Vic đi lại xung quanh đáng bộ cũng lo lắng, thỉnh thoảng lại ngửi ngửi, hít hít con Lavin.

Bảo về nhà ngay sau khi Khánh gọi điện. Hai mươi phút sau thì anh về đến nhà, anh bế nó lên xe rồi hai người đưa đi thú y luôn. Con Vic cũng theo đi cùng. Suốt quãng đường Khánh cứ khóc.

- Không sao đâu, anh nắn thử rồi, xương không gãy. Chắc không nghiêm trọng lắm đâu

- Nhưng nó cứ nằm im. Em sợ lắm. - Khánh ngồi ôm thằng bé, đưa tay vuốt nhẹ lưng nó.

- Không sao gần đến nơi rồi. – Anh trấn an cô.

Bác sĩ nói chân con Lavin chỉ bị kẹp nhẹ, xương chưa gãy. Chỉ cần băng bó lại và ít vận động thì nhanh lành thôi. Chó liền da, gà liền xương. Nói thế nhưng Khánh nhìn thằng bé nằm chốc chốc lại ngẩng đầu lên hóng Khánh với con Vic, được rửa vết thương và băng bó xong thì nhìn còn tỉnh táo chứ lúc trước nó cứ nằm im Khánh sợ hết hồn. Băng bó xong Bảo bế nó ra xe để về. Khánh ngồi sau ôm nó còn con Vic lên ghế trước ngồi với anh.

Về nhà Bảo dọn cái chuồng của hai đứa đi vì chân con Lavin đau, cần nằm chỗ rộng, chui ra chui vào sẽ khó. Khánh lấy cái chăn cũ. Trải chiếu dưới chân cầu thang rồi đặt cái chăn gấp đôi lên trên lấy chỗ cho con Lavin và Vic sẽ nằm tạm ở đấy. Để thêm cái khăn bông lên chỗ thằng bé nằm cho êm. Còn đặt cho nó củ cà rốt để chơi nữa. Đợt này chắc thằng bé phải nằm một chỗ suốt rồi, may mà có con Vic chơi cùng. Hôm nay thấy nó cũng bốn chồn, lo lắng cho Lavin thì Khánh thấy đúng là tiểu thư bày đặt kiêu nhưng cũng tình cảm lắm.

Xong xuôi thì Bảo đi tắm, Khánh vẫn chưa yên tâm nên cứ ngồi cạnh. Khánh thấy con Vic cũng nằm yên bên cạnh Lavin, thỉnh thoảng đưa mũi sang hít hít rồi liếm nhẹ vào má nó.

...

Từ hôm con Lavin đau chân thì trưa Khánh cũng về nhà để cho nó ăn và trông vì sợ nó nghịch lại chạy nhảy nhiều, lâu lành. Hôm nào Khánh bận quá thì Bảo sẽ ghé qua nhà. Nhưng được cái từ hồi có con Vic nên nó cũng đỡ nghịch hơn. Khánh cho hai đứa ăn ngon hơn mọi ngày để chân thẳng bé mau lành.

Tối nay là đến ngày được mời đến công ty Phong dự chiêu đãi. Khánh ở qua trưa không về để chiều về sớm hẳn. Về nhà tắm gội, chuẩn bị đồ ăn cho hai đứa ở nhà rồi nhắn tin nhắc Bảo. Sợ anh quên. Bảo cũng về nhà sớm hơn mọi ngày. Trong lúc đợi anh tắm thì Khánh thay váy. Soi mình trước gương Khánh thấy công nhận cái váy đẹp thật và Khánh mặc nó cũng đẹp. Khánh mở cái hộp nhưng hay dừng nữ trang chọn một đôi khuyên bản to, chỉ có một vòng tròn đơn giản bằng bạc.

Bảo vừa tắm xong ở nhà tắm đi ra, Khánh đã chuẩn bị sẵn quần áo và là trước áo sơ mi cho anh. Cô chọn cho anh bộ vest màu đen, áo sơ mi xanh nhạt và cavat mà xanh coban giống màu váy cô. Bảo lần đầu thấy Khánh mặc váy kiểu này.

- Đẹp quá nhỉ. – Bảo nói, Khánh đang giúp anh thắt cavat.

- Người đẹp hay váy đẹp?

- Cả hai, người có đẹp hơn một tí.

- Hôm nay anh có xem chân con Lavin chưa, có đỡ không?

- Anh xem rồi, bôi thuốc nên cũng lành nhanh hơn. Chắc tuần sau là lên da non thôi.

Hai người chuẩn bị ra khỏi nhà thì có tin nhắn của Hà, nó nhắn hai người nhanh đến chơi với nó. Phong phải đến sớm nên giờ nó đã có mặt ở nhà hàng rồi. Khánh đảo qua chỗ con Lavin rồi khóa cửa ra xe. Vén váy khi bước lên xe rồi co chân ngồi. Mặc váy dự tiệc cũng vất vả thật. Hôm nay Khánh đi đôi sandal cao gót đen đính đá cùng màu lông lánh.

Tiệc công ty Phong tổ chức ở tầng thượng một khách sạn, trời đã chuyển mùa không còn lạnh như trước. Nhưng trên sân thượng thì gió cũng khá lạnh. Khánh thấy hơi lạnh lạnh. Tiệc tổ chức ở cạnh bể bơi. Khánh gọi điện cho Hà rồi tìm đến chỗ con bé đang ngồi một mình. Phong cũng đứng ngay gần đó, thấy hai người đến thì quay ra luôn. Rồi anh với Bảo sang chỗ mấy ông khách đang đứng nói chuyện, hình như họ cũng quen nhau.

- Tối ăn gì chưa? Tao đói quá. Trưa ăn ít. – Hà nhăn nhó.

- Chưa, vẫn sớm mà. Thế hôm nay chân đi ngon lành chưa?

- Ủ cũng khả quan, nhưng tao đi giày bệt cho yên tâm. May mà váy dài che được giày, không thì mất đáng chết.

- Váy mặc đẹp nhỉ, chịu khó mà đứng còn khoe dáng. – Nó nhìn Hà, hôm nay con bé trang điểm, làm tóc chắc kĩ lưỡng lắm. Lần đầu tiên đi với Phong thế này. – À con Lavin mới bị xe kẹp hôm trước.

- Thế á? Có sao không?

- May không gãy chân, nhưng cũng đau. Nằm rên rĩ ăn vạ suốt. Hôm đấy tao lo gần chết.

- Khổ, người đau chân nằm một chỗ đã chán, chó nằm còn chán hơn.

Nhạc bắt đầu to hơn, khách khứa cũng đã đến nhiều hơn. Vì chẳng có bạn bè để gặp gỡ ở đây nên Khánh với Hà cứ ngồi buồn chuyện với nhau. Tiệc hôm nay toàn mấy vị chắc cũng có máu mặt, Khánh nhìn thì biết mang máng vài khuôn mặt. Còn thực sự thì chẳng quen mấy ai. Nhưng Hà thì biết gần hết, thỉnh thoảng nó lại chỉ cho Khánh ông bà nào đó. Lại là vị khách nào có máu mặt cũng đi cùng một cô chân dài, xinh như người mẫu. Khánh biết thừa chắc vợ thì được vài cô còn đâu thì là “thư ký” riêng của các sếp. Mặc cho Phong tiếp khách. Chân đau bám theo chỉ làm anh vướng chân, Hà nghĩ thế. Đang ngồi thì Bảo lại gần, nói muốn đưa Khánh đến giới thiệu với mấy người bạn. Bữa tiệc đông người thế này gặp người quen cũng dễ hiểu.

- Anh cứ dẫn nó đi đi. Hôm nay nhìn đẹp trai thế. – Hà cười trêu anh.

- Thế đợi tao tí nhé. – Khánh nói với nó.

Bảo đưa Khánh đến chỗ mấy ông khách đang nói chuyện, họ khen hai người đẹp đôi rồi còn hỏi khi nào cưới nhớ mời làm mặt Khánh đồ bưng. Nhân viên phục vụ đi qua, mỗi người cầm một ly rượu rồi cùng uống. May mà là rượu vang, chứ nếu chưa ăn gì mà đã uống thì Khánh không chịu được.

Đưa mắt nhìn xem Hà ngồi một mình có buồn không thì thấy con bé cùng Phong cũng đang nói chuyện với vài người. Nhưng con bé đau chân nên ngồi thoi. Hôm nay cũng không thấy nó uống rượu. Mấy ông khách cũng chỉ nói chuyện qua loa với người đẹp vài câu rồi lại xúm vào với nhau nói chuyện riêng. Hình như ai có người yêu dẫn đi những lúc như thế này đều muốn khoe thì phải.

Được một lúc thì Khánh cũng nói với Bảo về ngồi với cái Hà cho đỡ buồn, hơn nữa cứ mỗi người mời một ly thế này tí cô say mất. Không quên dặn anh đừng uống nhiều để tối còn chạy xe.

Lại gần thì thấy Hà đang ngoái hân cổ về phía sau nhìn chăm chăm vào về phía sảnh tiếp đón. Khánh đến ngồi cạnh rồi mà nó cũng chưa nhận ra.

- Mày nhìn cái gì thế? – Khánh nhìn theo hướng Hà đang nhìn.

- Thăng Vũ cũng đến kìa. - Hà quay lại thấy Khánh thì đánh mắt về phía ấy, ra hiệu cho Khánh nhìn theo điều gì đó.

Khánh nhìn về phía đó, Vũ đang đứng với bố Phong và Trinh. Ông ta chắc đang giới thiệu con gái và con rể với khách. Anh ta đến là điều bình thường. Em rể chủ bữa tiệc mà. Chưa kể nếu có sự thay đổi về mặt điều hành công ty thế nào chẳng có liên quan ít nhiều đến anh ta. Trước đây Khánh từng thắc mắc vì sao đoán được việc anh ta làm mà phong và bố anh vẫn đồng ý để cho Trinh lấy Vũ. Dù Phong có tài đi chăng nữa thì đặt một phần công ty vào tay người vốn có ý đồ không tốt đẹp gì chẳng phải là điều không bình thường sao

44. Chương 44

- Ủm, tiệc nhà họ mà. – Khánh quay mặt lại, thôi không nhìn về phía ấy nữa.

- Con vợ cũng đi nữa. Bố anh Phong đấy hả. Mày gặp chưa?

- Tao gặp qua rồi.

- Anh Phong nói hôm nay nếu được thì dẫn tao đến gặp ông ấy đấy.

- Thế hả. Chúc mày may mắn.

- Là sao? – Con bé nhìn như sắp rơi cả lít nước mắt.

- Hãy cố tỏ ra thông minh vì hình như ông ấy ghét đứa không có đầu óc. – Khánh trêu con bé.

Bữa tiệc cũng đến giai đoạn chính, tuyên bố lí do... bla ... bla... Đại loại là Phong lên thay bố. Vũ thì không thăng cũng không giảm. Bù lại cô vợ được giữ cái chức hiện tại của Phong. Tức giám đốc nhưng có trợ lý giám đốc giám sát và cố vấn công việc do Phong hoặc ông bố cử đến.

Lúc trước nghe kể Trinh có ý định đến công ty làm Khánh cũng chỉ nghĩ chắc lại rảnh rồi chán rồi muốn bận rộn, không nghĩ lại muốn lên nắm quyền hành như thế. Hà thì có vẻ bức xúc.

- Học hành quái gì mà một bước lên làm giám đốc, nhà này không biết nghĩ à. Như thế mà điều hành khéo phá sản ấy nhỉ – Con bé uống cạn một ly sâm panh.

- Cái quyền được có quyền của người có quyền ấy mà. – Bảo lại gần hai người. – Hôm nay tiểu thư bị bỏ sang một bên à.

- Vâng. – Hà nói, đưa mắt tìm Phong. – Chạy đâu rồi không biết. Chân em mà không đau thì em cũng tự tìm niềm vui ỉnh.

- Thế giờ anh sẽ trông một lúc hai người. – Bảo nói, khoác tay ôm eo Khánh.

- Anh chắc chưa. – Khánh tủm tỉm cười, nhìn thấy phía sau Bảo đã lại có mấy người chờ rủ anh lại bàn uống rượu.

Bảo quay lại phía đó rồi nhìn hai người đẹp cáo lỗi. Lại còn mỗi Khánh với Hà.

- Mày ăn gì không tao lấy cho?

- Ủ thôi kệ bọn đàn ông. Ăn rồi uống rượu cho bỏ công đến. – Hà hậm hực.

Khánh đảo qua một vòng, tiệc Buffet đôi khi tốt mà lại không tốt. Tuy muốn ăn gì và ăn bao nhiêu nhưng bù lại việc lựa lựa chán chê mới chọn được đĩa đồ ăn cũng chẳng vui vẻ cho lắm. Khánh lấy cho Hà một ít mì ống và thịt bò hầm, còn cô ăn cơm chiên Dương châu với thịt nướng.

- Sao lấy ít như này? – Hà nhিম chằm chằm cái đĩa Khánh mới mang về.

- Ăn hết đi lấy tiếp chứ sao nữa? Tao nhìn đã thấy no no.

- Lại phải đi lại à, ngại thế.

- Mày trêu tao à, mày có phải đi đâu.

- À à, quên quên. – Hà lau lau cái đĩa rồi hai đứa ăn ngon lành. Đói từ lúc nãy mà.

- Anh Phong không quay lại lần nào à? Hôm nay chắc bận.

- Ủm, có nhắn tin hỏi tao ngồi có buồn không. Tao rep mà chưa rep lại.

Chờ con bé ăn xong, Khánh đi bưng về cho hai đứa hai bát súp ngô thì lại chẳng thấy Hà ngồi ở ghế nữa. Đảo mắt nhìn quanh thì thấy con bé đang trình diện ông bố của Phong.

- Chúc may mắn. – Khánh tự lẩm bầm cầu cho con bé

- Cô đang làm hay học gì nhỉ?

- Cháu đang làm về bên tổ chức sự kiện ạ.

- À, nghề chuyên tổ chức những bữa tiệc sinh nhật của bọn thanh niên bây giờ hả. Nhà cô có mấy anh chị em?

- Cả những buổi tiệc như thế này nữa. Cháu con một, nhưng bố và dì cháu mới có thêm em bé được vài tháng thừa bác. – Hà không ưa kiểu cách nói chuyện của bố Phong.

- Trước đây cô học trường gì?

- À... cô ấy... - Phong định trả lời thay Hà.

- Cháu không đi học nhiều, có cùng mở văn phòng tổ chức và sắp xếp sự kiện với một người bạn.

- Vậy là cũng không học nhiều lắm nhỉ.

- Không học nhưng vẫn làm được việc cần làm thì cũng tốt chứ ạ. – Hà cũng bắt đầu tỏ ra khinh khỉnh.

Vừa lúc có một vị khách tiến đến gần bố Phong, bắt tay chào cả hai bố con họ. Hà nhận ra anh ta. Anh ta mới đến văn phòng của Hà để bàn tổ chức một buổi đấu giá từ thiện mà thực ra phô trương thanh thế mới là mục đích chính. Thành phố này cũng nhỏ thôi.

- Tuần trước anh đến văn phòng chị Vân đúng không nhỉ? – Hà lên tiếng.

- À, em. Thư kí anh gọi lại cho em chưa. – Anh ta nhìn Hà vài giây rồi cũng nhận ra.

- Gọi rồi anh, hơi khó tính hơn anh một chút nhưng cũng đàm phán được. Tối thứ 6 hẹn gặp anh nhé.

- Ok, anh sẽ gọi lại trước thứ 6.

- Cháu xin phép, bác cũng đang bận. – Hà nói rồi chào Phong và cả vị khách kia.

- Văn phòng cô ấy đang giúp công ty cháu tổ chức buổi đấu giá từ thiện. Cuối tuần bác rảnh thì đến dự ạ. Cháu có gửi thiệp mời đến cho thư kí rồi. – Anh ta nói rồi cũng rời đi.

Bố Phong không nói gì thêm, lẳng lặng tiến đến các vị khách khác.

Phong chạy lại đù Hà, con bé đang khó khăn về lại bàn Khánh đang chờ.

- Bố anh khó chịu khi mấy người trước đây được sắp xếp xem mặt nhưng anh hầu như chẳng bao giờ đồng ý. – Phong không cố thanh minh, nhưng có lẽ sự khó chịu của Hà là hợp lý. Khi buổi đầu gặp mặt không suôn sẻ cho lắm.

- Em không sao, bố anh suy cho cùng có tiền có quyền rồi cũng đặt mình lên cao hơn để nhìn xuống thôi. – Hà nói, bố Hà cũng thế.

Cho nên mẹ Hà chọn bỏ đi thay vì sống cạnh mọi người như ông. Nhưng dì Hà hiện tại lại khác, bà ấy cam chịu hay đúng hơn là cảm thấy hạnh phúc vì sự nhần nhện. Hà chưa bao giờ ghét mẹ kế của mình. Thậm chí đôi khi còn thấy thương bà ấy. Đứa bé ra đời Hà chưa một lần bế nó. Nhưng luôn gọi nó là em.

Đưa Hà về lại chỗ Khánh đang ngồi rồi Phong lại tắt bật chạy đi tiếp khách.

- Em không sao đâu. Anh uống ít thôi nhé. – Hà cũng chẳng thể giận Phong. Còn thấy tội tội khi cả buổi tối thấy anh tắt bật đi lại, tiếp rồi đón...

- Mày ghét ông ấy. – Khánh nói, nhận thấy sự bất mãn trên mặt Hà từ khi này.

- Chắc ông ấy cũng chẳng ưa gì tao. Cũng may anh Phong ở riêng...

Hà chưa dứt lời thì đã lại thấy Phong tiến lại phía mình, theo sau là... Trinh. Khánh nhìn thấy, đột nhiên muốn đứng dậy nhưng Hà giữ tay cô lại.

- Em đang đòi anh Phong dẫn đến gặp người yêu anh ấy. – Cô ta đơn đả tiến lại phía Hà. Ôm và hôn hờ lên má như kiểu chào trên phim. Hoặc có lẽ kiểu cách của cô ta như thế.

- Hai chị em ở lại nói chuyện nhé. Anh lại có người gọi. – Phong nói rồi bỏ đi luôn. Không để ý hoặc không có thời gian để ý đến Khánh đang ngồi ngay ở đó.

- Đây là bạn chị à. – Cô ta quay ra phía Khánh và lúc này mới nhận ra. Cũng phải. Đã lâu. Đã thay đổi. Hơn nữa khi không phải vấn đề cần bạn tâm thì người ta ít khi ghi nhớ một khuôn mặt. – Đây là...

- Cũng lâu quá rồi nhỉ, cô vẫn không thay đổi. – Khánh lúc này mới lên tiếng.

Trinh sau khi lấy chồng với trước đó theo trí nhớ của Khánh không thay đổi là bao. Có chăng chỉ là kiểu tóc thay đổi cho hợp mốt. Còn kiểu cách trang điểm cầu kì, cách ăn mặc gợi cảm vẫn thế. Không biết rõ phụ nữ trước và sau khi lấy chồng có thay đổi gì nhiều không nhưng với Trinh thì có lẽ là chẳng có gì thay đổi.

Hôm nay Trinh có mặc được bộ váy dài, dài hơn những bộ quen thuộc của cô ta để giữ lại chút gì đó đứng đắn cho bữa tiệc, tuy nhiên có lẽ đã quen việc phải khoe ra những nét đáng tự hào nên cái áo cúp ngực vẫn đầy vòng một cao lên đúng tiêu chuẩn cần thiết. Mái tóc xoăn hôm nay được vấn cao, theo kiểu đi dự tiệc và có phần sang trọng hơn, nhưng sẽ sang trọng nếu đó không phải màu vàng. Khánh tự thấy chỉ cần bỏ màu vàng và thay vào màu gì đó bớt chói hơn thì Trinh sẽ hợp với bộ váy đắt tiền đang mặc. Đáng tiếc là không được như thế.

- Cô tìm cách tiếp cận anh tôi à. – Trinh nghi ngờ về sự có mặt của Khánh ở bữa tiệc và việc đang ngồi cạnh Hà.

- Thực ra thì đây là bạn thân của chị dâu tương lai cô. – Hà nhìn Trinh với vẻ đắc thắng.

- Cô sắp đặt việc này? – Sự giận dữ hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng vốn không cần thêm nếp nhăn để thấy hàng nếp nhăn trên đó.

- Nếu có cơ hội tôi cũng thấy mừng nếu tôi là người sắp đặt việc này, tiếc là không. – Khánh chẳng biết mình đang mừng trên sự tức giận đó hay không nữa.

- Nếu các cô có ý đào mỏ ở anh tôi thì...

- À chính xác thì dù bố tôi cũng vẫn cho tiền hàng tháng để tôi mua túi LV thì tôi cũng vẫn tự kiếm được tiền. À mà quên, tôi không nhờ bố tôi xin việc cho. – Hà nhìn Trinh, chắc hẳn đã đụng đến tim đen của cô ta.

Như trên phim, khi nhân vật nào đó rơi vào tình huống khó xử thì đạo diễn sẽ cho điều gì đó cứu giúp, điều kéo Trinh ra khỏi cuộc đối thoại 3 người là tiếng gọi của một ai đó. Tất nhiên, cô ta chớp lấy cơ hội để rời đi.

- Vậy xin phép, tôi còn bận tiếp khách.

- Tiếp khách, nói như gái làng chơi. Hợp với cách ăn mặc phết. – Hà nói, giọng mỉa mai, cay nghiệt.

- Mày lại đào thêm sự không chào đón từ cái nhà ấy làm gì. – Khánh nói khi nhận ra đã có bố Phong không ưa con bé là đủ rắc rối rồi.

- Tao cũng chẳng ưa nó mà cần nó ưa tao.

Tiệc đông hơn thì Hà cũng tìm thấy niềm vui ỉn. Một vài người bạn của Hà cũng có mặt, có rú Khánh sang cùng ngồi chung nói chuyện nhưng cô từ chối. Khánh không thích chỗ đông người và người lạ nữa thì càng không. Nên ngồi yên ở cái bàn sát ban công nhìn được xuống đường từ trên cao.

Ngồi chán, Khánh đứng dậy tiến lại gần, chống tay trên lan can đứng hóng gió. Hơi lạnh nhưng dễ chịu. Đứng trên này nhìn xuống dưới chỉ thấy đèn là đèn. Đèn từ các tòa nhà cao tầng, từ dòng xe đang đi lại. Nhìn một lúc thì thấy vui mắt đấy nhưng nhìn lâu thì sẽ thấy rất khó chịu.

Lấy cái điện thoại trong các xác nhỏ đang đeo, gần 10h. Không phải là muộn nhưng Khánh cũng muốn nhắc Bảo để hai người căn thời gian để về, vì chỗ này cũng xa so với nhà. Hơn nữa để xem Bảo đã uống nhiều trong tối nay chưa. Cúi xuống chúm mắt vào màn hình vì góc đang đứng hơi tối, khi nhấc xong cái tin nhắn và ngẩng lên, Khánh thấy Vũ đã đứng trước mặt từ lúc nào. Anh ta nhìn thấy Khánh từ bao giờ, hay Trinh nói lại. Và anh ta ra cái góc tối Khánh đang đứng này làm gì?

Dù làm gì thì cũng không tốt, nên Khánh nhanh chóng bước khỏi cái lan can. Bước lướt qua Vũ. Quay lại gần bể bơi.

- Chân Hà nhanh lành nhỉ.

Khánh nghe thấy câu nói đó khi lướt qua vai anh ta

45. Chương 45

Khánh khựng lại, quay về phía sau thì Vũ đã bỏ đi. Mất vài giây để chắc chắn câu nói mình nghe thấy là đúng. Khánh đưa mắt xung quanh để xem có ai chứng kiến việc đó không, nhưng không có ai. Vậy là trước đây Khánh đã nghĩ đúng, có điều Khánh lại gạt đi cái suy nghĩ ấy.

Cô không nghĩ được gì cả. Chắc chắn việc Hà bị tai nạn có liên quan đến Vũ. Tai nạn... vậy còn con Lavin nữa. Việc nó mới bị thương ở chân có phải cũng anh ta làm không hay chỉ là trùng hợp. Khi người ta có vấn đề gì đó khó nghĩ thì người ta thường tìm đến ai đó để kể. Nhưng Khánh biết kể với ai, kể thế nào về việc vì cô mà bạn thân và có thể là cả con chó cưng của cô có chuyện.

Khánh đưa mắt nhìn Hà, con bé đã về lại cái bàn lúc nãy, đang ngồi nhắn tin một mình. Tự nhiên Khánh thấy thương con bé. Khánh sợ sẽ lại có chuyện gì xảy ra với nó nữa. Phải nói ra với ai đó, chắc chắn phải làm gì đó để Hà tránh xa chuyện này ra. Cứ thế trước đây. Khánh nghĩ trong đầu thế. Nhìn thấy Phong ở phía xa xa, Khánh nhanh tay lấy một ly sâm panh mà nhân viên phục vụ vừa mang cái khay từ bếp ra, tiến lại gần phía Phong đang trò chuyện cùng một vài người. Chờ cho họ nói hết vấn đề của mình Khánh mới lên tiếng.

- Em nói chuyện với anh một chút được không. – Khánh cười, nghiêng đầu chào cả ba người đang đứng đó.

- À ừ... được thôi. – Cả ba đều bối rối khi tự nhiên lại có người đẹp đến đòi hỏi điều đó.

Phong tách khỏi ba người, đưa cánh tay cho Khánh. Cô đặt tay lên khoác lấy tay anh rồi hai người tiến lại phía hồ bơi. Chỗ này vắng người và yên tĩnh hơn một chút vì xa ban nhạc đang chơi cho bữa tiệc.

- Anh bận quá nhỉ. – Khánh nâng cái ly lên cụng một tiếng keng khẽ khàng với anh.

- Ủ, như mọi năm bố anh sẽ là người bận rộn. Em không thấy chán chứ. Tự anh còn thấy nó chán. Câu nệ quá.

- Cũng chán, nhưng không chán như Hà. Tối nay anh đưa nó về không? – Khánh cố nghĩ cách nào đó để bắt đầu vấn đề muốn nói.

- Có chứ. Nhưng có lẽ là muộn. – Phong nói, hướng mắt về phía Hà.

Vẫn đang cầm cúi với cái điện thoại, nhìn có lẽ giống đang chơi game trên đó hơn là nhắn tin.

- Nó khởi đầu với bố anh không tốt lắm nhỉ. – Khánh cười.

- À ừ... - Phong hơi bối rối khi thấy Khánh để ý đến điều đó. – Bố anh thực sự muốn anh lấy vợ trước khi chuyển công việc hiện tại cho anh. Nhưng hiện tại thì chưa. Hơn nữa mấy cô gái được sắp xếp gặp mặt thì anh chưa gặp một ai. – Phong nhún vai. – Nên có lẽ ông dồn sự bất mãn về việc anh trái ý lên cô gái anh đưa đến.

- Nó cũng bước đi. – Khánh biết thừa tính con bạn thân.

- Như thế có lẽ tốt hơn là anh phải chăm chăm ở cạnh người luôn nghe lời bố anh. Mà hôm nay Bảo cũng không ở cạnh em nhiều được nhỉ. – Phong nói. Anh cũng để ý đến hai người. – Ở những nơi như thế này cứ gặp một ai là buộc phải đứng với họ vài phút hoặc có khi cả tiếng.

- Vâng. Anh ấy đã cố nhưng không thành công. – Khánh cười. – Thế... anh với nó sẽ thế nào?

- Ủm, anh thấy muốn ở cạnh cô ấy. – Phong đưa ly sâm panh lên môi, nhấp một ngụm. – Dù cả anh và Hà không định nghĩ mối quan hệ này.

- Chăm sóc nó nhé. – Khánh cũng đưa ly rượu lên.

- Ý em là sao? – Phong thấy điều gì đó là lạ.

- À, ý em là muốn ở cạnh nó thì anh phải chăm sóc nó. Vốn nó chẳng tự lo được ình. Nhìn cái chân nó thì biết. – Khánh lơ sang chuyện khác.

- À, tất nhiên là anh sẽ tốt với cô ấy. Chăm sóc trẻ em cũng dễ.

Khánh hiểu ý câu nói của Phong. Hai người cùng cười. Uống cạn ly rượu rồi Khánh lại trả Phong về bữa tiệc bận rộn của anh. Khánh vẫn không nói được chuyện muốn nói, nhưng là do cô cố ý. Cứ chắc chắn sẽ có người chăm sóc Hà đã. Dù sao Hà cũng đang là người yêu Phong, nên có lẽ Vũ sẽ không dám làm gì quá đáng. Cứ tạm thế đã, vì Khánh vẫn đang nghĩ.

Phong đi rồi mà Khánh vẫn chưa tiến lại gần Hà, cô không biết đối mặt với con bé thế nào. Dù nó vừa nhìn thấy và đã đưa tay vẫy Khánh.

- Anh không ở cạnh đã lên nói chuyện với anh nào đấy. – Bảo ôm Khánh từ đằng sau.

Khánh giật mình, không nhận thấy anh đến từ lúc nào. Từ lúc nghe được câu nói của Vũ, cô thấy mình không được tỉnh táo lắm. Đúng hơn đầu bởi đầu óc lẫn lộn những suy nghĩ.

- Anh làm em giật mình à? – Bảo cuống quýt.

- Không sao, em đang nghĩ linh tinh chút thôi. – Anh không bận nữa rồi à. Khánh cười triu mến với Bảo.

- Ủm, giờ chỉ ngồi với em thôi. Vừa nói chuyện với Phong à?

- Vâng, mới gặp lần đầu mà cái Hà đã gây chiến với cả bố anh ấy rồi.

- Hôm nay anh ấy giới thiệu đấy à. Ông ấy cũng chẳng thân thiện với ai lắm. Anh cũng mới gặp lúc này. – Bảo nhún vai.

- Kiểu cách của người quen đứng trên à.

Bảo khoác vai Khánh, lại phía Hà ngồi. Có anh, Khánh cảm thấy việc tiến lại gần đó nhẹ nhàng hơn.

- Người đẹp lẻ loi quá.

- Ai được như hai người.
- Ngồi một chỗ cả tối nhàn hạ quá còn gì.
- Chân đau nhưng vẫn lết đi chơi được anh ạ.

Khánh im lặng nhìn Bảo và Hà trêu chọc nhau. Được một lúc thì Bảo tự đứng lên kiểm đồ ăn, cả tối hình như anh chưa ăn gì. Còn lại Khánh ngồi đó.

- Mày làm gì cứ nhìn tao ghê thế? – Hà thắc mắc, mắt và tay vẫn chăm chú vào trò gì đó trên điện thoại.
- Tao thấy tội nghiệp mày.
- Ồ, tao cũng đang thấy khổ thân mình đây. – Con bé lẩm bẩm, tự cười một mình.
- Tao xin lỗi nhé. – Khánh buột miệng. – Bối rối nhận ra mình đã nói gì đó không cần thiết ở hoàn cảnh này.
- Sao mà xin lỗi, vì vừa nói chuyện với anh Phong hả. – Con bé cũng nhìn thấy.
- À ừ, cũng phải nói vài câu rồi mới về chứ. – Khánh chống chế.
- Mà chắc toàn nói về tao. Cứ hết mày lại đến anh ấy nhìn tao. Chắc đang cười sự ngu dốt khi gây sự với bố và con em gái hả?
- Trình thì không nói đến, nhưng anh ấy thấy chuyện với ông bố cũng bình thường thôi.
- Cho hai người đẹp. – Bảo đặt cái đĩa có vài miếng bánh ngọt và ít mút lên bàn trước mặt hai đứa. Rồi đặt cái đĩa có mấy miếng sườn nướng và mì xào lên bàn. Kéo ghế ngồi ăn.
- Mà tối nay thằng Vũ có đến tìm mày không? – Hà nhớ ra, ghé tai Khánh thì thầm.
- Không không. Chắc đông người thế này thì không dám đâu. – Khánh chối đây đẩy. – Em lấy nước cho anh nhé. – Khánh đứng dậy, đi lấy nước cho Bảo mà thực ra là tránh việc trò chuyện tiếp với Hà.

Con bé cũng thấy gì đó lạ nhưng chẳng để ý lâu.

Khánh đang lấy một cái bát con múc một ít canh rau củ cho Bảo, nhận ra là khá nóng nên cô tới cái bàn xa hơn để lấy một cái đĩa đặt nó lên. Khi tiến lại gần cái bàn, Vũ đang đứng cạnh đấy. Mất mất mấy giây để Khánh quyết định có tiến lại đó hay không. Khánh bước nhanh lại lấy cái đĩa và nói một câu rất khẽ.

- Tránh xa người thân của tôi ra. – Nói rồi Khánh bỏ đi luôn.

Nhưng Vũ nhanh tay nắm lấy khuỷu tay Khánh, thì thầm vào tai cô.

- Em còn cô bạn nữa chuẩn bị lấy chồng thì phải.

Khánh giật mình, định rút tay lại nhưng không cần cô làm thế, Vũ đã bỏ tay cô ra và bước đi chỗ khác. Đem bát canh lại cho Bảo, Khánh thấy anh vẫn đang ngấu nghiến ăn và đọc tin tức trên điện thoại. Hà vẫn đang thích thú với trò chơi của mình. Khánh tạm yên tâm họ không thấy việc vừa rồi. Lóng ngóng đặt bát canh còn đang bốc khói lên bàn.

- Nóng hả. Đưa anh đỡ cho. – Bảo đỡ lấy bát canh từ tay Khánh. Khẽ chạm vào tay cô. – Tay em lạnh thế.
- Ừm, em cũng hơi lạnh. – Khánh nói nhưng cảm thấy giọt mồ hôi chạy lạnh sống lưng.

Bảo đứng dậy cởi cái áo vest đang mặc choàng lên người Khánh, rồi quay lại với bữa ăn của mình. Hà quay sang đút cho Khánh một miếng gato kem dâu từ cái đĩa Bảo mang về.

- Ăn hộ tao cái. Không thích dâu.

Khánh chậm chậm nhai miếng bánh, nó bé thôi mà sao cô thấy khó nuốt.

...

- Em có cần đi tắm lại không?
- Chắc em tắm qua lại thôi. Anh có tắm không?

- Anh có.

- Thế anh tắm trước đi, em xem con Lavin một lúc rồi lên.

Khánh nhẹ nhàng tiến lại gần hai đứa đang nằm. Thấy Khánh có vẻ mệt nên Bảo ăn xong đưa Khánh về luôn. Con Vic thì nằm im, chỉ hé mắt ngược lên nhìn Khánh. Còn Lavin thì ngẩng hẳn cổ lên hóng. Khánh đưa tay lên vuốt bộ lông trắng mềm mại của nó. Thằng bé liếm nhẹ tay cô. Cô để yên cho nó liếm chứ không quát như mọi khi.

Bảo xả nước vào bồn sẵn cho Khánh, với tay lấy lọ sữa tắm dốc nhẹ gần phía vòi nước đang chảy. Bọt xà phòng bông lên cùng mùi oải hương dễ chịu. Khánh hít một hơi thật sâu mùi hương ấy, thấy dễ thở hẳn. Bỏ quần áo vào cái giỏ mây trước cửa, Khánh bước vào phòng bồn tắm. Tựa đầu về phía sau, nằm im kệ cho nước chảy.

- Em mệt không? – Bảo hỏi, ôm Khánh nằm trên giường.

- Cũng hơi hơi. Anh uống có nhiều không, có đau đầu không? – Quay sang ôm lấy Bảo, Khánh hít nhẹ mùi hương quen thuộc từ ngực anh.

- Không hôm nay anh uống ít thôi. Mà tay em còn lạnh không. – Đưa tay nắn nắn hai tay Khánh, áp nó lên má. – Em cẩn thận không ốm đấy.

- Em không sao, trên chỗ đẩy lộng gió thôi.

Khánh khẽ nhắm mắt, tạm muốn xuôi cái suy nghĩ luẩn quẩn trong đầu từ tối. Nhưng hình như không thể. Khẽ ngược lên nhìn Bảo, anh đã thở đều nhẹ nhàng. Chắc ngủ rồi. Khánh nhìn anh.

Anh ở cạnh cô thế này có an toàn không?

46. Chương 46

6 tháng sau.

Khánh lom khom cúi xuống cái khay đồ vừa chế biến xong. Nhặt một miếng thịt bò to, nhấc lên cao. Con Lavin và Vic nhìn thấy thế thì mắt sáng lên. Thường thì siêu thị không cho chó vào, nhưng bác bảo vệ ở đây đã quen với việc hai đứa hay bị bắt đứng ngoài chờ chủ. Thấy chúng khá nghe lời và Khánh hứa sẽ để mắt đến chúng nên đồng ý cho chúng vào đó... chơi. Hai đứa cứ lon ton chạy theo Khánh rõ ngoan, người trong siêu thị cứ nhìn hai con chó thích thú.

Khánh chưa định nấu gì hay thích ăn gì, nên cứ chọn mỗi thứ một tí. Một ít thì bò, một ít thịt lợn, nửa con gà... rau mỗi loại một bó. Hoa quả thì Khánh thích ăn dưa và bưởi. Nhìn cái xe đẩy chất đồ đông đảo, Khánh ngán ngẩm.

- Vất vả rồi đây.

Khi ngang qua gian hàng bán đồ sơ sinh, Khánh lướt qua rồi quay lại ngay. Có một đôi bao chân bé xíu. Màu trắng, viền nhũ vàng óng ánh, có gắn cái nơ cũng bé không kém ở trên, đựng trong một hộp nhựa trong suốt. Nhìn đáng yêu vô cùng. Và dù chưa biết là trai hay gái, nhưng đồ sơ sinh thì của đứa nào chẳng giống đứa nào. Nó thì lại quá đẹp. Nên Khánh nhấc cái hộp lên, đặt lên phía trên cùng của đồ đông đồ trong xe đẩy.

Đẩy xe chậm chậm, Khánh mãi miết nhìn. Từ quần áo, giày tất. Chăn gối. Thứ nào cũng bé. Và càng bé thì chúng càng đáng yêu. Dưới chân, con Lavin cứ ngẩng cổ lên hóng cái xe. Trên đó có hộp đồ ăn ưa thích hay được tặng kèm mấy con thú cao su nho nhỏ. Còn con Vic thì đi chậm rãi đằng trước như dẫn đường. Khi đứng ở quầy thu ngân thanh toán, Khánh lấy thêm một bao thuốc.

- Phải nịnh thì lần sau người ta mới cho chúng mày vào chứ. – Khánh cười, xoa đầu con Lavin. Mắt nó vẫn ánh lên sự toe toét như tin chắc rằng ra khỏi nơi cấm ăn uống này thì Khánh sẽ cho nó hộp đồ ăn ngay.

Khánh khẽ nện xách hai cái túi căng phòng đồ, phải dùng đến chân để đẩy cửa.

- Em có cần xách giúp không.

Một người đàn ông vừa tiến vào siêu thị kéo cánh cửa ra cho Khánh, vội ngược lên.

- À không cần đâu, cảm ơn anh. – Khánh đáp lại thân thiện.

Đem hai cái túi gần đến xe thì thấy bác bảo vệ vừa quay vào khi ghi xong vé xe ột cái xe mới đến. Khánh mở cửa sau xe, cất đồ lên rồi dẫn hai đứa lại chào bác.

- Lavin, chào bác đi. – Thằng bé như hiểu lời Khánh nói, nhẹ nhàng uyển chuyển, ngoáy cái mũi của nó lại gần cho bác bảo vệ xoa đầu.

Khánh đưa bao thuốc cho con Vic cắn nhẹ rồi mang lại phía đó. Đến gần, nó thả bao thuốc xuống tay bác. Trên đó vẫn hằn mấy nốt răng nhè nhẹ.

- Á à, hồi lộ hả. – Bác cười xuề xòa.

Con Lavin đu lên tay hít hít xem thứ vừa được mang đến có ăn được không. Nhưng rồi tiu ngủ cụp tai lại tiến về phía Khánh.

- Hôm nay lại đi một mình à.

- Vâng, cháu đi làm về thì tiện qua đây luôn.

Khánh đáp rồi chào bác, lên xe. Trời chiều như sắp muốn mưa. Khánh chạy xe nhanh hơn. Nhớ ra sáng nay quần áo mới phơi, còn có hai cái thảm của hai đứa nữa. Không kịp rút vào nhà mưa ướt, đêm nay chúng nó phải nằm không thể nào cũng cầu nhau. Nhất là con Vic. Nó cứ lúc nào cũng muốn chỗ ngủ tinh tươm.

...

Khánh thận trọng lùi cái xe vào bãi đỗ xe của bệnh viện, mới đi xe không được bao lâu nên Khánh có cái bệnh người ta hay gọi là bệnh rón rén. Nhưng cũng vì thế mà cô thấy đỡ thiệt hại bao nhiêu. Mấy lần chỉ suýt đụng vào cái gì đó, chưa thực sự cái gì.

Cầm cái ô, mở cửa xe, bật mạnh cho nó mở ra. Khánh chui nhanh ra ngoài. Bấm khóa khóa cửa xe. Từ bãi đỗ xe vào đến phòng khám cũng phải đi bộ một đoạn. Mưa lộp bộp rơi trên lớp vải bạt của cái ô xanh hoa trắng.

Định cầm điện thoại bấm gọi thì Khánh đã thấy Hà đến trước, chắc Phong đưa nó đến. Con bé đang ngồi ở dãy ghế ngoài phòng khám chờ Khánh đến. Hôm nay mưa nên vắng hơn mọi khi. Tiếng loa văng vẳng gọi tên người có số phiếu vào khám.

- Đến lâu chưa?

- Cũng một lúc rồi. Anh Phong tiện đi ra ngoài có việc nên đưa tao đi, chứ ban đầu định đi taxi thì lúc nữa mới đi.

- Chỗ nhà mày mưa không? – Khánh nói, tay lau mấy hạt nước bám nhẹ trên đôi má hồng hồng. – Khu nhà tao mưa bé thôi mà ra đây mưa to thế.

- Ủi khu nhà tao cũng mưa to lắm, lạnh lạnh. – Con bé lôi từ trong cái túi xách cái áo len nhẹ màu trắng phủ lên bụng.

Hôm nay Hà mặc váy bầu màu trắng sữa, cổ áo ren màu xanh ngọc, cùng màu với cái dây buộc nơ ngang eo. Nhìn rất điệu. Đúng là thích đẹp thì ở đâu, lúc nào nó cũng đẹp được. Bụng nó chưa nổi rõ lắm, nhưng mặc váy kiểu này thì nhìn rõ hơn. Nó đi giày búp bê cũng màu xanh, chấm bi trắng.

- Bà bầu mà điệu thế? – Khánh trêu con bé.

- Ô, ai bảo bầu thì phải xấu đâu. Các cụ cứ kêu kiêng thế này thế kia. Kiêng ăn uống ngủ nghỉ được rồi. Ăn mặc thì phải gọn lại cho đỡ chán chứ.

- Thế chuyển về nhà ông cụ rồi hả.

- Ủi, ông ấy cũng đi suốt nên không gò bó lắm. Mà cứ ở nhà là tao lại hã.

- Sao mà hã?

- Thì cứ lượn ra lượn vào thăm cháu suốt. Cứ ra hỏi ăn bánh chưa, vào hỏi uống sữa chưa. Chưa đến bữa ăn đã giục chị giúp việc hầm cái này, nấu cái kia.

- Bà bầu ăn nhiều còn kêu gì nữa.

- Nhưng tuần này tao ăn đến 2,3 bữa chân giò rồi. Gà thì không đếm nổi. Sinh xong xuống cân làm sao được. – Mặt con bé nhìn như mếu.

- Ờ thì sinh xong sụt trước mắt tầm chục kí. Rồi mày đi tập yoga hay thể dục thẩm mỹ vậy.

Đang mải buôn chuyện thì người ta gọi đến số của Hà, con bé lật đật chạy vào. Nhìn cái dáng quen lênh khênh trên giày cao gót, nay lại lạch bạch trên đôi giày bệt. Khánh bật cười. Với tay lấy quyển tạp chí con bé đang đọc dở bỏ lại ở ghế, Khánh lật từng trang. Thịnh thoảng đưa mắt nhìn vào phòng khám.

Lát sau, Hà lại lạch bạch đi ra. Tay cầm vài tờ giấy với cái ảnh siêu âm nho nhỏ. Ngồi phịch xuống ghế, thở hắt.

- Đi bộ có tí mà mệt quá.

Khánh lấy xấp giấy tờ và cái ảnh lên xem.

- Nhìn thế nào mà bảo đấy là trai hay gái nhỉ, tao hình dung nó ra em bé đã khó lắm rồi. – Con bé nhòai người, cúi xuống nhìn cái ảnh Khánh đang cầm.

- Người ta có kinh nghiệm mới nhìn được, mày mà cũng nhìn ra thì người ta khám cho ai nữa. Thế là trai hay gái? – Khánh cũng chịu, không nhìn ra gì từ cái ảnh đen ngòm, có mấy hình thù nho nhỏ màu trắng.

- Trai.

- Thế hả, chắc về ông cụ thích lắm. – Khánh cười, cất xấp giấy vào túi cho nó.

- Mà anh Phong thích con gái, tao cũng thích gái. Gái mới điệu được chứ.

- Trai cũng điệu được chứ sao. – Khánh nói rồi thò tay vào cái túi xách mang theo, lôi ra cái hộp đựng đôi bao chân.

Mắt Hà sáng lên.

- Mua ở đâu đấy, yêu thế. – Nó chộp lấy cái hộp.

- Ủ, chẳng biết trai hay gái. Mà đồ sơ sinh thì chẳng phân biệt mấy.

- Tao chưa sắm gì cả. Đi bộ tí đã mỏi nên anh Phong bảo gần ngày rồi đi hoặc anh sắm cho. – Nó tách cái hộp. – Tao mở ra nhé.

- Ai ày mà mày mở.

Hà tách nhẹ cạnh hộp, cái hộp bung ra. Đôi bao chân bé xíu, đặt gọn trên lòng bàn tay.

- Hay tao bảo anh Phong không phải đón nữa, mày đưa tao đi sắm nhé. Hôm nay mày cũng nghỉ mà.

- Có được không, nhờ anh ấy lo thì sao.

- Không sao đâu, mày đi xe hả.

- Ủ.

- Thế không sợ đâu. Anh ấy biết thừa mày đi rón rén thế nào mà.

- Cần thận. Không phải rón rén.

Hai đứa đứng dậy, xách túi ra ngoài. Hình như tạnh mưa nên phòng khám bắt đầu đông hơn.

- Anh ạ... - Hà gọi điện cho Phong.

Trời thương hai mẹ con nó hay sao mà ra đến ngoài trời đã tạnh mưa, còn hừng nắng nhẹ nữa. Định đi mua đồ sơ sinh mà trên đường đi Hà lại kêu đói. Bà bầu thì đói là đúng rồi. Cứ kêu phải ăn nhiều nhưng trước chẳng mấy khi nó ăn uống giờ lững lơ này, còn mải giữ eo. Thế mà giờ mới tí đã kêu đói âm ỉ.

Ngồi trên xe, nó chỉ đường cho Khánh đến quán cháo dinh dưỡng nó hay ăn. Rồi thỉnh thoảng Phong cũng mua về cho nó trên đường đi làm.

- Cô ơi cho cháu cháo bà bầu tim gan với bí xanh nhé. – Con bé chưa ngồi xuống đã ới gọi đồ. – Mày ăn gì. Ngược lên nhìn cái menu in rõ to trên tường.

- Cháu gan thịt bình thường cô nhé. – Khánh nói, đặt hai cái túi lên cái ghế bên cạnh.

Hà lau hai cái thìa, úp xuống trước mặt hai đứa. Cháo bê ra nóng hổi. Hai đứa hít hà.

- Bao lâu rồi. – Hà nói, không ngẩng mặt lên.

Khánh ngẩng lên, mất một lúc mới hiểu rõ câu hỏi của nó.

- Gần hai tháng.

- Có gọi về không? – Hà thổi thìa cháo, đưa lên miệng.

- Không.

- Mày có gọi không?

- Không.

- Sao không gọi cho anh ấy đi.

- Nếu anh ấy muốn thì anh ấy sẽ gọi. Không gọi tức là không muốn. Mà đã không muốn thì tao giữ làm gì.

- Đừng nghĩ cái gì người khác cũng sẽ làm ày như thế. Nhớ anh ấy chờ mày gọi thì sao.

Khánh im lặng không nói gì. Tiếng “ chờ” nó nói nghe sao rất dài. Dài với Khánh

47. Chương 47

Từ hôm ở bữa tiệc đến giờ Khánh hầu như không nghĩ được gì. Khánh chỉ chắc chắn được một điều Vũ đang ngày càng xấu xa, đều giả và hình như điều tưởng chừng không dám thì anh ta cũng dám làm. Còn mục đích là để đe dọa buộc cô chấp nhận việc quay lại hay còn muốn dẫn vật Khánh. Anh ta sẽ làm gì tiếp theo và tệ hơn nữa là đã làm gì rồi... Khánh không biết gì nữa cả.

Lần này thì Khánh cố không nói điều này ra với ai. Lần gần đây nhất muốn nói hay làm gì đó liên quan đến Vũ đã có người bị thương. Cũng may Hà chỉ bị nhẹ, chắc anh ta cố tình muốn thế hoặc Hà may mắn. Và giờ anh ta còn đe dọa Vân. Người vốn chẳng liên quan đến chuyện này. Từ việc đó là bạn thân của Khánh.

Nhưng Khánh thực sự lo cho Bảo, lẽ ra theo trình tự hợp lý thì Bảo phải là mục tiêu đầu tiên Vũ phải nhắm đến là anh. Nhưng không phải. Vậy hẳn chưa làm gì với anh hay đã làm rồi chỉ là Khánh không nhận ra.

- Anh đang làm gì thế? – Từ lúc bị Vũ đe dọa, lúc nào Khánh cũng muốn chắc chắn muốn biết Bảo đang ở đâu, làm gì và nhất là anh có an toàn không. Với Hà, thì còn có một vài lí do để Vũ nương tay nhưng với Bảo, anh chẳng tìm được lí do hợp lí nào.

- Anh đang ở công ty thôi, vẫn giờ làm mà.

- Trưa anh ăn gì rồi?

- Anh ăn ở căng tin công ty, không phải ra ngoài ăn thì anh thích ăn ở đây. Thế em ăn gì rồi.

- Em gọi suất mì ý mang lên văn phòng, ngại ra ngoài quá.

- Thế sao tự nhiên lại gọi cho anh thế. Nhớ anh à?

- Ừm, tự nhiên em muốn gọi thế thôi. Tối nay về sớm nhé, em sẽ nấu gì đấy ngon ngon.

- Uh, thế anh làm việc tiếp nhé. Yêu em.

- Yêu anh.

Khánh lượn lờ quanh siêu thị, vẫn chưa nghĩ ra món gì đó ngon ngon mà cô định nấu cho Bảo tối nay là gì. Cuối cùng thì cũng để mắt tới mấy giẻ sườn ngon lành. Khánh quyết định sẽ làm sườn nướng kiểu BBQ, ăn với khoai tây hầm, bánh mì nướng và... rượu vang. Ăn đồ tây một bữa để đổi mới không khí.

Khánh nhặt từng củ khoai tây, nhìn tròn trĩnh và đáng yêu. Khuôn mặt Khánh ngẩng lên khi vừa lướt qua một khuôn mặt thoáng nét gì đó quen quen.

- Là ông ta. – Khánh ngừng tay, bỏ dở túi khoai tây trên khay, chạy đuổi theo người đàn ông đó. – Xin lỗi.
- Khánh chạm nhẹ vào vai ông ta.

Người đàn ông đó quay lại, nhận ra Khánh ông ta thực sự bối rối và quay lưng đi chạy thật nhanh.

- Từ từ, đứng lại tôi có chuyện muốn nói. – Khánh vẫn tiếp tục theo sau ông ta.

- Có lẽ tôi nhầm người.

- Nếu anh không đứng lại thì tôi sẽ theo anh về đến tận nơi anh sống. – Khánh lên giọng.

Người đàn ông có lẽ cũng cảm thấy sự phiền phức Khánh sẽ mang lại nếu không nói chuyện với cô nên đã dừng lại.

- Tôi sẽ hỏi một câu thôi. Việc anh nói Vũ và vợ anh ta sẽ ly hôn. Tại sao lại nói điều đó với tôi?

- Việc đó...

- Anh không phải vô tình gặp tôi để nói điều vốn chẳng liên quan gì đến anh chứ?

Người đàn ông im lặng vài giây, có lẽ để nghĩ xem nên nói gì với Khánh.

- Tôi cần biết điều đó. Nếu anh làm những gì Vũ muốn anh làm, tôi không nghĩ là điều đó tốt cho anh. Nhưng anh nói ra sẽ tốt cho tôi.

- Cô rồi chứ. Không mất thời gian lắm.

- Tôi rồi.

...

Bên quán café nhỏ cạnh siêu thị, tiếng xe cộ tấp nập chạy qua chạy lại làm đầu óc con người căng thẳng càng nhức nhối hơn.

- Nhà tôi gần đây. Và tôi là người nhìn thấy cô ở khu này... tôi đã nói cho Vũ.

- Vâng, anh uống nước đi. Tôi vẫn đang nghe.

- Tôi không biết cô dọn đến đây ở là để tránh mặt Vũ, tôi chỉ biết điều đó khi Vũ đề nghị tôi tìm căn nhà cô ở và thỉnh thoảng theo dõi cô.

- Anh ta làm vậy để làm gì? Rõ ràng là anh ta theo dõi tôi một thời gian dài nhưng không hề làm gì cả.

- Anh ta nói muốn biết cô sống tốt và vì cô không cho anh ta điều kiện làm việc đó nên anh ta đã lặng lẽ làm việc đó.

- Vậy sao.

- Nhưng khi cô bắt đầu có người mới, tôi cũng nói anh ta có thể yên tâm về cuộc sống hiện tại của cô thì anh ta không muốn dừng lại.

- Vũ khó chịu vì tôi có người yêu mới. – Khánh biết điều này.

- Anh ta khó chịu vì việc định quay lại với cô sẽ không xảy ra.

- Anh ta có ý định về việc đó à? – Khánh ngán ngẩm với ý nghĩ đó.

- Phải và vì thế anh ta lên kế hoạch để ly hôn vợ. Hình như anh ta luôn chần chừ việc cô không để ý đến ai là vì vẫn còn yêu anh ta. Nhưng khi cô tìm được thì...

- Anh ta vẫn có ý định ly hôn vợ?

- Tất nhiên, thế nên anh ta muốn tôi nói với cô để xem phản ứng của cô sau đó thế nào.
- Anh ta nghĩ tôi sẽ làm gì đó khác khi biết anh ta sẽ bỏ vợ, như bắt đầu lại với anh ta. – Khánh thấy dường như Vũ nghĩ sau tất cả mọi việc, chỉ cần anh ta ly hôn Khánh sẽ quay về với anh ta.
- Và, nếu giờ không còn gì nữa. Hơn nữa tôi cũng chỉ biết có thế. Tôi đi trước đây.
- Cám ơn anh. – Khánh hơi bất ngờ vì anh ta muốn đi, nhưng cũng cảm thấy đã biết được gì đó.
- Về việc anh ta chuẩn bị ly hôn, gần như chắc chắn. Tôi chỉ không hiểu vì sao sau khi anh ta có ý định và chuẩn bị thì vợ anh ta và anh ta lại xuất hiện ở nơi chúng tôi làm việc... với dáng vẻ hạnh phúc.
- À... cám ơn anh cả về việc đó. – À, tại sao anh lại kể cho tôi nghe mọi chuyện? Vì tôi cũng không nghĩ anh sẽ nói cho tôi nhiều thế.
- Vì vị trí vợ hán làm là trợ lý giám đốc đáng lẽ ra đã là của tôi. Tôi đã chuyển chỗ làm sau khi thấy không được đối đãi tử tế.

...

Khánh vẫn kịp về nhà để nấu bữa tối cho Bảo, chỉ hơi muộn một tẹo.

...

- Mà đang làm gì thế?
- Đang lượn lơ thôi, chân mới khỏi thì tranh thủ đi bù.
- Nay, nhớ lần trước. À không cũng lâu lâu rồi. Mà quen anh chàng làm ở công ty vệ sĩ nhưng ngoài giờ làm chuyên đi theo dõi mấy ông chồng bồ bịch ấy bà sồn sồn không?
- Nhớ. Cao to đẹp trai. Phải nhớ chứ. Sao?
- Cho tao số điện thoại kèm câu giới thiệu là người quen đi.
- Anh Bảo bồ bịch hả? – Con bé nhảy dựng lên.
- Không, chồng bà ở công ty tao. Mấy hôm nay khóc lóc trên văn phòng kinh quá. Thế nào tao lại nhớ ra nên hỏi giúp thôi.
- À...

...

Quán café gần công ty Khánh, chiều lộng gió. Khánh quyết định gặp anh ta trong giờ làm, vì nhiều lí do. Nên chọn quán này để xong việc quay lại công ty dễ dàng hơn.

- Nhìn em xinh thế này mà chồng lại ngoại tình à. – Anh ta tiến lại gần bàn Khánh đang ngồi.
- Thực ra lần này anh sẽ theo dõi một người phụ nữ. Anh làm được không?
- Cái gì cũng được nếu có tiền.

48. Chương 48

- Thế già hay trẻ, đẹp hay xấu, độc thân hay đã có chồng để anh còn về nghiên cứu xem làm cách nào để theo mà ít bị lộ. – Anh ta nháy mắt, kiểu gì đó rất lẳng lơ theo suy nghĩ của Khánh.
- Cũng trẻ, gọi là có nhan sắc. Mà em không cần nghiên cứu đâu. Bị lộ cũng không ảnh hưởng gì.
- À, kiểu theo dõi đánh đòn phủ đầu tình địch hả em. – Anh ta gật gù vẻ hiểu biết. – Có cần dọa dẫm gì không em.
- Gần như thế. Không cần làm gì nữa đâu anh. Thế thù lao thì như thế nào nhỉ? – Khánh thẳng thắn đề đạt luôn vấn đề.

- À. Chuyện này đơn giản thôi...

...

Sau hôm gặp anh “thám tử” theo dõi về, Khánh đều đặn mỗi ngày nhận một cái mail từ anh ta. Báo cáo về việc theo dõi của mình. Khánh ngại việc gặp mặt nhiều nên nói anh ta cứ mail cho Khánh kết quả theo dõi từng ngày là được rồi. Như thế vừa nhanh gọn mà lại nhận được báo cáo luôn từng ngày. Không cần đợi đến hạn rồi nhận từng sấp ảnh với giấy báo trong cả tuần hay cả tháng.

Ngày 1:

- Sáng đến công ty, 30p sau rời đi. Đến trung tâm mua sắm, spa. Chiều ở nhà. Tối ra ngoài đi ăn cùng người quen.

Ngày 2.

- Trưa ra khỏi nhà, đi ăn cùng người có vẻ giống trợ lý hoặc thư kí. Chiều đến công ty. Ở lại khoảng 1h.

Ngày 3,4 tương tự.

...

Ngày 5

- Sáng đến công ty sớm, ông bố đến sau cùng trợ lý của cô ta. Trưa đi ăn cùng bố. Chiều đến công ty. Ở lại công ty đến chiều tối. Về nhà.

...

Kèm theo đó là một vài cái ảnh đại diện cho báo cáo. Chụp khi Trinh đến công ty hay đi ăn cùng ai đó.

Khánh nhìn mấy cái mail. Cầm cái bút chì, gõ gõ xuống mặt bàn làm việc. Xoay người trên cái ghế, ngẩng đầu lên nhìn cái đèn tròn treo trên trần nhà.

- Đi làm cũng... đều đặn quá nhỉ.

Khánh cũng gửi lại cho anh ta một cái mail.

Nếu anh bị bắt gặp thì cứ trả lời thế nào anh thích.

PS: nếu bị cô ta mua chuộc lại thì cũng đừng nghiêng ngả sớm quá. Em có thể nâng thù lao. Vả lại, anh cần chữ tín để có khách hàng tiếp theo.

...

Khánh có một việc băn khoăn từ khi việc ở bữa tiệc diễn ra, đến bây giờ cô vẫn chưa quyết định được. Đó là có nói cho Bảo biết hay không. Một mặt muốn nói ra để tránh hiểu lầm nếu Bảo phát hiện việc Khánh không nói gì về trò đe dọa của Vũ, nhưng một mặt lại muốn tự giải quyết việc này. Nhưng rồi Khánh nghĩ nói cho Bảo vẫn hơn, để anh đề phòng và cảnh giác hơn.

Tối nay Khánh rủ Bảo rời chỗ làm sớm, hai người đi ăn đồ ăn Hàn Quốc. Khánh thích ăn đồ tây, nhưng đồ Hàn hay Trung thì ít ăn hơn. Vì kiểu gì đó vị cũng lạ và khó ăn hơn. Nhưng Bảo thì thích, chắc khi anh đi du học ở Sing việc ăn đồ ăn của nhiều nước khác nhau thành thói quen.

- Anh uống rượu không? – Khánh hỏi khi đang lau mấy cái thìa cho hai người, chờ nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên.

- Hôm nay lại rủ anh uống rượu à.

- À không, hỏi xem anh có muốn uống không ấy mà. – Khánh lấp lửng.

- Em có gì định nói với anh à. – Bảo cười, giọng ngờ vực.

- Ừm... vâng.

- Thế anh không uống đâu, tỉnh táo để còn xem em muốn nói chuyện gì mà lại hẹn đi ăn để nói. – chống tay lên cằm, Bảo nhìn Khánh đắm chiêu.

...

- Em cảm thấy như thế ổn chứ?

- Em nghĩ thế, em chỉ muốn anh sẽ không có chuyện gì xảy ra. Còn việc này nếu không giải quyết, em chắc anh ta sẽ còn làm nhiều chuyện khác.

- Anh sẽ không làm gì nếu em không thích, nhưng nếu cần gì thì...

- Em sẽ nhờ. – Khánh nói, kiễng chân lên thơm nhẹ vào má Bảo. – Nhưng mà anh này, hứa với em phải cẩn thận nhé.

- Anh biết mà. – Khẽ siết chặt tay cô, Bảo đút nó vào túi áo mình. – Anh cẩn thận để còn chăm sóc cả em mà.

Sau khi ăn xong, hai người lang thang dọc phố vì chưa muốn về sớm. Khánh rẽ vào một hàng bán ô mai nhỏ. Bảo mua cho hai người một túi kiwi và chanh cốm. Khánh nhắm nháp suốt dọc đường. Thỉnh thoảng đi bộ, nhìn dòng người qua lại, quán xá,... cũng có cái thú vị riêng của nó.

Ngang qua công viên, Khánh còn thấy vài người dẫn chó ra đó chơi, hình như hội gì đó tổ chức họp để mang chó đi chơi hay khoe hay... gì đó tương tự. Khánh chưa bao giờ tham gia mấy hội và mấy cuộc gặp mặt như thế này, nhưng nhìn cũng hay. Mấy con chó lúc đầu lạ lẫm, gầm ghe nhau nhưng lúc sau thì đùa với nghịch rõ phần khởi.

- Em ăn vặt giỏi thật. – Bảo cười khi hai người về đến nhà mà Khánh vẫn giữ khư khư hai cái túi.

...

Chân con Lavin đã khỏi hẳn, mấy hôm nay hôm nào ăn cơm xong Bảo hoặc cả hai người dẫn nó đi dạo. Thăng bé được ra ngoài thì phần khởi hẳn lên. Nhưng khẩu phần ăn khi bị ốm giờ quay lại như lúc trước nên cũng có chút phụng phịu. Khánh cẩn thận hơn không để hai đứa lúc nào ngoài tầm mắt.

Bảo sau khi biết việc đó cũng không có biểu hiện gì khác thường, cũng không hỏi gì nhiều về việc Khánh định làm gì. Nhưng cô biết anh vẫn để ý xem cô như thế nào hay có cần gì không.

Hôm nay Bảo nhắc Khánh tự về vì anh phải đi tiếp khách đột xuất. Nên tan giờ Khánh về thẳng nhà, định gọi Pizza ăn cho đỡ phải đi chợ mua đồ về nấu. Mở cửa vào nhà thì phòng khách vẫn chưa bật đèn nhưng thấy đèn trong bếp sáng, Khánh giật mình. Cũng không thấy Lavin và Vic nằm ở chân cầu thang như mọi khi. Thò tay vào túi xách, lục tìm cái bình xịt hơi cay, cô bước nhẹ nhàng vào bếp. Trong ấy phát ra tiếng động.

Khánh vào thì thấy Bảo đang loay hoay với một đồng thức ăn trên bàn. Sốt có, chín có, đang nấu dở cũng có. Hai đứa thì đang luẩn quẩn dưới chân hết như Bảo đang cuống quýt bên trên.

- Nồi sắp trào rồi kìa. – Khánh bỏ cái bình xịt hơi cay lại túi, đứng tựa đầu vào tường bếp, vắt chéo chân đứng quan sát anh một lúc.

Bảo quay ra nhìn Khánh rồi vội vàng quay vào tắt bếp.

- Sao em về sớm thế? Mọi hôm tầm này anh mới đi đón em mà.

- Em định về sớm gọi pizza về ăn. Anh làm gì thế?

- Anh có canh sườn chua, thịt nướng với salad.

- Anh tự nấu á?

- À, anh xem công thức trên mạng đây. – Bảo nói, gãi đầu.

- Tránh ra em xem nào. – Khánh nói, xắn tay áo, nếm thử từng món. – Canh nhạt quá, thịt phải nướng thêm tí nữa.

- Anh canh đúng thời gian với liều lượng như công thức mà. – Bảo chìa mấy tờ giấy in công thức xem trên mạng. – Mấy tờ giấy đặt trên bàn bị nước bắn còn ẩm vài chỗ. Mặt rõ khổ thân.

- Mấy cái đấy không đúng đâu. – Khánh nhìn anh cười. - Thôi đi tắm đi, tắm hết áo rồi. Em nấu nốt cho.
- Ủ. – Bảo tiu ngưu dắt hai đứa ra ngoài.

Bữa tối được Bảo nấu và Khánh sửa chữa nên kết thúc cũng tốt đẹp, tóm lại là vẫn ngon. Mà vì Bảo hào phóng quá nên nồi canh còn thừa chắc còn ăn được cả bữa sau luôn. Anh còn rửa bát giúp cô rửa bát nữa. Tắm xong, Khánh nằm gối lên đùi Bảo xem phim. Hai đứa hôm nay nằm im nên hai người cho chúng nó nằm dưới chân giường.

- Sao tự nhiên hôm nay lại về sớm nấu bữa tối cho em thế? – Khánh xoay người, ôm cổ Bảo hỏi.
- À... - Anh cười, gãi tai.
- À gì?
- Thì mấy hôm thấy em cứ trầm ngâm, ít nói. Anh thấy không bình thường. Thấy kiểu gì đấy. Chắc tại em suy nghĩ nhiều.
- Em làm anh thấy tủi thân à?
- Không hẳn thế... tóm lại là anh tìm cách hâm nóng tình cảm. – Bảo cười, cúi xuống thơm lên má Khánh một cái.
- Em xin lỗi nhé. – Khánh ôm chặt anh, thấy có lỗi vì mấy hôm nay tự nhiên lại làm hai đứa có chút gì đó xa cách, mà lẽ ra lúc này hai đứa lại càng phải gần nhau hơn.
- Mà hôm nay nấu ăn anh mới thấy nhé.
- Thấy gì anh?
- Chắc bình thường khi không có anh em có đến mấy cái tay hủ. Anh xoay ra xoay vào mà lúc nào cũng có việc phải làm.
- À, quen việc thì rảnh tay ấy mà. Thế hôm nay nấu ăn vất vả không?
- Có chứ.
- Thế ngủ sớm nhé. – Khánh ngồi dậy, thì thầm vào tai anh. – Em bù cho bữa tối nấu ăn vất vả. – Khánh nói rồi đưa tay kéo tuột cái áo phông Bảo đang mặc qua đầu rồi ra khỏi người.

...

Sáng nay Khánh đến công ty muộn, đêm qua ngủ ít nên vẫn còn ngái ngủ. Còn tại sao ngủ ít thì... đấy là việc riêng của hai người. Chỉ biết là công sức Bảo bỏ ra cho bữa tối hoàn thành được một nửa cũng đáng.

Việc đầu tiên sau khi soạn cho sếp cái điều khoản hợp đồng là check mail. Tối qua bận nên Khánh chưa kịp check. Vẫn đều đặn là mail của anh ta.

Ngày...

Đã bị lộ...

- Alo, hôm qua em bận nên chưa xem mail anh gửi, giờ mới xem. Anh rồi trưa nay không? – Khánh bấm điện thoại gọi cho anh ta sau khi đọc xong cái mail.

49. Chương 49

- Rồi, thế là anh bị phát hiện thế nào?
- Chắc cô ta cũng để ý mấy ngày rồi, em nói anh không cần cẩn thận quá nên anh cứ đường đường chính chính thôi.
- Thế cô ta nói gì với anh?
- Chưa nói gì, chỉ là biết mình bị theo dõi thôi.

- Ồ, thế à. Chắc chưa đến lúc nói hay làm gì đó. Anh có mang mấy cái ảnh không nhĩ. Em để nguyên trong mail.

- Anh cũng để nguyên trong máy ảnh. Em xem trong ảnh nhé.

Khánh chuyển sang cái ghế cạnh anh ta, ghé đầu vào cái máy ảnh.

- À, hình như là... - Khánh để ý điều gì đó khi xem một loạt mấy cái ảnh.

- Em cũng thấy hả?

- Em thấy nhưng không biết cái hai người thấy thì có giống nhau không.

- Ồ, nếu không phải là ngoại tình thì cô ta có nhiều chuyện để nói vào nhiều lúc với trợ lý của mình quá. - Anh ta đưa hẳn cái máy ảnh cho Khánh xem nốt. Với tay lấy cốc café trên bàn.

- Họ đi những đâu anh có theo hết không?

- Chủ yếu là đi ăn hoặc ở chỗ làm.

- À, thế chắc không phải ngoại tình đâu. Người như cô ta ngoại tình thì sớm dẫn nhau vào nhà nghỉ rồi chứ chẳng đi ăn làm gì ắt thời gian.

...

Khánh cảm thấy thù vị về việc đi lại gì đó mờ ám của Trinh và trợ lý của cô ta. Tuy chưa biết được mục đích của việc đó là gì. Nhưng cũng cảm thấy điều mình chờ đợi chưa đến nên có phần sốt ruột. Khánh chờ cô ta làm gì đó khi bị phát hiện. Và cũng thấy lạ là Trinh và Vũ chưa cùng xuất hiện với nhau ở cái công ty đó từ khi cô theo dõi đến giờ.

- Mới được mấy ngày, cứ chờ tiếp đi. - Khánh lẩm bẩm. Tắt khung cửa sổ đang theo dõi, bật văn bản đang soạn dở lên.

Brừ... brừ...

- Tao nghe.

- Mày. Gặp tao ngay. - Tiếng Hà chắc nịch ở đầu bên kia.

- Sao thế? - Khánh giật mình, nghĩ có lẽ nào nó đã biết chuyện Vũ làm. Hoặc việc Khánh biết nhưng không nói gì với nó. - Có chuyện gì à. - Vẫn cố gắng bình tĩnh, Khánh chờ nghe con bé nói.

- Mày phải giúp tao. 15p nữa t ở quán café dưới chân văn phòng mày. Xuống đi nhé. - Con bé nói rồi tắt máy luôn.

Khánh nhìn cái đồng hồ treo tường, còn 30p nữa mới đến giờ nghỉ trưa. Mà sáng nay Khánh đã bỏ ra ngoài mất một lúc lâu. Giờ đi nữa có lẽ sắp lại cần nhần. Nhưng thôi kệ.

- Chú ơi, cháu...

- Lại ra ngoài hả. - Ông sếp béo tốt bụng nhìn Khánh. Nửa nghiêm trọng nửa hài hước. - Sắp cưới à mà bận thế?

- À, cũng gần như thế ạ.

Liếc nhìn Khánh qua cặp kính đeo trễ trên mắt, ông mỉm cười.

- Thôi đi đi.

- Cám ơn sếp. - Khánh cười, vụt đi luôn

Khánh gần bằng tuổi con gái ông nên từ hồi vào công ty sếp có vẻ ưng ý và ưu ái hơn. Chẳng phải vì cô trẻ hay đẹp mà vì ngán cái phong cách mấy bà nội trợ lăm điều. Khánh chẳng mấy khi bỏ thời gian bàn tán, buôn chuyện hay ca than như họ. Việc của Khánh dù đôi khi có chậm trễ nhưng luôn rất cẩn thận.

Lại ngồi đúng cái bàn một lúc trước ngồi với anh chàng thám tử. Khánh gọi một cốc sinh tố. Cô nhân viên hình như cũng nhận ra Khánh mới ở đây một lúc trước nên cứ tủm tỉm cười. Bê ra cho Khánh một cốc sinh tố bơ.

Hà đến nơi, ngồi phịch xuống. Gọi một cốc cam vắt vì đang khát nước. Nhìn con bé như kiểu vừa vắt chân lên cổ chạy từ đâu đến.

- Mày làm gì như ma đuổi thế. – Khánh dò hỏi.

- Ủ, tao ở chỗ làm bà chị qua đây luôn.

- Thế có chuyện gì mà nhìn nghiêm trọng thế?

- Tối nay tao đến nhà anh Phong ăn cơm.

- À... - Khánh thở phào nhẹ nhõm.

- Sao nhìn mày phấn khởi thế, tao sắp chết rồi đây.

- Có đến mức đấy không.

- Mày nghĩ đi. Ông bố không ưa tao lắm, đứa con gái thì đã và chắc chắn vẫn ghét tao. Và thêm thằng Vũ.

- Ờ. – Lúc này Khánh mới nhận ra hoàn cảnh của con bạn. – Cũng éo le nhỉ.

- Éo gì nữa. Tao chẳng cần đến mức nhà nó quý tao. Tao chỉ nghĩ đến lúc đứa con gái và thằng con rể rỉ tai tai ông bố chuyện không hay về tao thôi.

- Ủm, thế anh Phong bảo tối đến à?

- Không, anh ấy gọi bảo ông bố nói thế. Cuối tuần này ông ấy lại đi đâu đấy lâu lâu mới về nên gọi đến ăn cơm vì hôm trước chẳng nói được gì, tao không để ý đến về đấy.

- Ờ rồi. Thế giờ mày cần tao giúp gì? Chọn quần áo mặc đến đấy à, hay mua quà?

- Không, bổ túc cho tao tí kiến thức để không mang tiếng nào ngán khi nói chuyện với ông ấy. Còn hai đứa kia tao không quan tâm.

- Ô. Biết nói gì với mày để mày nói với ông ấy bây giờ. – Khánh chẳng nghĩ ra gì vào cái tình huống dở khóc dở cười này.

- À, đại loại là ông ấy nghĩ ta không học đại học thì chắc chẳng làm được việc gì ấy mà. – Con bé cắn cắn cái ống hút, có vẻ tự tủi thân về khả năng của mình.

- Thì giờ mày cũng có việc làm cụ thể rồi còn gì, cứ nói với ông ấy cái gì mày làm được và không làm được. Thật thà chắc tốt, với người như ông ta.

- Ông ta sao?

- Trên cao nghe lời ông bươm mãi rồi, cho ông ấy về thực tại là sẽ có đứa con dâu như mày đi. – Khánh cười, nhéo má con bé. Nó vẫn chưa biết gì. - Ờ mà có sợ cái Trinh nó nói lại việc mày bám theo anh Phong vì tiền không?

- Không, cùng lắm thì lời bố tao ra đỡ đạn vậy. – Hà vênh mặt. Dù sao bố nó cũng đủ to để che cho cái tiếng cần tiền.

- Và vì mày đã không biết nấu ăn nên... giúp tao đừng vào bếp nhé. – Khánh nhăn nhó nhìn con bé, không biết bao nhiêu lần đã nói nó nên đi học nấu ăn để dùng lúc cần thiết. Nhưng con bé chẳng bao giờ nghe.

...

- Mà này, sao nó lại tự nhiên muốn đi làm nhỉ? – Khánh đột nhiên nói ra suy nghĩ của mình.

- Thì chắc ở nhà chán quá, hoặc bị mang tiếng ăn bám nên muốn thể hiện. Mà như nó tao thấy cũng chả làm được gì đâu. – Hà ngả người ra cái ghế, nói chuyện với Khánh một lúc hình như nó cũng bớt căng thẳng

so với lúc mới đến. – À chắc thế nên ông ấy với anh Phong mới phải gửi phó giám đốc cũ của anh Phong sang làm trợ lý giám sát bên ấy.

- Thế à. – Khánh hào hứng khi nghe được chuyện này. – Trợ lý hôm ở bữa tiệc mày bảo tao đấy hả.

- Ủ, trước làm ở chỗ anh Phong. Anh ấy gợi ý. – Hà nhìn vẻ ngờ vực. – Mà sao mày hứng thú với việc này thế?

- À... không. Tao cũng không ưa gì nó thôi.

- Ồ, ít ra tao đành hanh nhưng không xấu tính như nó. – Hà ghét Trinh ra mặt.

...

Khánh thấy việc Trinh thân thiết với trợ lý của mình hóa ra cũng có lí do. Lấy lòng người đang làm nhiệm vụ giám sát mình chả bao giờ là thiệt. Có tí nhan sắc là được. Hai người đi với nhau suốt chắc có nhiều chuyện để nói lắm.

...

Mai là sinh nhật Khánh, nếu không có ghi chú trên điện thoại báo trước một ngày có lẽ cô cũng quên. Ngoài việc nhận hoa và quà từ người khác thì Khánh có thói quen tự mua tặng mình thứ gì đó mà bản thân thích, coi như tự tặng quà ỉn. Năm nay cũng thế, tranh thủ giờ nghỉ trưa cô đến shop mỹ phẩm quen để chọn vài thứ. Mỹ phẩm, nước hoa thì không có nhiều nhưng có cũng chẳng bao giờ thừa.

Chẳng nhiều nhận gì nhưng vẫn thấy vui. Chị chủ shop bán hàng cũng đang có em bé, ôm bụng bầu to ùng ngồi loay hoay mở son cho Khánh chọn màu. Một lúc sau trên mu bàn tay hai người chỉ chít mẩu quẹt thử. Khánh chọn một cây mascara, một thỏi son.

- Alo, gì? – Khánh nhắc máy khi nhìn thấy tên Hà hiện trên điện thoại.

- Mai có đi ăn với anh Bảo không?

- Tao chưa biết, không biết anh ấy có ý định gì không?

- Thế hỏi đi, không đi đâu thì tối mai 4 đứa đi ăn. Gọi cái Vân rồi mà nó sắp cưới, mẹ chồng lên ở cùng mấy tháng rồi chẳng đi đâu được.

- Ủ để tao hỏi.

Khánh nhắn tin cho anh. Lúc sau anh nhắn lại, nói 4 người đi ăn cho vui cũng được. ư

...

Hôm nay Bảo đón Khánh về sớm để sửa soạn tối đi chơi và cho hai đứa ở nhà ăn. Sáng nay văn phòng cũng mua hoa và quà cho Khánh, nhưng cô để hoa lại cắm ở văn phòng cho đẹp. Cô nghĩ thế nào anh cũng mua hoa cho cô nên không mang về nữa. Còn hộp mỹ phẩm thì để trong túi xách mang về luôn. Nhưng chẳng thấy Bảo có hoa gì cả. Có tí thắc mắc là mình đã đề cập đến sinh nhật mình với anh bao giờ chưa. Cũng chẳng nhớ. Nhưng thôi kệ, Khánh cũng không câu nệ chuyện này lắm. Và nếu anh quên sớm muộn anh cũng sẽ nhớ. Đàn ông mà.

Bốn người đi ăn lẩu nướng. Nhiều đồ nên cũng khá no. Khánh còn uống chút rượu vang nữa, mặt đỏ hồng hồng. Như hai quả cà chua.

- Đạo này công việc của anh bận không? – Khánh hỏi Phong.

- Cũng không vất vả hơn lúc trước là mấy. Công việc cũng chỉ có thể thôi mà.

Bla... bla... bữa ăn đan xen vài câu chuyện phiếm rồi cũng muộn. Cũng phải về vì sáng hôm sau ai cũng có việc phải đi làm. Trước lúc về Hà vứt cho Khánh cái hộp đựng trong cái túi giấy to.

- Vắn số đấy nếu tao nhớ không nhầm, chặt thì đi cố mấy hôm cho rộng ra là vừa. – Con bé nói trước khi theo Phong lên xe về nhà.

- Ồ chắc nó mua giày. – Khánh lẩm bẩm nhìn vào cái túi, định về nhà mới mở. – Nhìn Bảo vẫn chẳng có động tĩnh gì. - Mà quên hỏi nó hôm trước đến nhà ăn thế nào rồi

50. Chương 50

Khánh ngồi trên giường mở cái hộp giày mà Hà mua cho. Một đôi cao gót màu đỏ, hơi cầu kì so với Khánh nhưng tóm lại là đẹp. Hình dung ra khi đeo nó bước chân của Khánh uyển chuyển hơn bình thường. Mà chắc cô cũng ít dùng thôi vì không quen đi cao quá. Xem xong, nhét đôi giày vào ngăn tủ dưới tủ quần áo. Giày mới chưa đi thì thường để ở đây, còn đôi nào đã đi thì sẽ cất ở tủ giày dưới nhà.

Quay ra lấy quần áo đi tắm thì tự nhiên Khánh thấy có gì đó là lạ, nhìn kĩ lại căn phòng thì cô mới để ý đến con gấu bông dựng ở đầu giường. Con gấu màu socola, mặc bộ ple màu đen, cài hoa như của chú rể. Hai tay con gấu ôm chặt một hình trái tim màu đỏ.

- Anh ơi.- Khánh chạy ra cửa định gọi với xuống nhà. Nhưng Bảo đã lên đến gần cửa phòng.

- Oi. – Bảo nhìn cô cười.

- Cái này của em hả? – Khánh cầm con gấu lắc lắc.

- Chẳng nhẽ của anh.

- Thế chú rể đây còn cô dâu đâu?

- Cô dâu đang cầm chú rể.

- À à, thế hả. Thế để đây cho em nhé, em đi tắm đã.

Khánh tắm xong, khoác cái áo choàng tắm ra ngoài. Tay cầm cái khăn bông lau tóc. Bảo ngồi sát lại gần, cầm lấy cái khăn lau rồi lấy máy sấy sấy tóc cho Khánh. Vừa sấy vừa hát bài Happy birthday. Tiếng máy sấy ù ù Khánh chỉ nghe câu được câu mất.

- Khung cảnh lãng mạn nhỉ. – Khánh tủm tỉm, ngồi nhìn vào gương theo dõi Bảo sấy tóc ỳnh.

- Chứ còn gì nữa. Món quà ý nghĩa nhất của anh là chăm sóc em. - Anh vẫn đang vẩy vẩy cái máy sấy để cô không bị nóng quá.

- Ồ, nghe cũng có lý.

- Em ăn kem không? – Bảo cuộn cái máy sấy, mang ra ngăn kéo cất.

- Em có. – mắt Khánh sáng lên, lâu lắm cô chưa ăn. Mắt con Lavin dưới chân đường cũng sáng theo. Nó cun cút theo anh xuống dưới nhà.

Khánh bật phim trong lúc chờ Bảo lên, sau một hồi lục cục dưới bếp thì anh cũng lên. Cầm theo một cái khay. Trên cái khay là cái lọ hoa bé xíu của Khánh, chỉ cắm vừa và hiện tại cũng đang cắm một bông hoa hồng. Một cái bánh kem chỉ to cỡ lòng bàn tay. Phủ lớp socola và gắn một quả sơ ri màu đỏ bên trên. Và một hộp kem.

- Nhiều thứ quá nhỉ. – Khánh cười tí mắt.

Bảo ôm cô vào lòng, hai người xắn từng miếng bánh và dứt từng thìa kem cho nhau. Con Lavin sau một hồi mắt hút dưới nhà, Khánh đoán chắc anh cho nó ăn kem dưới nhà vì sợ ở phòng tắm thì cũng đã mò lên. Theo sau nó là con Vic. Hình như nó cũng đầu độc con Vic bằng kem rồi.

Sinh nhật Khánh năm nay vẫn như mọi năm. Nhẹ nhàng, ít bất ngờ, không ồn ào. Nhưng ấm áp hơn so với quãng thời gian trước đó.

...

Sáng hôm sau Khánh đến công ty, có hoa và quà. Bác bảo vệ nói từ chiều tối qua. Nhưng hôm qua cô về sớm để tối đi ăn với Hà nên không kịp nhận. Khánh nhìn bó hoa và hộp quà thì cũng đoán ra là ai.

Ôm bó hoa lên phòng, cắm ở bàn uống nước. Khánh cầm cái hộp quà về chỗ ngồi làm việc của mình. Đặt nó lên bàn. Tự hỏi anh ta định tặng cái gì cho Khánh. Trong hộp là một tấm thiệp mừng sinh nhật. Tất nhiên in rất nhiều hình trái tim, thoang thoảng mùi nước hoa. Cầu kì, sáo rỗng. Khánh nghĩ.

Mở tấm thiệp, Khánh thấy có dòng chữ “ Chúc mừng sinh nhật em! 7h tối nay anh đợi em tại...”.

- Vì cái gì mà nghĩ có thể này mình sẽ đến gặp anh ta chứ. – Khánh nói, tiện tay vứt cái thiệp vào ngăn kéo rồi đóng lại.

Trong ngày, có đôi lần Khánh nghĩ đến cái thiệp. Thắc mắc xem anh ta lại muốn nói gì. Tâm trạng kiểu nửa muốn biết nửa không muốn biết. Đến cuối ngày thì chán ốm ra vì nghĩ. Chiều Bảo vẫn đón Khánh thư thường lệ. Lúc xuống sân chờ Bảo, Khánh cẩn thận nhìn ngó xung quanh xem có ai theo dõi không. Nhưng không thấy ai.

Tối đến, Khánh đang nấu ăn còn Bảo loanh quanh trong bếp gọi là giúp cô nhưng thực ra là ngồi nhìn Khánh nấu là chính. Đột nhiên Khánh nói với anh.

- Hôm nay Vũ gửi hoa và thiệp mừng sinh nhật em, hẹn em tối nay gặp ở...

- Em không đi à? – Giọng Bảo vẫn bình thường.

- Em không, em không thích đi. Cũng chẳng thấy có lý do nào nên đi cả. – Khánh thái mấy lát cà chua mạnh tay hơn bình thường. Tạo nên những tiếng cạch cạch đều đặn trên cái thớt gỗ.

- Nên đi để biết nó muốn nói gì hay làm gì. – Bảo đứng dậy, lại gần Khánh.

- Anh muốn làm thế ă? – Khánh quay sang nhìn anh.

- Không muốn nhưng anh thấy như thế hợp lý. Nhưng em không thích đi thì kệ hán. Mình vẫn ở nhà ăn cơm với nhau. – Anh cười, rất hiền.

- Ồ, mà anh này. Trước em định bảo sẽ xem anh ta làm gì ấy.

- Ủ sao em? Em biết được gì rồi. – Bảo quay lại cái ghế, ngồi nhặt rổ rau sống cho cô.

- Không em theo dõi vợ anh ta.

- Mục tiêu gì là thế?

- À, em thấy có gì đó mờ ám ấy mà.

- Thế em theo dõi được gì rồi? – Bảo vừa sắp bát đĩa ra bàn giúp cô vừa hỏi.

- À. Em thuê người.

- Em thuê người? – Anh tỏ vẻ ngạc nhiên. – Chuyên nghiệp thế cơ.

- Vâng, em kể à nghe.

...

- Ừm.

- Anh ừm gì?

- À thì thấy em nghĩ vợ thằng Vũ với trợ lý của nó có gì mờ ám là cũng hợp lý thôi.

- Ngoại tình, hoặc đang tìm cách mua chuộc người giám sát. – Khánh thêm vào.

- Hoặc cùng nhau làm gì đó.

- À, em không nghĩ đến cái này.

- Mà em theo dõi vợ nó làm gì?

- Em chỉ nghĩ người nói chắc chắn ly dị người lại nói không. Thì một trong hai có vấn đề. Mà nhìn cô ta em nghĩ dễ đối phó hơn.

Lúc đầu Khánh chỉ nghĩ sẽ theo dõi xem Vũ muốn làm gì để đề phòng hoặc ngăn anh ta lại, nhưng rồi cô nghĩ nếu anh ta thực sự làm gì đó mờ ám thì lấy điều đó ra để làm lá chắn có lẽ anh ta sẽ để cô yên. Nói mới nhớ, gần đây chưa thấy anh ta làm gì từ sau hôm đe dọa Khánh.

- Em có muốn đến đó không? – Bảo hỏi, nhìn đồng hồ mới hơn 7 rưỡi một chút. Hai người vẫn hay ăn cơm sớm như thế.

- Đến đó gặp anh ta ă? – Khánh ngần ngại.

- Để xem muốn nói gì với em, anh đưa em đến rồi chờ em nhé.

...

Khánh đến nhà hàng đó, là cái nhà hàng trên boong tàu mà trước đây bố Phong gặp cô. Không biết ngẫu nhiên hay cố ý mà Vũ lại hẹn cô ở đây. Anh ta đặt bàn trước nên khi Khánh đến thì nhân viên tự biết đưa cô đến bàn đặt sẵn đó. Bảo đưa cô đến, ngồi ở tầng dưới. Anh chọn một bàn ngoài, có thể nhìn được lên phía trên.

Vũ ngồi tựa lưng vào ghế, một tay đút túi quần, một tay chốc chốc lại chạm nhẹ lên cái điện thoại đặt trước mặt. Trên bàn là điều thuốc hút dở và vài đầu lọc đã hết.

- Anh đoán em sẽ đến. – Nhìn thấy Khánh, Vũ tắt cái điện thoại. Nhét nó vào túi.

- Anh vẫn nhớ cơ à.

- Sinh nhật em. Năm nào anh cũng nhớ. Năm nào anh cũng đưa một ai đó về ở cùng anh ngày này.

Khánh ngạc nhiên khi anh ta nói điều đó. Trong đầu cô có cái suy nghĩ anh ta dường như không bình thường về đầu óc cho lắm.

- Thế anh hẹn tôi ra đây là muốn nói chuyện. Hay lại chỉ như những lần trước?

- Em có muốn ăn gì không?

- Tôi ăn rồi mới đến, người yêu tôi cũng đang chờ. Nên nếu muốn nói gì thì anh cứ nói nhanh lên cho xong.

- Những chuyện anh nói hay làm với em, anh ta biết chứ.

- Tất nhiên, không có nhiều chuyện chúng tôi giấu nhau cho lắm.

- Anh ta có vẻ không sợ phiền phức nhỉ.

- Đừng động đến anh ấy hay bất kì ai. Anh kiểu như chó điên đến bước đường cùng thì cắn loạn lên ấy nhỉ.

– Khánh càng ngày càng không chịu nổi việc bị dọa dẫm hay ám chỉ như thế.

- À hôm nay thì có mục đích cụ thể hơn. Em đang theo dõi Trinh hả?

Khánh không bất ngờ lắm, thực ra còn đang chờ một trong hai có động tĩnh gì đó.

- Phải, có vấn đề gì không? Hóa ra là không dám tự giải quyết mà lại nhờ chồng à?

- Em theo dõi cô ta làm gì?

- Cũng chẳng có gì quan trọng, cô ta dọa sẽ không để yên cho cái Hà nên tôi không ngồi yên được thôi.

- À... - Mặt anh ta dần ra, hình như anh ta nghĩ Khánh có mục đích gì đó khác nên khi không phải thì có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

- Mà anh cũng đừng nghĩ đến việc làm gì nó, chắc chẳng sớm thì muộn nó cũng thành người một nhà với anh. Phong chắc cũng chẳng đến mức nhu nhược để anh muốn làm gì thì làm.

- Em càng ngày ăn nói càng ghê gớm nhỉ.

- Thế còn chuyện gì nữa không?

- Nếu anh bỏ lại tất cả thì em có đồng ý quay lại với anh không?

- Tôi nghĩ anh chẳng bao giờ từ bỏ đâu. Thế nhé. Tôi về.

- Em yên tâm về Trinh, cô ta không dám làm gì Hà đâu. Không cần theo dõi cô ta.

Khánh bước xuống tầng.

- Chẳng tự nhiên anh ta lại bênh cô ta, chắc chắn có chuyện gì đó. – Khánh tự mỉm cười khi biết mình nắm được điều gì đó anh ta không muốn bị phát hiện.

Bảo đang chờ cô, khi Khánh bước xuống, anh nắm tay cô rồi hai người về nhà.

...

Sáng hôm sau, Khánh gọi điện cho anh chàng thám tử ngay khi vừa đến văn phòng. Còn chưa kịp check mail báo cáo sớm nhất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dau-chi-rieng-minh-anh>